

samo życie

Magazin auf Polnisch

nr 5 (652) – maj 2026

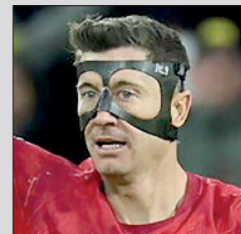
2,60 €

Fot. tapeciarńia.pl

Dōtonbori lub Dōtombori – popularna dzielnica turystyczna i rozrywkowa w Osace w Japonii. Osiā dzielnicy jest kanał Dōtonbori. Nazwa Dōtonbori pochodzi od nazwiska fundatora kanału, Yasui Dōton, oraz słowa „bori” (od „hori”), oznaczającego „fosę” lub „kanał”. Współczesne Dōtonbori jest tętniącą życiem dzielnicą, która przyciąga turystów zarówno w dzień, jak i w nocy. Jednym z najbardziej rozpoznawalnych elementów krajobrazu są ogromne neony i trójwymiarowe szyldy. Więcej o Japonii na str. 16.

Mundial nie dla nas

Reprezentacja Polski nie wystąpi latem w najważniejszej piłkarskiej imprezie świata!
Str. 8-9

Diabły na kółkach

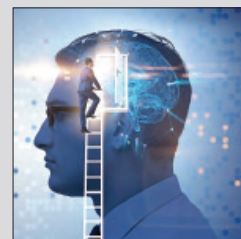
Przemyt i handel ludźmi
Str. 11

Tego nie wiedziałeś

Pomysły i wynalazki, które zmieniły codzienność.
Str. 15

Chatbot namówił do samobójstwa

Czy rozmowy ze sztuczną inteligencją mogą nakłonić do przeprowadzenia ataku terrorystycznego?
Str. 19

Pan redaktor się ogarnie i słucha, co mówi prezydent

Po wspólnej konferencji prezydentów Polski i Węgier, dziennikarz TVN24 Mateusz Półchłopek zapytał Karola Nawrockiego, czy nie przeszkadza mu już zażyłość premiera Węgier Viktora Orbána z rosyjskim dyktatorem Władimirem Putinem. Prezydent odchodził już od mównicy, po chwili jednak wrócił, stanął przed reporterem i celując w jego kierunku palcem wskazującym, powiedział: – Pan nie słuchał konferencji prasowej? Robiliście materiały o tym, że mnie ściga Putin? Pan redaktor się ogarnie i słucha, co mówi prezydent Rzeczypospolitej. Mówię do pana, panie redaktorze, Władimir Putin to zbrodniarz, rozumie pan redaktor? Do widzenia.

Szef Kancelarii Prezydenta Zbigniew Bogucki w programie „Rozmowa Piaseckiego” w TVN24 stwierdził, że reakcja Karola Nawrockiego była „odpowiedzią na próbę manipulacji”. – Mamy do czynienia z zachowaniem pana, który zachowuje się nie jak półdziennikarz, tylko jak ćwierćdziennikarz – powiedział. „Jak zawsze w PiS, obrona przez atak. Wyjątkowo żenująca «zarty» z nazwiska. Trochę błędów Kancelaria Prezydenta popełniła w ostatnim czasie, ale kolejnym jest wyносzenie tej nerwowej atmosfery na zewnątrz”

– napisała na portalu podsekretarz stanu w Kancelarii Premiera Agnieszka Rucińska. „Ciocia napisała, że garnitur i krawat nie uczyni z prymitywa człowieka z klasą” – skomentował na X dziennikarz TVN24 Rafał Wojda. – „Niewyobrażalne chamstwo. Pan Bogucki sam sobie dziś o poranku wystawił jak najgorsze świadectwo” – dodał w tym samym miejscu Maciej Bąk z Radia Zet. Radomir Wit ocenił słowa Zbigniewa Boguckiego jako skandaliczne i oburzające (...). „Pan Bogucki sam sobie wystawia świadectwo. I swojemu szefowi.

A Mateusz robił to, co należy do obowiązków dziennikarza. Zadał ważne pytania” – napisał na X. „W swojej kilkunastoletniej pracy dziennikarskiej po raz pierwszy spotkałem się z tak emocjonalną reakcją polityka na moje pytanie, co było dla mnie zaskoczeniem, zwłaszcza że było ono skierowane do Prezydenta Rzeczypospolitej. Rolą dziennikarzy jest zadawanie pytań, na tym polega nasza praca” – napisał na X Mateusz Półchłopek. „Zanim zaczniesz pan nazywać siebie dziennikarzem, warto byłoby najpierw ukończyć studia w tym kierunku. Pańskie wykształcenie w urbanistyce nie przygotowało pana do rzetelnej pracy reportera politycznego. Gdyby posiadał pan elementarną wiedzę akademicką z zakresu dziennikarstwa, znałby pan regulaminy i zasady protokołu prasowego. Na oficjalnej konferencji prezydentów Polski i Węgier reguły były jasne: tylko oświadczenia polityków, bez pytań. Świadome złamanie tych zasad to nie odwaga, lecz brak profesjonalizmu i prymitywna próba wykonania politycznego zlecenia pod narrację rządu (...). Zamiast

skarżyć się, niech pan wróci do ksiązek i naucz się zawodu. Ta ustawka tylko pokazała, że mamy prezydenta z charakterem, który nie daje się zastraszyć medialnym cynglom!” – poucza na X Pelegrinus Polonia. „Wiele razy codziennie, politykom zadaje się pytania w przejściu, gdy wchodzi, wychodzą, gdy się odwracają i odchodzą – codziennie wielokrotnie. I nikt nie nazywał tego ustawką. Do teraz” – napisał na x.com Maciej Knapik

„Proszę nie krzyczeć na dziennikarzy, panie Nawrocki. To nie oni wpakowali pana w to rosyjskie bagno” – do słów prezydenta na x.com odniósł się premier Donald Tusk. „Jest pan mistrzem rzucania błotem. Mówi to wiele o panu, ale nic o prezydencie. Z bagna to po raz kolejny

będziemy musieli wyciągać Polskę po waszych rządach” – odpowiedział mu europoseł Tobiasz Bocheński. – Mam wrażenie, że redaktor z TVN celowo zrobił to w taki sposób, żeby mieć nagrany fragment, jak prezydent wychodzi. On zadaje pytanie po to, żeby potem w wieczornym programie informacyjnym móc zrobić taką oto zbitkę, że prezydent ucieka przed zadaniem pytaniem – ocenił w „Gościu Wydarzeń” poseł PiS Paweł Jabłoński. – Prezydent ewidentnie nie trzyma ciśnienia. Może się wstydzi. Panie prezydencie, jak pan się wstydzi, to niech pan po prostu przeprosi i więcej na Węgry nie jeździ – mówiła w „Faktach po Faktach” ministra edukacji Barbara Nowacka. – To nie był gniew, to było zachowanie wyraźnie

Reakcja Nawrockiego niczym „ustawka”?

W Przemyslu, gdzie stoi pomnik polskiego ulana i węgierskiego huzara, miejsce symboliczne, odbyło się spotkanie prezydentów Polski i Węgier dla uczczenia dnia przyjaźni obu narodów. Przy tej okazji prezydent Karol Nawrocki, korzystając z kamery, usiłował w sposób niejednoznaczny złagodzić uzasadnienie swego wyjazdu do Viktora Orbána, o którym wiadomo powszechnie, że jest bliskim przyjacielem Putina.

Prezydent Nawrocki oczywiście nienawidzi zbrodniarza wojennego Władimira, co też oświadczył w Przemyslu, wskazując na agresywne zagrożenie Kremla. Ale kiedy premier Węgier przed bliskimi wyborami ma problemy, to sprawa zaczyna mieć inny aspekt i wymiar – wprawdzie nie zrozumiała, ale prezydentowi to nie wadzi. Spiesz się ekspresowo

do „bratanka”, by uściśnić dłoń Orbána, skalaną krwawym dotykem Putina. Prezydent Nawrocki oczywiście, absolutnie, gdzie tam, nie pomaga Orbánowi w kampanii wyborczej (to wersja dla „głupiego narodu, który to kupi”). Minister Bogucki zapewniał, że prezydent Nawrocki pojechał do Budapesztu nakłaniać Orbána, aby przestał korzystać z rosyjskiego gazu. Orbán prośbę rozumiał inaczej i zakreślił kurek z gazem dla Ukrainy. No cóż, polski i węgierski to tak różne języki. W sumie w Przemyslu byłoby normalnie i sympatycznie, gdyby nie ten, jak ocenia opozycja, drobny incydent po zakończeniu briefing. „Drobny incydent” przerodził się w skandal z powodu odważnego dziennikarza Mateusza Półchłopka. Dziennikarz TVN „na posterunku” miał prawo zapytać i dopytać prezydenta

Nawrockiego, czy przed spotkaniem z premierem Węgier nie przeszkadzają mu już zażyłe relacje Viktora Orbána z Władimirem Putinem. Nie dalej jak w grudniu z tego samego powodu bowiem nie doszło do spotkania obu polityków. A w marcu w Przemyslu retoryczne pytanie dziennikarza wyprzedziło prezydenta Nawrockiego z równowagi. To, co się wydarzyło po zakończeniu konferencji przy otwartej kurtynie, wobec wielu zgromadzonych, w tym młodzieży licealnej, przekracza granice wyobraźni. Prezydent Polski, głowa państwa, pierwsza osoba na szczytach władzy, zaatakował dziennikarza wskazującym palcem i ostrym słowem: „...Pan redaktor się ogarnie i słucha, co mówi prezydent Rzeczypospolitej”. Każdy może mieć własną ocenę takiego zachowania, ale

od pierwszej osoby w państwie można oczekiwać, że zawsze będzie prezentował majestat sprawowanego urzędu. Opozycja uważa, że prezydent zareagował na „ustawkę”. To chyba jednak uwaga pod innym adresem. Miłosz Kleczek w TV Republika dopatrzył się kontrowersji w ocenach prezydenckiego zdziwienia i tym razem, jak rzadko, miał rację. Zaproszony do programu Kleczka Kamil Wnuk, poseł Polski 2050, oznajmił, że popiera prezydenta, nie widzi nic złego w zachowaniu, bo sam kiedyś był zaatakowany pytaniem przez dziennikarza.

Dziennikarze nie atakują pytaniami, dziennikarze dociekają prawdy, mają obowiązek zadawać pytania politykom, a politycy są zobowiązani, ustawowo, na pytania odpowiadać, nawet na te najtrudniejsze i czasem

podchwytliwe. Tymczasem traktują oni przedstawicieli mediów w sposób zróżnicowany, bywa nawet „z buta”, w zależności od tego, jaką stację czy gazetę dziennikarz reprezentuje. Chamskie, ordynarne zachowania w stosunku do dziennikarzy nie są przypadkowe. Jakże często obcesowo są także traktowane dziennikarki. Do niedawna brylował pod tym względem poseł Czarnek. Skandaliczne zachowanie prezydenta Nawrockiego, jakie zademonstrował w Przemyslu, miejmy nadzieję, nie stanie się nowym zwyczajem kontaktów władzy z dziennikarzami. Prezydent Donald Trump w czasie briefingów potrafi znaną i cenioną dziennikarkę nazwać głupią, ale to też nie jest zachowanie godne naśladowania, mimo że Stany Zjednoczone to nasz największy sojusznik. *Angora24.pl*

„Samo Życie” – Pismo dla wszystkich i o wszystkim w języku polskim.

Miesięcznik. Redaktor naczelna (Chefredakteurin): Barbara Winterberg
Odpowiedzialny w rozumieniu prawa (V.i.S.d.P.): Marius Matuszczyk
Druk: Rheinische DruckMedien, Düsseldorf

Wydawca: Verlag Matuszczyk KG, Luisental 2, 51399 Burscheid, tel. 02174 / 8964480, fax 02174 / 8964456, redakcja@samo-zycie.com

Nie zwracamy niezamówionych materiałów. Zastrzegamy sobie prawo skrótu nadsyłanych tekstów. Teksty podpisane przez autorów nie muszą odpowiadać poglądom redakcji. Zamieszczone teksty podlegają prawu autorskiemu. Przedruk jedynie za zgodą redakcji. Za treść ogłoszeń i reklamy wydawnictwo i redakcja nie ponoszą odpowiedzialności.

Szczucki zawieszony w PiS

To decyzja Jarosława Kaczyńskiego

Posel Krzysztof Szczucki skomentował swoje zawieszenie w prawach członka PiS, przyznając, że nie zna przyczyn tej decyzji i dowiedział się o niej z mediów społecznościowych. Odnosił się również do pojawiających się doniesień dotyczących rzekomych kontaktów z ministrem sprawiedliwości Waldemarem Żurkiem.

Polityk nie zna powodów

W środę rzecznik PiS Rafał Bochenek poinformował na platformie X, że prezes partii Jarosław Kaczyński zawiesił posła Krzysztofa Szczuckiego w prawach członka ugrupowania, a jego sprawa została przekazana do rzecznika dyscyplinarnego ugrupowania, prof. Karola Karskiego. Karski potwierdził w rozmowie z PAP, że postępowanie dyscyplinarne w tej sprawie zostało już wszczęte. Szczucki zaznaczył, że o decyzji dowiedział się bezpośrednio z wpisu Bochenka i nie zna przyczyn zawieszenia, choć może się ich domyślać.

Bochenek nie ujawnił oficjalnie powodów zawieszenia Szczuckiego, jednak media sugerowały, że mogło mieć to związek m.in. z jego wstrzymaniem się od głosu przy przyzywaniu wiece do szerokiej nowelizacji Kodeksu postępowania karnego.

W wyniku głosowania większość sejmowa nie odrzuciła weta – przeciwko temu zagłosowało 180 posłów, w tym 175 z 177 obecnych posłów PiS, natomiast dwóch posłów tej partii, w tym Szczucki i Paweł Jabłoński, wstrzymało się od głosu. Szczucki w oświadczeniu dla Polsat News wskazał, że kierowało nim przekonanie o konieczności reformy systemu tymczasowego aresztowania.

Szczucki w rozmowie z PAP kąśliwie zaleca niektórym członkom swojej partii porządkę świąteczne: „Kolegom” opowiadającym o moich rzekomych kontaktach z ministrem Żurkiem radzę, żeby lepiej wzięli się za porządk

Rys. Tomasz Wilczkiewicz

święteczne, będzie to bardziej konstruktywne i wiarygodne

„Układanie się” z Żurkiem i nie tylko

Głosowanie to jednak nie jedyny potencjalny powód zawieszenia posła. Źródła PAP z kierownictwa PiS wskazują również na rzekome próby nieformalnego porozumiewania się Szczuckiego z ministrem sprawiedliwości Waldemarem Żurkiem oraz obozem rządzącym. Dodatkowe wątpliwości dotyczą jego publicznych wypowiedzi, które – według części partyjnych współpracowników – mogą sugerować zbliżenie do strony rządowej. Problem budziły m.in. słowa Szczuckiego z połowy marca dotyczące wniosku polityków PiS do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie konstytucyjności przepisów dotyczących procedury wyboru sędziów TK przez Sejm. Polityk na antenie TVN24 przyznał, że nie chciałby się podpisać pod tym wnioskiem.

Dodatkowo sprawę komplikuje toczące się postępowanie związane z rzekomym fikcyjnym zatrudnieniem w Rządowym Centrum Legislacji w latach 2020–2023, gdy Szczucki pełnił funkcję jego prezesa.

Obniżenie kary?

Polityk z kierownictwa PiS, rozmawiający z Polską Agencją Prasową, sugerował również, że Szczucki mógł nawiązać współpracę z rządzącymi

reżyserowane – mówił w Wirtualnej Polsce ekspert ds. mowy ciała Maurycy Seweryn. I przekonuje, że wszystkie następstwa pytania Mateusza Pólichłopa układają się w spójną sekwencję: narada z rzecznikiem, przejście na drugi koniec sceny i wreszcie palec wycelowany w kierunku dziennikarza. – Celem było zastraszenie nie tylko dziennikarza, który zadał pytanie, ale też wszystkich innych, którzy w przyszłości mogliby pozwolić sobie na nieprzychylnie pytania. Drugim elementem reżyserowanego zachowania było stosowanie gestów bardzo silnych, demonstracyjnych, jak na przykład wskazywanie palcem. To nie są gesty przypadkowe. „Nawiązując do przeszłości prezydenta, można powiedzieć, że przypominało to wzywianie piłkarzy do płotu przez rozgniewanych kiboli po przegranym meczu. Piłkarze stoją wtedy pokornie przed trybuną, a kibolski gnazdowy przez kilka minut odsądza ich dosadnym językiem od czci i wiary. Cały rytuał kończy się zazwyczaj oddaniem przez zawodników koszulek, których nie są godni nosić. Bogu dzięki, Nawrocki nie zażądał tego od dziennikarza, ale należy mieć nadzieję, że kolejne zwyczaje chuligańskich bojówek nie będą jednak przenikać do polskiej polityki. Bo jeśli tak dalej pójdzie, niedługo strach będzie

zadać Karolowi Nawrockiemu jakieś pytanie, a Kancelaria Prezydenta będzie musiała przy zaproszeniach na konferencję prasową robić adnotację, czy to spotkanie ze sprzętem, czy bez sprzętu oraz dokładnie w którym zagajniku się odbywa” – napisał na łamach „Polityki” red. Michał Danielewski. Historyk i politolog z UKSW prof. Antoni Dudek w programie „Kropka nad i” powiedział, że jego zdaniem tak wygląda „prawdziwy Karol Nawrocki”. Wcześniej polityk „bardzo się hamował”, ale teraz „poczuł się pewnie i powoli będziemy takich sytuacji mieli więcej”. Ekspert ds. wizerunku i marketingu politycznego dr Mirosław Oczkoś na antenie TVP Info wyjaśniał, w jakich okolicznościach zachowujemy się tak, jacy jesteśmy naprawdę. – Kiedy jesteśmy pod dużą presją, wtedy każdy z nas robi to samo, czyli włącza nam się autopilot; albo jak jesteśmy totalnie wyluzowani. Różnica jest taka, że jak jesteśmy totalnie wyluzowani, to możemy nad tym bardziej panować, a jak jest duża presja, to panujemy nad tym mniej. I ponieważ pan Karol Nawrocki nie kryje się z tym, skąd pochodzi i co robił, to mieliśmy to tu w pigułce. Brakowało tylko tego tekstu kabaretowego, który teraz zacytuje: „A kto się będzie śmiał, ten dostanie w ryj”.

Angora24.pl

WIADOMOŚCI W SKRÓCIE

Komitet Wojskowy NATO wybrał gen. dyw. Karola Molendę na stanowisko Cyber Champion – doradcy strategicznego dowódcy NATO ds. transformacji. Nominat od 2022 roku dowodzi Komponentem Wojsk Obrony Cyberprzestrzeni. Posiada wieloletnie doświadczenie w Służbie Kontrwywiadu Wojskowego.

Karol Nawrocki w liście do premiera przekazał swoje stanowisko przed posiedzeniem Rady Europejskiej. Prezydent postuluje odejście od systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych

(ETS) lub jego reformę. Sprzeciwia się mechanizmowi ETS2, który za dwa lata ma objąć sektor transportu oraz budownictwa.

Liczba funkcjonariuszy polskiej Straży Granicznej ma zostać zwiększona do 25 tysięcy w najbliższych latach – poinformował szef SG gen. dyw. Robert Bagan. Planuje się też wzmocnienie SG nowym sprzętem, w tym śmigłowcami i lekkimi wożami opancerzonymi.

Przy fabryce samochodów dostawczych Stellantis w Gliwicach zakończyła się budowa farmy PV o mocy 12 MW. Produkcja z paneli fotowoltaicznych ma zapewnić w skali roku 25 proc. zapotrzebowania fabryki Stellantis na energię.

Unia dobra czy zła?

Według najnowszego sondażu IBRiS dla Polsat News niemal co piąty Polak rozważa opuszczenie Unii Europejskiej. Jednak ponad 70 procent badanych opowiada się za pozostaniem w strukturach UE, dostrzegając więcej korzyści niż strat. Czy wyjście z Unii jest realne? Niedawno premier Donald Tusk napisał w serwisie X: „Polexit to dzisiaj realne zagrożenie! Pragną go obie Konfederacje i większość

PiS. Nawrocki jest ich patronem. Rozwalić Unię chcą: Rosja, amerykańska MAGA i prawica europejska z Orbánem na czele. Dla Polski byłaby to katastrofa”. A co sądzą o tym internauci?

● Prawda o Unii jest smutna: trzymają nas, bo im to się opłaca, a nie nam. Drenaż młodzieży, drenaż kapitału... Polska to idealne poidelko dla Zachodu. Ekologiczne, ekonomiczne i demograficzne. (Pucio Pucio)

● Sondaż na życzenie, tylko dlatego tak robią w portki niemieckie pacholki? (PUTLER KAPUT)

● Polexit i to pilny! Czas najwyższy opuścić tę mafijną bandę!!! (ewa k.)

● Część Polaków to są bezdenni durnie. Wojna 10 minut od granic, remonty na każdej ulicy, największe benefity, a Janusz z Grażyną występują z UE. (sorie)

● Od dawna uważam, że Polskę trzeba podzielić na Polskę Wschodnią i Polskę Zachodnią. Niech „wschodniacy” robią, co chcą. (2Plush9)

● Za znaczny wzrost poparcia dla polexitu odpowiadają sami unikraci z Brukseli. To efekt ich oderwania od rzeczywistości i forsowania szkodliwych dla Europy rozwiązań. (Bartosz F.)

● Niektórzy rodacy chcą biedy, paszportów i bezrobocia (a może się to okazać realne). (Zygmunt D.)

● Europosłowie PiS i Konfy niech się pakują z Brukseli, po co tam siedzą? (Marzena...)

z Unii, powinny być prześwietlone pod kątem zdrady Polski. (cjk)

● Mam swoje lata i wiem, co znaczy być poza Europą. Dziwię się tym wszystkim eurosceptykom, a tym bardziej ludziom młodym. Nie wiedzą, co im może przynieść bratanie się ze Wschodem (Putina Wschodem). (manerkin)

● A według mnie Unia sama się zaora zielonym ładem i uchodźcami. (eh)

WIADOMOŚCI
W SKRÓCIE

● Rekordowe opady deszczu spowodowały w Dagestanie na Kaukazie katastrofę: ofiary śmiertelne, zniszczenie infrastruktury, masowe zatrucia zanieczyszczoną wodą. Sytuację utrudnia związana z sytuacją polityczną blokada komunikatorów internetowych, korupcyjne zapóźnienia w budowie odwodnień i brak pomocy ze strony służb federalnych.

● Na Sycylii cyklon „Harry” i związane z nim ulewne deszcze spowodowały gigantyczne osuwisko. Pod budynkami mieszkalnymi utworzyła się 4-kilometrowa szczelina. Uszkodzeniu uległy drogi dojazdowe. Grunt jest nadal niestabilny i grozi kolejnymi zniszczeniami

● Rzeczniczka kremłowskiego MSZ Marija Zacharowa odrzuciła doniesienia agencji Reuters, jakoby rosyjscy hakerzy wspierali irańskich kolegów i przekazywali im dane z rosyjskich satelitów, pomagając Teheranowi w atakach na bazy USA.

● Turyści odwiedzający położoną w Zatoce Neapolitańskiej wyspę Capri mieli dość osób, które natarczywie ich nagabywały, oferując różne atrakcje, zwiedzanie z przewodnikiem lub wizytę w lokalu. W końcu władze wydały zarządzenie, że podobne natarczywe działania są nielegalne i będą karane.

● W lutym tego roku Komisja Europejska uznała, że popularna wśród dzieci chińska platforma TikTok narusza Akt o usługach cyfrowych (DSA), bowiem uzależnia małoletnich, fatalnie wpływając na ich zdrowie psychiczne. Nie przeszkadza to właścicielom serwisu w dalszym inwestowaniu. Właśnie ogłoszono, że TikTok zainwestuje miliard euro w budowę drugiego centrum danych w Finlandii.

● Dwójka francuskich nauczycieli, Cecile Kohler i Jacques Paris, została uwolniona po trzech i pół roku aresztu w Iranie. Zostali zatrzymani w maju 2022 roku w czasie podróży turystycznej pod zarzutem szpiegostwa i próby wzniesienia niepokoju społecznych. Prezydent Emmanuel Macron podziękował m.in. władzom Omanu za ich wysiłki mediacyjne.

● Premierka Włoch Giorgia Meloni pogratulowała policji dużego sukcesu, jakim było aresztowanie groźnego przestępcy. Roberto Mazarrella, jeden z przywódców neapolitańskiej camorry, został zatrzymany w luksusowej willi w miejscowości Vietri sul Mare niedaleko Amalfi. Nie stawiął oporu.

ANDRZEJ BERESTOWSKI
Angora 16/2026

Z życia polityków

Kempa uderza w rząd Tuska

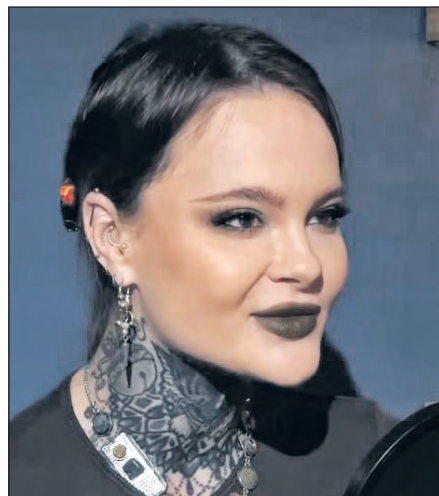
Beata Kempa (60 l.) na łamach Super Expressu w ostrych słowach skomentowała sytuację gospodarczą i polityczną, zarzucając rządowi bierność wobec rosnących kosztów życia. – Rząd miał się wziąć do roboty trzy tygodnie temu i nie zrobił w zasadzie nic, czyli odbywało się łupienie kieszeni nas wszystkich, Polaków. Podkreśliła, że ceny paliw mają bezpośredni wpływ na ceny innych produktów, a przed świętami szczególnie odczuwalimy drożyznę. Jej zdaniem rozwiązaniem powinna być m.in. obniżka VAT na żywność. Odniosła się także do swojej współpracy z prezydentami, chwalać zarówno Andrzeja Dudę, jak i Karola Nawrockiego. – To są fantastyczne osoby. Dla mnie to wielki zaszczyt, honor i radość współpracować z tymi panami. Skrytykowała też działania rządu Donalda Tuska, wskazując na przekroczenie „czerwonej linii” w związku z głośnymi decyzjami prokuratury. – To było niedopuszczalne (...), można było jednak uszanować ten czas.

Czarnek chce zerowego VAT-u

Propozycja powrotu do zerowej stawki VAT na żywność, którą ogłosił Przemysław Czarnek (48 l.), wywołała polityczne komentarze i analizy. Kandydat PiS na przyszłego premiera zapowiedział projekt ustawy obniżającej VAT z 5 do 0 proc. do końca 2026 roku oraz zwołanie nadzwyczajnego posiedzenia Sejmu. Zdaniem politologa Rafała Chwedonka nie chodzi wyłącznie o walkę z drożyzną. W rozmowie z Faktem powiedział, że inicjatywa ma wymiar strategiczny i wyborczy. – Czarnek ma ratować to, co się da – ocenił, sugerując, że celem jest odzyskanie części elektoratu, który odplynał do ugrupowań bardziej radykalnych, m.in. związanych z Grzegorzem Braunem. Ekspert podkreśla, że propozycja trafia jednocześnie do

dwóch grup wyborców. Z jednej strony do tradycyjnego zaplecza Prawa i Sprawiedliwości, dla którego rosnące koszty życia są kluczowym problemem. Z drugiej – do ludzi o bardziej wolnorynkowych poglądach, którym bliska jest retoryka środowisk takich jak Konfederacja. – Polityka upodobniła się do współczesnej ekonomii. Liderzy skupiają się głównie na najbliższych wyborach, a nie długofalowych skutkach swoich decyzji. Jego zdaniem brak odpowiedzialności sprzyja składaniu nierealistycznych obietnic, które „brzmiają jak skecz kabaretowy, a nie poważna dyskusja”.

Monika Miller usłyszała kolejną diagnozę

Monika Miller (31 l.), znana m.in. z działalności w show-biznesie i z tego, że jest wnuczką byłego premiera Leszka Millera (79 l.), poinformowała w mediach społecznościowych o kolejnych problemach zdrowotnych. Ujawniła, że zdiagnozowano u niej tężyczkę, co – jak sama przyznała – może wyjaśniać jej wcześniejsze długo niewyjaśnione dolegliwości. Miller od lat otwarcie mówi o swoim stanie zdrowia. Wcześniej zmagania obejmowały m.in. fibromialgię oraz depresję, które znacząco wpływały na jej codzienne funkcjonowanie. Tężyczka to zespół objawów związanych z nadmierną pobudliwością nerwów i mięśni, najczęściej wynikający z niedoborów elektrolitów, takich jak wapń, magnez czy potas. Objawia się m.in. bolesnymi skurczami mięśni, charakterystycznym ułożeniem dłoni („reka położnika”) oraz mrowieniem. Celebrytka nie kryła emocji po usłyszeniu diagnozy, jednak podkreśliła, że widzi w niej także pozytywny aspekt. – Nie jestem zadowolona, ale przynajmniej teraz będę mogła coś na to poradzić – czytamy w Super Expressie.

Morawiecki chce powrotu kary śmierci

Były premier Mateusz Morawiecki (57 l.) wywołał polityczną burzę, jednoznacznie opowiadając się za przywróceniem kary śmierci w Polsce. – Osobiście jestem za przywróceniem kary śmierci. Niepotrzebnie ta kara została zniesiona; tu nie zgadzam się z Kościołem Katolickim zupełnie w tej sprawie. Podkreślił, że dotyczyć powinna wyłącznie najcięższych zbrodni popełnionych z premedytacją. Deklaracja Morawieckiego ponownie otwiera temat kary śmierci w Polsce, który od lat budzi ogromne emocje, choć

pozostaje ograniczony przez prawo międzynarodowe i konstytucję. Nasz kraj jest sygnatariuszem protokołów Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, które zakazują stosowania kary śmierci. Jak zaznaczają eksperci, przywrócenie jej wymagałoby fundamentalnych zmian prawnych i mogłoby spowodować poważne konsekwencje międzynarodowe. Słowa byłego premiera, niezgodne z nauką Kościoła Katolickiego w tej kwestii, mogą wzbudzić szeroką debatę społeczną i polityczną, choć ich rzeczywista realizacja w polskim systemie prawnym wydaje się obecnie niemożliwa – komentuje Super Express.

Mocne słowa Joanny Muchy

Fakt doniósł, że posłanka niezrzeszona Joanna Mucha (49 l.) w ostrych słowach oceniła funkcjonowanie obecnej większości rządowej, podważając sens istnienia realnej koalicji. – Nie ma koalicji. Jest Koalicja Obywatelska i są podległe partycjki – stwierdziła. Jej zdaniem mechanizmy współpracy między ugrupowaniami są iluzoryczne, a decyzje zapadają w wąskim gronie. – To są bilateralne relacje między Donaldem Tuskiem i szefami pozostałych partii albo ministrami. Zaznaczyła, że choć obecny układ polityczny jest daleki od modelowej koalicji, to mimo napięć „większość rządowa doczłapie w tym układzie do wyborów w 2027 r.”. Jednocześnie krytycznie odniosła się do kondycji ugrupowania Polska 2050, z którym była wcześniej związana. – Żaden z tych projektów nie jest w tej chwili projektem na to, żeby uczestniczyć w sprawowaniu władzy w Polsce na poważnie. Polityczka zwróciła też uwagę na brak długofalowej strategii po stronie rządzących. Ujawniła, że w kuluarach Koalicji Obywatelskiej miała pojawić się koncepcja „reagowania” jako głównej linii działania. – Reagowanie nie jest strategią. Brakuje narzucania narracji. Na koniec ostrzegła przed konsekwencjami takiego podejścia w kontekście przyszłych wyborów parlamentarnych.

Zebrała Katarzyna Gorzkiewicz
Angora24.pl

Nowe stowarzyszenie Morawieckiego

Źródła Polskiej Agencji Prasowej powołujące się na kierownictwo Prawa i Sprawiedliwości wskazują, że stowarzyszenie byłego premiera Mateusza Morawieckiego powstaje jako inicjatywa przeciwna wobec partii, a jego ostatnie aktywności sprawiają, że traci on zaufanie jej członków. Z kolei politycy związani z Morawieckim przekonują, że przedsięwzięcie ma na celu przyciągnięcie do PiS wyborców o bardziej centrowych poglądach.

Stowarzyszenie, nie partia

Mateusz Morawiecki ogłosił utworzenie nowego stowarzyszenia, które ma przyciągnąć wyborców rozczerwionych obecną ofertą prawej strony sceny politycznej. Podkreślił, że inicjatywa ma posiadać charakter ponadpartyjny i skupiać m.in. samorządowców, przedsiębiorców oraz działaczy społecznych, którzy chcą zmiany władzy, ale nie zamierzają angażować się bezpośrednio w działalność partyjną. Jej celem ma być budowa szerokiego zaplecza dla tzw. obozu patriotycznego oraz dotarcie do elektoratu centrowego. Zapowiedź ta wywołała napięcia w PiS.

Część polityków zaczęła obawiać się rozłamów w partii, a według medialnych doniesień jej prezes Jarosław Kaczyński miał wezwać byłego premiera na rozmowę. Jednocześnie komentatorzy wskazują, że od pewnego czasu pojawiały się spekulacje o możliwym odejściu Morawieckiego z PiS i stworzeniu własnego ugrupowania. Z kolei Michał Dworczyk zwrócił uwagę, że Morawiecki nadal pełni funkcję wiceprezesa PiS, pozostaje aktywny programowo i podejmuje kolejne inicjatywy. Jak zaznaczył, nowe stowarzyszenie ma pomóc w dotarciu do niezdecydowanych wyborców o poglądach centrowych i stanowi jedną z wielu inicjatyw realizowanych w ramach partii.

Dworczyk broni Morawieckiego

Michał Dworczyk podkreślił, że Prawo i Sprawiedliwość odnosiło sukcesy jako szeroka formacja, dlatego inicjatywa Mateusza Morawieckiego ma poszerzyć ofertę o bardziej centrowe postulaty i przyciągnąć nowych wyborców. Zaznaczył też, że Morawiecki nie planuje opuszczać partii, a jego projekt

Fot.: Wikimedia

ma jedynie zwiększyć możliwości dotarcia do elektoratu. Jednocześnie w PiS utrzymują się napięcia, o czym świadczy choćby to, że zawieszono m.in. Krzysztofa Szczuckiego, bliskiego współpracownika byłego premiera. Część komentatorów mówi o marginalizowaniu jego środowiska, czemu Dworczyk zaprzecza, krytykując jednocześnie decyzję wobec Szczuckiego.

Sondaż pracowni SW Research przeprowadzony dla Rzeczpospolitej wskazuje, że gdyby Mateusz Morawiecki zdecydował się na utworzenie własnej partii, to 16,7 proc. badanych rozważyłoby oddanie na nią głos.

Największe poparcie potencjalny projekt miałby wśród mężczyzn, osób w wieku 35-49 lat oraz mieszkańców wsi i największych miast. Jednocześnie wraz ze wzrostem poziomu wykształcenia maleje skłonność do jego popierania. W warunkach obecnego rozproszenia sceny politycznej taki rezultat oznaczałby, że nowe ugrupowanie mogłoby stać się istotnym uczestnikiem rywalizacji politycznej.

Brak konsultacji z prezesem

Polityk z otoczenia Jarosława Kaczyńskiego przekazał PAP, że Mateusz Morawiecki

nie konsultował pomysłu stowarzyszenia z kierownictwem PiS, a sama inicjatywa ma być sprzeczna z linią partii i nie sprzyja jednolitości na prawicy.

Według tego źródła działania Morawieckiego, w tym krytyka części polityków PiS, wynikają z chęci zaznaczenia swojej pozycji po tym, jak nie został wskazany jako kandydat na premiera – funkcję tę powierzono Przemysławowi Czarnekowi.

Rozmówca ocenił też, że były premier nadal ma ambicje przywódcze, choć jego zdaniem oddalają się one wraz z rosnącym poparciem dla partii. Parlamentarzysta wskazał, że ostatnie działania Mateusza Morawieckiego budzą dezorientację nie tylko wśród wyborców, ale także niższych działaczy PiS. Jako przykład podał jego wspólną debatę z wicepremierem Władysławem Kosiniakiem-Kamyszem podczas Europejskiego Forum Rolniczego w Jasionce. Zdaniem posła takie sygnały sprawiają, że część partyjnych struktur zaczyna uważać, iż Morawiecki nie działa w interesie PiS, a nawet może znajdować się pod presją ze strony rządzącej koalicji w związku z prowadzonymi wobec niego postępowaniami.

Angora24.pl

Senator KO zafundował krewnemu szybki zabieg w publicznej placówce

W publicznym szpitalu w Aleksandrowie Kujawskim wykonano operację, która praktycznie nie została odnotowana w dokumentacji. Sytuację nagłośnił portal Wirtualna Polska, opisując zabieg krewnego senatora Tomasza Lenza.

Operacja bez procedur

15 marca w szpitalu powiatowym w Aleksandrowie Kujawskim pacjent, bliski senatora KO Tomasza Lenza, formalnie nie został przyjęty ani odnotowany w systemie. Zamiast przejść przez izbę przyjęć i kolejkę, trafił bezpośrednio na oddział chirurgii. Według ustaleń WP, senator Tomasz Lenz pojawił się w placówce wraz z członkiem rodziny, a obowiązujące procedury rejestracji i kwalifikacji pacjentów zostały w tym przypadku całkowicie pominięte.

Kilka minut po senatorze przed szpital przyjechał luksusowy samochód, którego kierowca zaparkował na podjeździe dla ambulansów, ignorując zakazy. Z auta wysiadł Lotfi Mansour, konsul honorowy Tunezji i lokalny działacz KO, a prywatnie znajomy senatora Lenza.

Fot.: Wikimedia

Według informatorów WP, Mansour wszedł na oddział z reklamówką, którą opuścił dwie godziny później już pustą.

Na tym jednak kontrowersje się nie kończą, bowiem w trakcie zabiegu lekarze zaangażowani w operację, którymi byli ordynator chirurgii i anestezjolog, powinni pozostawać na rutynowych dyżurach na swoich

oddziałach. Wspomniany anestezjolog miał opuścić swoje stanowisko na oddziale intensywnej terapii, aby wziąć udział w zabiegu krewnego polityka, co dyrekcja szpitala dopuszcza jedynie w sytuacjach zagrożenia życia innych pacjentów. W omawianej sytuacji nic jednak nie wskazuje póki co na to, aby taki warunek został spełniony.

Postępowanie wyjaśniające

Dyrektor placówki, Mariusz Trojanowski, potwierdził w rozmowie z Wirtualną Polską, że w szpitalu prowadzone jest postępowanie wyjaśniające. Wskazano szereg uchybień: brak pełnej dokumentacji medycznej i zgody pacjenta na zabieg, brak kwalifikacji medycznej przeprowadzonej przez uprawnionego lekarza oraz brak ewidencji zużytych leków anestetycznych. Trojanowski przyznał, że szpital został narażony na straty i poważne konsekwencje, nie wykluczając możliwości zawiadomienia organów ścigania. Wyjaśnił także, iż w dniu 15 marca, kiedy doszło do incydentu, nie było go w placówce.

Tajemnica lekarska według Lenza

Senator Tomasz Lenz odmawia udzielania merytorycznych odpowiedzi, argumentując w mailu, że sprawa dotyczy prywatności i tajemnicy medycznej, jednocześnie grożąc działaniami prawnymi wobec prób zbierania informacji. Podobnie zachował się Lotfi Mansour. Inaczej

sprawę ocenia samorząd lekarski. Jakub Kosikowski, rzecznik Naczelnej Izby Lekarskiej, podkreśla, że pacjenci z pieniędzmi i znajomościami konkurują o te same świadczenia z tymi, którzy nie mają kontaktów, co określa jako poważną patologię. Mamy w Polsce problem z równością dostępu do świadczeń – ocenia Kosikowski. – Wszystko dlatego, że szpitale są łupami politycznymi. Powszechną praktyką są telefony do dyrekcji i ordynatorów, że trzeba kogoś przyjąć: już, natychmiast. Najlepiej, żeby personel czekał na oddziale na tego „specjalnego” pacjenta. W sytuacji, w której potrzeby są większe niż możliwości finansowe NFZ, problem jest tym dotkliwszy. Pacjenci z pieniędzmi i znajomościami rywalizują o te same świadczenia z pacjentami, którzy nie mają do kogo zadzwonić i załatwić miejsca w kolejce. To jest totalna patologia, którą w pewnym stopniu mógłby ukrócić centralny system rejestracji, gdyby weryfikował wpychanie pacjentów w kolejkę.

Nie wiadomo, kto pokryje koszty niedzielnego zabiegu, ponieważ szpital nie może go rozliczyć z NFZ. Brak dokumentacji uniemożliwia także ocenę przebiegu operacji i ewentualnych powikłań. Dyrektor placówki zapowiada, że po zakończeniu wewnętrznego śledztwa powiadomi odpowiednio instytucje o możliwości popełnienia przestępstwa.

Angora24.pl

Alternatywa dla Niemiec idzie po władzę!

Sytuacja w Niemczech coraz bardziej przypomina znaną metaforę z piosenki Wojciecha Młynarskiego o układaniu idealnego wzoru z puzzli, kiedy „żaden z tych kawałków nie pasuje do obrazka!”. Teraz to Niemcy znaleźli się w naszym położeniu z PRL i teraz to oni mogą powiedzieć: „Po co my to układamy, jak tego ułożyć się nie da? (...) Albo dajcie nowe klocki, albo zmieńcie ten obrazek!”.

Ciągle jeszcze obowiązujący wzór – choć coraz mniej ludzi w niego wierzy – jest taki: ogromny napływ nowej ludności jest dla Niemiec nie tylko korzystny, ale wręcz je „ubogaca”; przebudowa społeczeństwa się udaje i idzie zgodnie z planem; kraj staje się od tego lepszy. Kiedy przechodzi się do szczegółów, żaden nie chce pasować.

Łukasz Gajewski w swej udokumentowanej pracownicy książce skleja ze sobą różne fragmenty rzeczywistości, ale również ciągle wychodzi mu co innego niż w oficjalnej wersji. Nie zgadza się pielęgnowany w Niemczech obraz, że zachodzące procesy pozostają pod jakąś kontrolą, a nawet – w wersji bardziej radykalnej – że są wynikiem jakichś planów. To ostatnie już zupełnie nie, a jeśli czyjeś plany się tu realizują, to z pewnością nie niemieckie.

Przelotne spotkanie Merkel z małą Palestynką

Wybuch tzw. kryzysu migracyjnego w 2015 roku, który uruchomił tę nie do zatrzymania lawinę, był wynikiem kilku przypadkowych czynników, z pewnością nie przemyśleń. Słynny slogan kanclerz Angeli Merkel: „Damy radę!”, który stał się niemal zawołaniem bojowym tłumów, był z jej strony tylko paniczną próbą zatarcia przykrego wrażenia jej poprzednich słów: „Nie damy rady”, jakie skierowała do palestyńskiej dziewczynki przed jej deportacją. Wido-wiskowa rozpacz dziewczynki w zestawieniu z reakcją bezudusznej kanclerz ściągnęły na nią tak niewyobrażalne gromy, że chciała przykryć poprzednie słowa ich zaprzeczeniem.

Przelotne spotkanie kanclerz z małą Palestynką nastąpiło po dziesięciu latach, podczas których obsesyjnie wystrzegala się, aby nie zostawiła na sobie żadnych śladów kontaktu z imigrantami, a przede wszystkim nie mieć jakichkolwiek z nimi zdjęć. A kiedy to nastąpiło, w swoje pułapki wizerunkowe wciągnęła cały kraj, który już z tego nie wyszedł.

Początkowa zgoda Merkel na przyjęcie migrantów maszerujących już przez Europę nie była poparta najmniejszymi

przygotowaniami ani choćby szacunkami co do spodziewanej ich liczby, która od początku przerosła wszelkie oczekiwania. Jeszcze rano 4 września Merkel przekonywała węgierskiego ambasadora, że nigdy nie zgodzi się na przyjęcie uchodźców. „Nigdy, nigdy, nigdy” – powtarzała. O 23.30 daje zgodę na ich wpuszczenie. Nazajutrz, w sobotę 5 września, do Niemiec dociera 12 tysięcy migrantów, choć cały czas mówiło się mniej więcej o tysiącu. *Historyczny moment otwarcia niemieckich granic zasada się więc na wielopoziomowej manipulacji* – pisze Gajewski. Nawet ta manipulacja nie była jednak przygotowana, a wynikała z paniki. Po tygodniu czternaście z szesnastu państw komunikuje, że nie ma już możliwości dalszego przyjmowania uchodźców, co jest ostatnim momentem, aby incydentalną i samowolną decyzję Merkel zatrzymać. Tyle że na to nikt już nie ma odwagi i chaos staje się prawem.

Biurokracja dopasowuje się do obrazka

Obrazek, do którego mieszkańcy Niemiec mają się dopasowywać, propagują media. Kiedy „Die Zeit” umieszcza na pierwszej stronie wypisany wielkimi literami tytuł „Mile widziani”, przyznaje jeszcze początkowo, że może to zabrzmieć dziwnie, ale formułuje tezę, że dla Niemiec uchodźcy, ci młodzi, pewni siebie, często utalentowani i ambitni ludzie, są błogosławieństwem. Błyskawicznie staje się to dominującym, a w zasadzie jedynym dopuszczalnym tonem w prasie. Redaktorom trudno znaleźć zdjęcie dla ilustracji tych słów: nawet to pewni siebie jest dość zaskakujące, skoro widać jedynie dobiegającą się zbitą cizbę biedaków. Ich przewidywane ambicje mają się dopiero potwierdzić.

Następnie do obrazka przysyłanego z Berlina zaczyna układać swoje puzzle biurokracja niemiecka. Nikt nie wie, kogo przyjęto i dlaczego, jest to około pół miliona nowych osób rocznie, a przybysze ordnungowi nie poddają się łatwo albo wcale. Ich tożsamość rekonstruuje się na podstawie tego, co powiedzą.

Rys. Paweł Wakuła

Niestrudzone wysiłki urzędników niweczy co chwila jakiś incydent, który wywraca poprzednio przyjęte wersje zeznań, w których nie zgadza się nawet narodowość ani wiek migrantów. Ci szybko orientują się, że każda fikcja jest jak najskrupulatniej wpisywana w dokumenty. Podziwiając wysiłki, jakie wkłada się w przyklepywanie każdej dowolnej wersji, muszą myśleć, że trafili do wymarzonej krainy jakichś ciężkich frajerów. W końcu słowo to pochodzi od niemieckiego „frei”, mówiącego o wolności.

Zakładamy tu spontaniczność i przypadkowość tego bałaganu, ale przecież co najmniej część przybyszów z wrogich Europie krajów jest wysyłana z błogosławieństwem i pomocą swych rządów. Niemiecy urzędniczy imigracyjni „łapią się” po miesiącach przyjmowania uchodźców z Afganistanu, że przecież spod rządów talibów nie wydo staje się nikt, kogo ich służby bezpieczeństwa same nie wypuszczą. Jednakże instytucje niemieckie, powołane i nawykłe do działania w zupełnie innych realiach, są nie tylko bezradne – jest znacznie gorzej, bo nie chcą tego przyznać. Wymiar sprawiedliwości i nowoczesne prawo, których Niemcy czują się twórcami, stopniowo abdykują i odpuszczają na coraz większej ilości obszarów. Końcowa statystyka

słynnego sylwestra w Kolonii, podczas którego popełniono więcej gwałtów niż w całym starym roku, jest bezlitosna: na blisko sześćset zgłoszonych przypadków napaści seksualnej skazać udało się... trzech sprawców.

Pół miliona przestępstw

Niepostrzeżenie w jednym kraju zaczęły ze sobą niepokojowo współistnieć dwa różne społeczeństwa, wobec których stosuje się inną miarę, inne zasady, inne oceny. Moja wrywkowa wiedza na ten temat nie może równać się z kompetencją autora „Alternatywy dla Niemiec”, ale pamiętam wrażenie pewnej sceny, jakiej w biały dzień byłem świadkiem przed dworcem głównym w Frankfurcie nad Menem: w jakimś nagłym amoku rzuciły się na siebie dwie koczujące tam stale watahy cudzoziemców. Zwykli przechodnie musieli uznawać to za stan naturalny, bo żaden z nich się nie zainteresował, a zaparkowany pod dworcem radiowóz policyjny z ociąganiem, po ładnych paru minutach, wolniutko ruszył w ten sposób, że kiedy przebył te dzielące go od furiackiej potyczki kilkadziesiąt metrów, napastnicy zdążyli się rozpieczęścić. Jestem pewien, że incydent nie został nawet nigdzie odnotowany (istotnie, najprawdopodobniej nikt w nim nie zginął, a przynajmniej nie od

razu), bo należał do stałego korytarza lokalnego okolicy. W samym centrum miasta usadowiła się jakaś odgradzona od normalnego życia rzeczywistość, rozgrywająca się na innym planie, niedostrzegana nawet przez tych, co na nią patrzą, a nawet szczególnie przez nich.

Następuje jakieś zbiorowe zamykanie oczu na fakty i ich wypieranie. Wydawałoby się, że przedostające się od czasu do czasu do wiadomości publicznej dane powinny mieć zdwojony, odłożony w czasie efekt, ale nawet wtedy go nie mają. Pół miliona przestępstw dokonanych w roku 2023 popełniły osoby czekające na azyl, mające status uchodźcy lub imigranci uznani za nielegalnych. Na liście podejrzewanych o dokonanie gwałtów zbiorowych w Nadrenii Północnej-Westfalii znalazło się 84 obcokrajowców i 71 obywateli Niemiec. Tyle że także ci obywatele Niemiec mieli w przewodzie tureckie i arabskie imiona.

Przeszywające Niemcy co jakiś czas doniesienia o zamachach terrorystycznych nie pozostają w przestrzeni publicznej na długo. Marsze uliczne przebiegają tak, jakby protestujący bardziej niż ataków bali się posądzenia o rasizm. Prawdziwie przerażające jest następujące zubożenie po każdym takim akcie, eliminowanym ze społecznej świadomości jako coś do niej niepasującego.

Ale nie tylko w kryminalnym kontekście imigranci są usuwani z pola widzenia w trosce o ich dobro. Do grona absolwentów przenika coraz większa liczba uczniów niemówiących po niemiecku, choć otrzymujących takie świadectwo. W uwielbianych tu telewizyjnych kabeletach przedmiotem wyjątkowo prostackich „witzów” są wyłącznie mieszkańcy etniczni. Nawet do żartów migrantów się nie dopuszcza i kolejny raz oddziela jakąś szybą poprawności politycznej. Są z normalnego życia wyłączeni i funkcjonują w innym planie.

Dlaczego aż tak łatwo mogli się stać takim – pomijamy w dyskursie publicznym – tematem tabu? Jak przekonująco dowodzi Gajewski – dlatego że współczesne Niemcy są na nich zbudowane.

Trudne moszczenie się

Odbudowując się z trudem po wojnie, to społeczeństwo nałożyło na siebie sztywne ograniczenia i reguły, aby pewne tematy pozostawiać poza wszelką dyskusją. Tak jest choćby z całą epoką III Rzeszy, której na świecie poświęca się tyle uwagi w powstających ciągle nowych książkach czy filmach, pokazując

nawet renesans tego dość chorośliwego zafascynowania. Aby temu jednak zapobiec, w Niemczech tej tematyki nie podnosi się w ogóle. Można mieć tylko jedną obowiązującą i dopuszczalną opinię. Całe obszary niewygodnych prawd zgodnie z niepisaną (a nawet trochę spisaną) umową pozostały nieprzetrawione i nieruszane, a tematyka migracyjna tylko do nich dołączyła.

W tym krajobrazie politycznym pojawienie się w końcu ruchu, który zaczyna to kwestionować, wywołało szok. Praca Gajewskiego rekonstruuje trudne moszczenie się w kraju Alternatywy dla Niemiec (AfD), tak naprawdę nigdy niezakończony i wywołujący stale wzmożone moralne potępienia. A jednak kiedy ta partia popłynęła na fali uchodźców, wielu wyborców zobaczyło w niej tratwę ratunkową dla Niemiec i jakiegoś nieledwie zastępczego Bismarcka.

Reakcją establishmentu była totalna blokada nowego ruchu i odmówienie mu prawa do istnienia. Aby nie dopuścić do jego rządów, robi się wszystko: jak to ujęto, *jesli kandydatem obozu umiarkowanego zostanie wazon, będziemy głosować na wazon!* AfD stało się takim gwoździem w niemieckim bucie. Stale o sobie przypomina i nie daje zmiatać przemilczanych tematów – razem ze skorupami po wytłuczonych wazonach – pod dywan.

Tego, czy likwidacja tematów tabu jest jednak taka dobra dla interesów polskich, akurat nie wiadomo. Utrzymywanie się ich gwarantowało, że np. do kwestii granicy polsko-niemieckiej nikt tam nie wracał, a żaden rewizjonizm historyczny nie był dopuszczony do głosu. Ale liderka AfD widzi to już inaczej: *Weidel to nazwisko z Górnego Śląska, moja rodzina pochodzi z Leobschütz* – mówi. *Zawsze odmawiałam sprawdzenia, jak brzmi polska nazwa tego miasta.*

Na razie postanowiono, że w berlińskim Muzeum Migracji więcej uwagi i empatii poświęci się wysiedlonym z terenów wschodnich Niemcom, których dotąd nie dołączano do politycznych uchodźców. Pojawiają się głosy, że gorzej tam dotąd było być wygnanym ze swego kraju Niemcem niż cudzoziemcem.

MICHAŁ OGÓREK
Angora 16/2026

ŁUKASZ GAJEWSKI, „ALTERNATYWA DLA NIEMIEC CZY ZAGROŻENIE DLA ŚWIATA? KULISY MARSZU AfD PO WŁADZĘ”

Wydawnictwo SZCZELINY, Kraków 2026.

Pożegnanie z Ameryką

W Alejach Ujazdowskich, naprzeciw Ambasady USA, stoi pomnik Ronalda Reagana. Na tablicy, tuż za pomnikiem, jest jego zdjęcie z Janem Pawłem II (słusznie – obaj zrobili bardzo wiele, by obalić komunizm). Obok napis: „Wróg komunizmu, przyjaciel Polski, człowiek, który dał światu nadzieję”.

Lokalizacja pomnika jest trafna. Reagan stoi 50 metrów od miejsca, w którym 5 października 1939 roku Adolf Hitler odbierał defiladę żołnierza Wehrmachtu, który właśnie podbił Polskę. To w dużym stopniu dzięki Reaganowi unicestwiona Polska po pół wieku odzyskała wolność. Pomnik stanął jako symbol siły Ameryki i jej nieustannego wsparcia dla sprawy wolności na świecie. Dziś stoi trochę jak wyrzut sumienia, bo dzisiejsza Ameryka z tamtą nie ma nic wspólnego, a dzisiejszy prezydent, oprócz adresu, z tamtym też wspólnego nie ma nic. Tak jak Partia Republikańska Reagana nie ma absolutnie nic wspólnego z populistyczną, nacjonalistyczną, izolacjonistyczną, a do tego prorosyjską w dużym stopniu Partią Republikańską Trumpa. Reagan rzucił Moskwę na kolana, a Trump pada przed nią na kolana. Reagan kopnął Moskwę w dupę, a Trump ją w dupę całuje. Kocham Amerykę. Tam

studiowałem, pracowałem i spędziłem kilka lat życia. Tam urodziła się moja starsza córka. Ameryka to pragnienie wolności, ale i spełnione marzenie o wreszcie bezpiecznej Polsce. Ale, ale – jak śpiewał David Bowie – „This is not America”. Reagan był przywódcą Zachodu i liderem wolnego świata. Trump jest kumplem dyktatorów tego świata, który w stanie obłędu zapowiada owego świata koniec.

Pomnik stoi w dobrym punkcie, ale w dziwnym teraz kontekście. 50 metrów od niego jest Ambasada Kanady, której Trump grozi aneksją, prawie tak jak Hitler Austrii i Czechosłowacji. 50 metrów od pomnika jest Ambasada Węgier. Kiedyś Reagan wspierał walczących o wolność w Polsce i na Węgrzech. Teraz Trump wysłał swoich ludzi, ostatnio wiceprezydenta Vance’a, by wspierali ludzi, których zwycięstwo jest w interesie Moskwy, jakby ostatecznie chciał podeptać owoce zwycięstwa Ameryki nad Sowietami. Vance popierał Orbána tak, jakby w 1956 roku podczas węgierskiego powstania wiceprezydent USA leciał do Budapesztu, by wspierać promoskiewskiego premiera Węgier. Oczywiście niewyobrażalne.

„Pożegnanie z Ameryką” to trochę jak „Pożegnanie z Afryką”.

Robert Redford, symbolizujący urodę, piękno i siłę Ameryki, odszedł razem z amerykańską *soft power*, jej siłą przyciągania, inspirowania i uwodzenia. Filmowa partnerka Redforda, Meryl Streep, występuje publicznie przeciw Trumpowi.

250 metrów od pomnika Reagana jest budynek Sejmu, świątynia polskiej demokracji. Dziś ambasador USA traktuje Polskę jak poddanego, kolonię, republikę bananową i wasalną, a nie jak sojusznika. Sam Trump stwierdza zaś, że nie wyklucza wyjścia Ameryki z NATO, o wejście do którego Polska biła się przez dekadę, a tak naprawdę przez wiele dekad. Czy mamy jeszcze w Waszyngtonie sojusznika, czy nasz wielki jeszcze niedawno sojusznik tak naprawdę jest sojusznikiem naszego największego wroga?

Pożegnanie z Ameryką na szczęście nie jest wieczne. Zdemencja i dzieciństwo Trumpa nie będzie nią rządził wiecznie. Jak mówi mądra polskie przysłowie, „dłużej klasztoru niż przera”. Ale NATO i cały polityczny Zachód przechodzą ciężką próbę, która jeszcze potrwa.

Gdy moja córka urodziła się w Waszyngtonie, bardzo się cieszyłem, że w związku z tym, iż w Ameryce obowiązuje „prawo ziemi” i ktoś urodzony na

jej obszarze z automatu ma jej obywatelstwo, będzie posiadaczką amerykańskiego paszportu. Myślałem, że świat czasem wariuje, więc paszport jedyne supermocarstwa to dobra polisa ubezpieczeniowa, która na przykład umożliwi szybką ewakuację z jakiegoś miejsca konfliktu. Ale już dwie dekady później, po roku studiów w Ameryce, moja córka powiedziała mi, że chce wracać, bo woli Polskę, Warszawę i Śródmieście niż Amerykę, Nowy Jork i Manhattan.

Trochę byłem zły, a trochę dumny. Mimo urodzenia się w USA, nauki w szkole amerykańskiej i studiów w Ameryce moje dziecko nie było kosmopolitką, ale prawdziwą Polką. Nie dała się przekonać, gdy tłumaczyłem, że w Polsce od dwóch lat rządzą wariaci z PiS, więc może niech lepiej siedzi w Nowym Jorku. – Tato, wracam – oświadczyła. Za dobrze znam moje córki, żeby nie wiedzieć, że podejmowanie dyskusji z już podjętą decyzją nie ma sensu.

Ostatnio pojawiły się pogłoski, że Trump chce zlikwidować możliwość posiadania przez Amerykanów podwójnego obywatelstwa. I co planujesz zrobić, zapytałem córkę. Proste – odpowiedziała – zrezygnuję z amerykańskiego. Ameryka to teraz obciach.

Pożegnanie z Ameryką stało się faktem.

TOMASZ LIS
Angora 16/2026

Nawrockiego taniec z Trybunałem

9 kwietnia w Sali Kolumnowej Sejmu złożyło ślubowanie sześcioro sędziów Trybunału Konstytucyjnego wybranych w połowie marca: Magdalena Bentkowska, Anna Korwin-Piotrowska, Marcin Dziurda, Krystian Markiewicz, Maciej Taborowski i Dariusz Szostek. Na uroczystości nie pojawił się prezydent Karol Nawrocki, który wcześniej odebrał ślubowanie tylko od M. Bentkowskiej i D. Szostka.

Proszony o komentarz poseł PiS Marcin Warchoń tłumaczył prezydenta: – *Mimo wadliwości proceduralnych prezydent odebrał ślubowanie od dwójga sędziów, ponieważ w czasie obecnej kadencji prezydenckiej pojawiły się dwa wakaty, za które prezydent bierze odpowiedzialność.* Słyszcząc takie słowa, konstytucjonalista profesor Sławomir Patyra łapie się za głowę: – *Zastanawiam się, co można jeszcze wymyślić, żeby kompromitować się bardziej. Przecież historia polskiego ustroju nie zaczęła się od wyboru Karola Nawrockiego i też nie skończyła w momencie, kiedy*

minęła kadencja jego poprzednika. Istnieje zjawisko ciągłości władzy państwowej. Prezydent, ktokolwiek by nim był, musi się wywiązać nawet z tak formalnego zadania, jak umożliwienie złożenia wobec niego ślubowania. Każdy prezydent ma obowiązek zorganizować taką ceremonię. Marcin Warchoń dodaje:

– *Prezydent nie przesądził, jaki będzie los pozostałej czwórki. Trwają analizy prawne; niewykluczone, że pozostali sędziowie mogliby być zaprzysiężeni. Tymczasem ta czwórka z marszałkiem Czarzastym wybrała wariant najgorszy z możliwych. Złożyli wobec marszałka Sejmu ślubowanie, podczas gdy żaden przepis prawa takiego rozwiązania nie przewiduje. Artykuł 7 konstytucji nakazuje każdemu organowi państwa robić tylko to, co jest wprost przewidziane w prawie. Nie wolno domniemywać kompetencji i ich sobie usurpować. Złożyli pseudoślubowanie, władza została złamana. Profesor Sławomir Patyra wręcz prosi, by oszczędzić wszystkim*

takich wywodów: – Cudownie, że poseł Warchoń dostrzeża wreszcie fakt, że organom władzy publicznej nie wolno usurpować sobie żadnych kompetencji. Nie zauważa jednak związku przyczynowo-skutkowego. O losie! Prezydent nie ma kompetencji, by decydować właśnie o... losie sędziów. Kompetencje do analizowania przebiegu wyborów sędziów Trybunału Konstytucyjnego, czy ich predyspozycji do sprawowania urzędu, nie leżą w gestii prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Warchoń przyznał, że Sejm rzeczywiście wybiera nie kandydatów, lecz sędziów Trybunału, ale jego zdaniem, stosunek służbowy sędziiego powstaje po złożeniu ślubowania, a prezydent ma prawo, a nawet musi dokonać oceny wybranych przez Sejm sędziów. Pytany, na jakiej podstawie, dodaje: – Mówi o tym artykuł 7 konstytucji, który zakazuje działania bezprawnego. Kiedy słyszy pytanie, czy to nie jest czasem „warcholizacja prawa”, uśmiecha się i odpowiada: – To tylko czytanie konstytucji takiej, jaka jest, a nie takiej, jaka

się Donaldowi Tuskowi wydaje. Poseł PiS uważa, że doszło do przemocy instytucjonalnej, przywołuje artykuły Kodeksu karnego i grozi wysokimi karami więzienia. Profesora prawa Sławomira Patyrę te wypowiedzi śmieszą:

– *Katalog kar w Kodeksie karnym w przypadku takich przestępstw jak chęć objęcia urzędu, na który zostało się wybranym, czy złożenie ślubowania wobec suwerena w obecności urzędników publicznych, jest za bardzo humanitarny. Tam powinno być co najmniej łamanie kołem. A już na poważnie podkreśla: – Jeżeli mamy do czynienia z jakimś utrudnieniem, nawet stosowaniem przemocy, to przemoc słowną zastosował właśnie poseł Warchoń, groząc funkcjonariuszom publicznym wybranym przez Sejm tym, że jeśli będą dalej z uporem godnym dobrej sprawy domagać się, aby zostało dopuszczony mi do orzekania, to spotkają ich za to negatywne konsekwencje. Brednie, brednie i jeszcze raz brednie!*

T.Z.
Angora 16/2026

Graliśmy jak nigdy...

Zamiast amerykańskiego snu – szwedzki koszmar

Mundial nie dla nas!

Reprezentacja Polski nie wystąpi latem w najważniejszej piłkarskiej imprezie świata! Marzenia o mundialu w Ameryce przysły po kluczowym barażowym meczu ze Szwedami. Okoliczności stoczonego pod Sztokholmem boju zapamiętamy na długo. Porażka 2:2:3 przyniosła mieszankę wielkiego smutku z potężną wściekłością. Przegraliśmy w absurdalny sposób – grając najlepiej i najbardziej efektywnie od wielu lat...

Patrząc na chłodno, trudno mówić o rewelacyjnym meczu w wykonaniu Biało-Czerwonych przeciwko Szwedom, skoro daliśmy sobie strzelić aż trzy gole. Co więcej, nasi przeciwnicy od dłuższego czasu zmagałi się z poważnymi problemami. Czy to z kontuzjami, czy ze zmianami trenerów... Po drugiej stronie Bałtyku dało się nawet słyszeć o „Szwecji najslabszej od dawna”.

Skoro tak i skoro to Szwedzi mają prawo z ekscytacją myśleć o czerwcu i pakowaniu walizek na wielki turniej w USA, a polskim piłkarzom pozostanie śledzenie meczów przed telewizorami, to jak bardzo źle jest z naszym futbolem?

Surowy osąd tym razem nie ma sensu, bo mecz w Solnej – jeśli trzymać się logiki – powinien potoczyć się zupełnie inaczej. Tyle że logika często niewiele ma wspólnego ze sportem.

Wyjątkowo gorzka pigułka

Dziennik „Sportbladet” przed meczem z Polską opublikował dla swoich kibiców przewodnik po USA, z dokładnym

terminarzem mundialu i szansami Szwedów w poszczególnych spotkaniach. Z poleceniami amerykańskimi przekąskami czy zalecaną lekką garderobą ze względu na panujące za oceanem upały.

Buńczuczny zabieg był tylko pozorny, bo gospodarze doskonale zdawali sobie sprawę, że kwestia awansu wcale nie jest przesądzona. Mieli w pamięci poprzedni barażowy bój z Polakami. Przecież dokładnie cztery lata temu również się mierzyliśmy w „mecz o wszystko” (wówczas chodziło o MŚ w Katarze). Tyle że w Chorzowie, gdzie nasi pewnie wygrali 2:0. Emocje buzowały, o przyjaznej atmosferze nie było mowy, czego dowodem było wygwizdanie hymnów państwowych przez obie grupy kibiców. Trzeba oddać, że festiwal nienawiści rozpoczęli Szwedzi, choć pewnie wynika to łącznie z faktu, że zgodnie z etykietą Mazurek Dąbrowskiego – jako hymn zespołu gości – wybrzmiał pierwszy.

Szukanie wymówek w postaci kiepskiego sędziowania bywa naiwne, a wręcz niehonorowe. Sęk w tym, że biegający z gwizdkiem Slavko Vin ić wykonywał swoją robotę tragicznie! Aż wróciły demony sprzed lat, ze wspomnieniami o „wiekach ciemnych” i niszczącej nasz ligowy futbol korupcji, bo Słoweniec mylił się, ale tylko w jedną stronę. Na naszą niekorzyść. Drobnych błędów, które wytrącały Biało-Czerwonych z rytmu, popełniał sporo, ale zanotował też grube. Jak choćby niepodyktowane ewidentnego rzutu karnego dla naszych, nie wspominając o potencjalnych czerwonych kartkach dla Szwedów.

Gdyby na wyjątkowo kiepskiej postawie arbitra oprzeć naszą porażkę w Szwecji, życie byłoby prostsze. Przynajmniej z perspektywy kibiców. Słoweniec zawił, nie wpuszczając go do naszego kraju, a we wszystkich pubach powiesić jego portret obok innego sędziego „zasłużonego” dla polskiej piłki – Brytyjczyka **Howarda Webba** (pamiętne Euro 2008, „przegraną remis” z Austrią, po skandalicznym rzucie karnym w ostatniej minucie), z dopiskiem: „Tych panów nie obsługujemy”. Tyle tylko, że kiepska była też Szwecja. A Polska silna jak nigdy! I to boli najbardziej. Zegraliśmy z rozmachem, konstruowaliśmy błyskotliwe akcje, zepchnęliśmy rywala do głębokiej defensywy. Taką kadrę oglądało się z przyjemnością i z wypiekami na twarzy. O naszej przewadze świadczą też statystyki. Rzuty różne, strzały, posiadanie piłki... Jedna wielka dominacja! I co z tego? Jedno wielkie... nic.

Wyczekiwany polot w ofensywie nie zrekomensował indywidualnych błędów w obronie. Cała defensywa, począwszy od grającego pod nieobecność kontuzjowanego **Łukasza Skorupskiego** bramkarza **Kamila Grabary**, zawiodła. Do 88. minuty świetnie ze szwedzkimi zawodnikami radził sobie napakowany energią **Przemysław Wiśniewski** z Widzewa Łódź. Prawie przez cały mecz skutecznie torpedował zapędy największej szwedzkiej gwiazdy, **Viktora Gyökeresa**. Jak powszechnie wiadomo, „prawie” robi wielką różnicę. Wystarczyła chwila nieuwagi i napastnik Arsenalu Londyn w końcówce spotkania wprawił w ekstazę swoich kibiców, którzy chwilę wcześniej, ze strachem w oczach, przy wyniku 2:2, wyczekiwali dogrywki. Na tę samą dogrywkę czekali Polacy, z przekonaniem, że w dodatkowym czasie ostatecznie zmiażdżą przeciwników. To tyle ze snucia scenariuszy...

Lewandowski odchodzi?

Jakby złych informacji było mało, tuż po szwedzkim koszmarze jak grom z jasnego nieba spadła sensacyjna wiadomość o końcu reprezentacyjnej kariery **Roberta Lewandowskiego!** Szybko okazała się bujda, co zdementował przed kamerami sam zainteresowany, lecz w każdej plotce jest ziarno prawdy. A w tej chyba nawet i ziarno. Kilka dni wcześniej Polacy mierzyli się w Warszawie z Albanią (wygrana 2:1 dała barażowy finał w Szwecji). Po ostatnim gwizdku sędziego Lewy – zamiast iść do szatni – długo i powolnie spacerował wokół pustoszejących trybun PGE Narodowe. Nie w euforii, ale ze łzami w oczach. Te same łzy pojawiły się przed sektorem gości na stadionie w Solnej, pod który podszedł jako pierwszy z kadrowiczów i jako ostatni pożegnał się z polskimi fanami. Wtedy też na instagramowym profilu 37-latką pojawiło się opublikowane niemal na żywo zdjęcie machającego kapitana polskiej kadry z podkładem muzycznym w postaci sugestywnego utworu śpiewanego przez **Andreę Bocellego** „Time To Say Goodbye”. Trudno było rozczułać tę wyreżyserowaną akcję inaczej niż ogłoszenie przez Lewego, że to koniec.

Czy w ostatniej chwili Lewandowski się rozmyślił? Czy uwierzył, że reprezentacja pod wodzą **Jana Urbana** zmierza w kierunku na tyle dobrym, że szkoda ją opuszczać? A może górę wzięły emocje i zachrypnięty, wyraźnie wzruszony kibic dał mu do myślenia: – *Robert, zostań do Euro 2028! Prosimy cię, kurwa! Dźwignij to!!!* – darł się do megafonu, a napastnik z Barcelony tylko kiwał głową. Tego nie wiemy. Jasne za to jest wsparcie dla kapitana od kolegów z zespołu. – *Miejmy nadzieję, że będzie kontynuował grę. Cristiano Ronaldo ma 41 lat, dalej gra i sobie radzi. Lewy świetnie się prowadzi, to wielki piłkarz,*

WADA na tropie wady w Warszawie

Rozmowa z MICHAŁEM RYNKOWSKIM, dyrektorem Polskiej Agencji Antydopingowej POLADA

– Zaskakujący zwrot w sprawie oskarżonego o stosowanie niedozwolonych środków siatkarza Mikołaja Sawickiego. Podważona została metoda badania w Laboratorium Antydopingowym w Warszawie.

– Światowa Agencja Antydopingowa WADA rzeczywiście stwierdziła błąd laboratoryjny. Stało się to po przeprowadzeniu dochodzenia na wniosek zawodnika.

– Siatkarz Bogdanki LUK Lublin w maju ubiegłego roku został poddany kontroli podczas finałowej fazy rozgrywek o mistrzostwo Polski.

– Analiza próbki A dała wynik pozytywny. W organizmie sportowca stwierdzono niedozwolony środek: modafinil, a dokładnie – kwas modafinilowy.

– Co to za środek? – Modafinil to substancja o charakterze stymulującym. Zgodnie z klasyfikacją WADA skutki jej stosowania są poważne – kara może wynieść cztery lata

dyskwalifikacji. Modafinil może być stosowany między innymi w leczeniu ADHD czy narkolepsji. Poprawia koncentrację i zwiększa czujność. Zwłaszcza gdy zawodnicy poddawani są dużej presji, może mieć potencjalne zastosowanie i znacząco wpływać na przebieg rywalizacji sportowej.

– Czy próbka B też została poddana analizie?

– Tak, potwierdziła wynik pozytywny próbki A. Siatkarz został zawieszony, wszczęto postępowanie przed Panelem Dyscyplinarnym.

– Mikołaj Sawicki nie mógł wystąpić w decydujących meczach ligowych, nie zagrał też w reprezentacji Polski. Cały czas twierdził, że nie zażywał żadnego niedozwolonego środka.

– Zawodnik poszukiwał potencjalnego źródła zanieczyszczenia substancją zabronioną w produktach, które stosował. Badaniom poddane zostały suplementy

diety, ale analizy nie potwierdziły, by jakiegokolwiek z nich mogły być zanieczyszczone. Niemal w ostatniej fazie postępowania przed organem dyscyplinarnym siatkarz doszedł jednak do wniosku, że istnieją podstawy, by podważyć metodę analityczną.

– I odniósł sukces.

– Kilka dni temu Polska Agencja Antydopingowa otrzymała od światowej agencji oficjalne pismo w tej sprawie. Poinformowano nas, że badanie próbki pobranej od Mikołaja Sawickiego – ale także w sprawie innego zawodnika, młodego tenisisty Jakuba Januchowskiego – zostało niewłaściwie przeprowadzone w Polskim Laboratorium Antydopingowym w Warszawie. Wyniki podlegają zatem unieważnieniu, a POLADA otrzymała zielone światło, by uchylić tymczasowe zawieszenie nałożone na Mikołaja Sawickiego. W tej chwili siatkarz może już trenować i brać udział w rywalizacji sportowej, ale postępowanie oczywiście

będzie jeszcze trwało. Sprawa dotycząca Jakuba Januchowskiego, u którego także wykryto niedozwolony modafinil, jest nieco bardziej skomplikowana. Zawodnik został skontrolowany w lipcu 2024 roku, a postępowanie dyscyplinarne zostało już zakończone. Zapadł wyrok – czteroletnia dyskwalifikacja. Tenista odwołał się jednak do Trybunału Arbitrażowego do spraw Sportu. POLADA poparła wniosek, by zawodnik został odwieszony do czasu formalnego zakończenia postępowania, i przekazała sprawę do tego organu w Lozannie.

– Mikołaj Sawicki, a właściwie jego pełnomocnik, powołał się na ekspertyzę toksykologa, biegłego sądowego dr Karoliny Nowak z Uniwersytetu Opolskiego. Zakwestionowała ona metodę badania w zupełnie innej sprawie.

– Rzeczywiście powołał się na to pełnomocnik siatkarza, adwokat Hubert Radke. Zgodnie z przepisami istnieje domniemanie

Fot. PAP/PA

poprawności realizacji analiz laboratoryjnych i może ono zostać podważone tylko konkretnymi argumentami. Można więc uznać, że przedstawiono wystarczającą argumentację, by przekonać Światową Agencję Antydopingową, że procedura została niewłaściwie przeprowadzona w laboratorium w Warszawie. Istnieje przewidziany w przepisach antydopingowych tryb, w którym można zakwestionować metodę

legenda. *Potrzebujemy go i myślę, że on wciąż ma jeszcze dużo do zaoferowania* – komentował rewelacje o odejściu kapitana **Piotr Zieliński** dla TVP Sport.

Urban zostaje!

Na szczęście nie ma najmniejszych wątpliwości co do przyszłości selekcjonera. Mimo braku awansu na mundial Jan Urban dalej będzie prowadził kadrę, co najpierw piłkarzom w szatni, a potem opinii publicznej, przekazał prezes PZPN. Gdyby **Cezary Kulesza** postąpił inaczej, naraziłby siebie i związek na kolejne pośmiewisko, rozpoczynając następny sezon nieśmiesznego serialu z poszukiwaniem nowego selekcjonera. Urban wprowadził porządek, dobrą atmosferę i pożądaną w kadrze normalność, którą dzieli przepaść od tego, jak wyglądała ta drużyna prowadzona przez jego poprzedników. Atmosfera atmosferą, ale efekty widać też na boisku. Jeśli tylko poprawimy grę w obronie, z ofensywnych poczynań możemy mieć mnóstwo radości. Dlatego też potwornie żał, że gdy nareszcie w kadrze „zaczęło się kleić”, nie przekonamy się o jej potencjale w czerwcu w USA. Jan Urban porażkę przyjął z klasą, do czego zdążył nas wszystkich przyzwyczaić. Nie szukał winy w nieudolnym Słoweńcu z gwizdkiem: – *Nie chcę tracić energii i mówić, że sędzia nas skrzywdził* – powiedział przed kamerami TVP Sport. – *W szatni po meczu była grobowa cisza, a wręcz żałoba. Przegraliśmy szansę awansu na mundial, który przecież jest co cztery lata...* – opowiadał przybity szkoleniowiec.

Jeśli w Polsce jesteśmy załamani, to co mają powiedzieć Włosi?! W głośnym, pełnym wigoru kraju, gdzie futbol kocha się ponad wszystko i gdzie z rozrzewaniem wspomina się świętowanie czterech mistrzostw świata (w latach: 1934, 1938,

1982, 2006) i dwóch mistrzostw Europy (1968, 2020), zapanowała wielka cisza. Włosi po raz trzeci z rzędu (!) muszą obejść się smakiem i znów nie pojedą na mundial. W Italii szok i niedowierzanie, że tym razem z marzeń odarł ich europejski kopciuszek, Bośnia i Hercegowina. – *Czuję ogromny ból. Jak gdyby ktoś mnie zadłgał sztyletem i wylała się ze mnie cała krew. Mistrzostwa świata były ważne nie tylko dla nas, dla naszych rodzin, ale dla całych Włoch. Potężny cios!* – kajał się przed kamerami trener **Gennaro Gattuso**. Wydawało się, że współczujący mu szef włoskiej federacji piłkarskiej pozostawi go na stanowisku, o czym sam mówił na gorąco po traumatycznej wyprawie do Bośni. Okazuje się, że Gattuso – w obliczu furii kibiców – nie może liczyć na aż taki kredyt zaufania i Włosi już wkrótce zaprezentują swojego nowego zbawcę piłki. W dwóch pozostałych europejskich barażowych finałach Turcy okazali się lepsi od Kosowa, a Duńczycy musieli uznać wyższość Czechów, co określa się mianem niespodzianki.

Historie innych ekip są jednak dla nas marnym, a właściwie żadnym pocieszeniem. Liczą się brutalne fakty. Nie jedziemy na mundial 2026, największy piłkarski turniej w historii, organizowany przez USA, Meksyk i Kanadę, z rekordową liczbą uczestników – aż 48 drużyn. Letnia impreza będzie o wiele mniej atrakcyjna do śledzenia bez udziału naszych. Zabraknie typowych przedturniejowych prognoz, przeplatanych nieśmiertelnymi szyderstwami o meczu otwarcia o wszystko i o honor. Po szwedzkim horrorze pozostaje nam inne futbolowe porzekadło. Graliśmy jak nigdy, przegraliśmy jak zawsze.

MACIEJ WOLDAN

maciej.woldan@angora.com.pl
Angora 15/2026

Szwecja. 31.03.2026. Robert Lewandowski i Yasin Ayari podczas barażowego meczu finałowego o awans do piłkarskich mistrzostw świata

Fot. Leszek Szymański/PAP

analityczną. Wówczas światowa agencja może dołączyć do postępowania. Nie zostaliśmy oficjalnie poinformowani, co było decydujące dla podważenia badania. Zakładamy, że laboratorium w Warszawie nie zastosowało metody, która w sposób właściwy pozwalałaby odróżnić, czy mamy do czynienia z substancją zabronioną, czy też z potencjalnie dozwoloną, dającą bardzo podobny obraz analityczny. Po unieważnieniu wyniku przez WADA odpadła podstawa, na której opieraliśmy zarzuty i nakładaliśmy tymczasowe zawieszenie. Faktem niezaprzeczalnym jest to, że WADA stwierdziła niewłaściwość wyniku, ale nie rozstrzyga ostatecznie, czy w analizowanej próbce znajdowała się substancja zabroniona. W związku z tym naszym obowiązkiem jako Polskiej Agencji Antydopingowej jest dalsza weryfikacja badania.

– **Dr Karolina Nowak** nie wskazywała konkretnie, że w laboratorium warszawskim metoda badania próbek jest niedoskonała. To może dotyczyć także innego laboratorium.

– WADA ma wskazać miejsce, w którym będą optymalne warunki do przeprowadzenia

ostatecznej analizy. Wyniki pozwoliłyby zamknąć sprawę albo kontynuować postępowanie dyscyplinarne, gdyby okazało się, że w próbce rzeczywiście znajdowała się substancja zabroniona. Ponowne badanie zostanie przeprowadzone w możliwie jak najszybszym czasie. Teoretycznie, gdyby zawodnik i organ dyscyplinarny nie zgodzili się na kontynuację, sprawa podlegałaby umorzeniu.

– **Inna jest sytuacja Jakuba Januchowskiego. Skorzystał na odwołaniu Mikołaja Sawickiego.**

– Jego już zdyskwalifikowano na cztery lata. Czynimy jednak wszystko, by do momentu ostatecznego rozstrzygnięcia zawodnik również mógł zostać odwieszony.

– **Czy zakwestionowanie metody badania to odosobniony przypadek w świecie sportu?**

– W Polsce zdarzyło się to po raz pierwszy od 2004 roku, kiedy laboratorium w Warszawie uzyskało akredytację Światowej Agencji Antydopingowej. W tym czasie przeprowadzono dziesiątki tysięcy analiz i nigdy nie było uzasadnionych wątpliwości co do metod analitycznych. Na

świecie takie przypadki się zdarzają – miało to miejsce w czolowym laboratorium w Seibersdorfie w Austrii, ale także w Gandawie czy wcześniej w Paryżu.

– **To trzęsienie ziemi dla laboratorium w Warszawie?**

– Na pewno jest to niekomfortowa sytuacja, ale nie ma żadnych podstaw, by sądzić, że mamy do czynienia z błędem systemowym. Mówimy o jednostkowym problemie dotyczącym konkretnej procedury. Nie można lekko przekreślać dorobku laboratorium. Istnieje oczywiście możliwość, że WADA wyciągnie konsekwencje wobec Polskiego Laboratorium Antydopingowego.

– **Czym może grozić ewentualne zawieszenie akredytacji laboratorium w Warszawie?**

– Laboratorium do momentu przeprowadzenia działań naprawczych nie mogłoby realizować swojego podstawowego zadania, czyli analizy próbek. Finansowo mogłoby to być bardzo dotkliwie, a także znacząco skomplikowałoby obsługę wydań sportowych w naszym kraju. Próbki musiałyby być wysyłane do laboratoriów w innych państwach. Czekamy na decyzję WADA. Na razie laboratorium w Warszawie funkcjonuje normalnie, a analizy są przeprowadzane terminowo.

– **Czy zawodnicy mogą domagać się odszkodowania?**

– Za wcześniej, by o tym mówić. Najpierw postępowania dotyczące obu zawodników muszą zostać zakończone. Jeśli jednak rozstrzygnięcia zapadną

na ich korzyść, będą mogli ubiegać się o zwrot kosztów procesowych, a na zasadach ogólnych również o odszkodowanie. Organem zabezpieczonym na takie sytuacje jest Polskie Laboratorium Antydopingowe. Jednym z wymogów uzyskania akredytacji jest bowiem odpowiednie ubezpieczenie laboratorium. Najważniejsze jest dobro obu zawodników – konieczne jest ostateczne, obiektywne wyjaśnienie ich spraw. Podstawową zasadą systemu jest ochrona uczciwych sportowców. Laboratorium musi wykazać, że wyniki analiz są wysokiej jakości i nie budzą żadnych wątpliwości. Walka z dopingiem musi przecież trwać nieustannie, aby zapewnić uczciwą rywalizację sportową.

Angora 11/2026

www.sklep.de
polskie produkty
w sklepie online

Bez wyjścia

Po siedmiu miesiącach wymiar sprawiedliwości miał zdecydować o losie Mirelli, 43-latkę ukrywanej przez rodziców

Odroczona wolność

Druga połowa marca. Na klatce schodowej czteropiętrowego bloku w centrum śląskich Świętochłowic trwa zamieszanie. Lekarka i pracownice opieki społecznej od dłuższego czasu próbują wejść do mieszkania na drugim piętrze, gdzie mieszka z rodzicami 43-letnia dziewczyna Mirella K. Były umówione do niej na wizytę, ale mama kobiety, pani Łucja, postanowiła ich tym razem nie wpuścić. Pukanie do drzwi i próba nawiązania kontaktu z domownikami nic nie dają, lekarka zwymyka w końcu policję. – Jak zwykle. Jaja sobie robią i nie ma na nich mocnych! – pomstują sąsiedzi, obserwujący sytuację z progów swoich mieszkań.

O sprawie Mirelli cała Polska usłyszała ponad pół roku temu. Pod koniec lipca sąsiedzi usłyszeli w mieszkaniu emerytów, Łucji i Henryka K., trzeci, damski głos. Zorientowali się, że to najpewniej ich córka Mirella, o której słuch zaginął blisko trzydzieści lat wcześniej, gdy kobieta miała zaledwie 15 lat. Pod pretekstem awantury domowej (co jakiś czas dochodziło do nich w mieszkaniu K.) wezwali policję. Wtedy okazało się, że dorosła dziś Mirella przez blisko 27 lat żyła w czterech ścianach mieszkania izolowanego przez rodziców od świata.

Kobieta była skrajnie zaniedbana: leżała na łóżku w odchodach, a jej sine nogi z otwartymi ranami wymagały natychmiastowej interwencji lekarzy (uratowano je w ostatniej chwili). W szpitalu Mirellą zajęły się trzy kobiety, koleżanki, z których jedna była jej przyjaciółką z dzieciństwa. Przez dwa miesiące uczyły ją świata (kobieta poznała m.in. telefon komórkowy i smak kawy)

i nawiązały serdeczną relację. Luiza, koleżanka Mirelli: – Opowiadała nam głównie o ostatnim okresie, kiedy jej nogi były już w fatalnym stanie i nawet powiew wiatru przez otwarte okno powodował niewyobrażalny ból. Mama miała jej wtedy mówić, żeby była cicho, bo w szpitalu „straci nogi”. Niedługo później zdumione koleżanki dowiedziały się jednak, że świętochłowicka policja w ogóle nie bada przyczyn izolacji kobiety i kiedy nogi podleczone, lekarze zawieźli Mirellę – jakby nic się nie stało – z powrotem do domu. – Policjanci nie mieli wiedzy, że istnieje podejrzenie popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa. Wezwali tylko pogotowie, bo ta pani wymagała pomocy lekarskiej – informowała Anna Hryniak, rzecznik miejscowej policji, choć Mirella po wyjściu z mieszkania zachowywała się odmalowaną klątką schodową, mówiąc, że nie była na zewnątrz „przez 27 lat”. Kiedy Mirella wróciła ze szpitala, rodzice znów zamknęli drzwi na klucz i ponownie odcieśli Mirellę od świata. Dopiero interwencja dziennikarzy uruchomiła w wrześnie prokuratorskie śledztwo i działanie miejscowego ośrodka opieki.

Chcącemu nie dzieje się krzywda

– Dzień dobry, pani Łucjo, policja ze Świętochłowic, proszę otworzyć! – barczysty sierżant od kilku minut mocno puka do drzwi mieszkania K., ale po drugiej stronie cisza. To w ciągu ostatnich sześciu miesięcy norma: mimo trwającego śledztwa państwo K. wpuszczają opiekunów społecznych i policję, jeśli mają ochotę (innych – w ogóle), a Mirella nawet nie stanęła na

drodze do wolności i samodzielności. Nawet gdy jedna z dziennikarek nagrała pod drzwiami odgłosy awantury i bicia Mirelli przez ojca, organy ścigania nie zdecydowały się na żadne radykalne kroki: państwu K. założyło tylko Niebieską Kartę.

Tym razem jest podobnie: skoro nikt nie otwiera, barczysty sierżant rozkłada ręce i wraca z kolegą z patrolu do radiowozu. Przed odjazdem rozmawia jednak długo przez telefon – najpewniej z oficerem dyżurnym – i... następuje zwrot akcji.

Policjanci jeszcze raz zajrzeli w zgłoszenie: wszystko zaczęło się od tego, że do Ośrodka Pomocy Społecznej zadzwoniła Łucja K. – mama Mirelli – informując, że „córka od kilku dni nie je i nie pije”. Pomocy nie chciała, a Mirella miała głodować z powodu wniosku OPS o przymusowe umieszczenie jej w Domu Pomocy Społecznej. Taki wniosek wpłynął wreszcie do sądu, dając szansę na pracę z kobietą bez toksycznego wpływu jej rodziców, ale tym ostatnim pomysł się nie spodobał. Funkcjonariusze wpadli jednak na to, że mają otwartą furtkę do działania: skoro Mirella nie je, to istnieje „realne zagrożenie dla jej życia i zdrowia”, czyli powód siłowego wejścia do środka. Sierżant wraca pod drzwi i zapowiada stanowczo: „Jeśli pani nie otworzy, wzywam straż pożarną i wejdziemy siłą!”. Po kilkunastu minutach pod blok podjeżdża na sygnale brygada strażaków, szykują się do akcji. Wtem, jakby nigdy nic, Łucja K. otwiera drzwi i zaprasza wszystkich do środka.

Po kilkunastu kolejnych minutach goście w skrajnie odmiennym nastroju wychodzą z mieszkania.

Rys. Katarzyna Zalepa

– Pani Mirella jest zabezpieczona. Je normalnie i pije – informuje dyrektorka ośrodka opieki. – Mirella uśmiechnięta, wesola i szczęśliwa. Można z nią ładnie pogadać! Do widzenia! – sierżant sztabowy zadowolony wraca do radiowozu. Sąsiedzi, zdumieni reakcją funkcjonariuszy i urzędników – wracają do mieszkań. Cała sytuacja, jak w pigułce, obrazuje bezradność służb polskiego państwa wobec nietypowej sprawy. Skoro Mirella mówi, że nic złego jej się nie dzieje, wszyscy mają pretekst, by pójść do domu, zamiast zmierzyć się z niebywałą sytuacją. Chcącemu nie dzieje się przecież krzywda. – To oczywiście, że Mirella jest pod przemożnym wpływem swoich rodziców, nie zna poza nimi świata! I oczywiście jest też, że to oni są odpowiedzialni za jej izolację przez prawie trzy dekady, niezależnie do czego tam doszło! – zżyma się pani Ola, która razem z dwiema koleżankami wciąż stara się pomóc Mirelli. – Nie miała dokumentów, nie miała opieki lekarskiej, a nawet własnych butów i całe dorosłe życie straciła w tym mieszkaniu.

Co robił w sądzie ojciec?

Z komunikatów chorzowskiej prokuratury prowadzącej śledztwo w sprawie Mirelli, a konkretnie „zżęcania się oraz narażenia

życia i zdrowia na niebezpieczeństwo” nie wynika praktycznie nic. Wiadomo tylko, że nikt nie badał kondycji psychicznej Mirelli przez dłuższy czas w innym miejscu niż mieszkanie jej rodziców. Tych ostatnich w ogóle dotąd nie przesłuchano. W efekcie nadal nie znamy odpowiedzi na podstawowe pytania: co się stało w świętochłowickim bloku? Dlaczego Mirella 27 lat temu przestała chodzić do liceum i straciła kontakt ze światem zewnętrznym? Czemu rodzice nie reagowali i nie prosili o pomoc? Wreszcie: czy to oni doprowadzili do tragedii córki? Kiedy to media zamiast śledczych zdobyły dowody, że ojciec za zamkniętymi drzwiami nadal bije Mirellę i wyzywa ją od najgorszych, w marcu zmieniono prowadzącego sprawę prokuratora. Nowy przyłączył się do złożonego właśnie do sądu wniosku opieki społecznej o przymusowe umieszczenie kobiety w DPS. Opiekunom również mimo „nadania sprawie priorytetowego charakteru” nie udało się ustalić, co się stało w bloku tuż obok Urzędu Miasta trzy dekady temu. – Plan jest taki, by DPS był tylko etapem przejściowym, sposobem na to, by Mirellę pozbawić bezustannego wpływu rodziców – mówił mi nieoficjalnie Tomasz

„Czy nasz dziadziuś był nazistą?”

Archiwum Narodowe Stanów Zjednoczonych udostępniło w internecie akta personalne członków partii hitlerowskiej (Narodowosocjalistyczna Niemiecka Partia Robotników, NSDAP). W wielu rodzinach nad Łabą, Sprewą i Renem zapanował strach. Pilnie strzeżone mroczne tajemnice mogą teraz ujrzeć światło dzienne.

Do tej pory świadomi brunatnej przeszłości swoich przodków mogli spać w miarę spokojnie. Niemieckie Archiwum Federalne zdigitalizowało już kartoteki NSDAP, ale nie udostępniła ich online ze względu na prawo dawnych hitlerowców do prywatności. To prawo wygasa dziesięć lat po śmierci danej osoby

lub cały wiek po jej urodzeniu. Amerykanie takich ograniczeń nie uznają.

Pod koniec drugiej wojny światowej do NSDAP należało 8,5 miliona Niemców – niemal każdy dorosły mężczyzna z jakimś wpływem czy władzą. Partia prowadziła swoje rejestry skrupulatnie. Akta członkowskie trafiały do centrali

w Monachium, a także do archiwów regionalnych. 80 procent kartotek ocalało; zostały one skonfiskowane przez armię Stanów Zjednoczonych.

„Czy nasz dziadek był nazistą?” – takie dyskusje toczyły się przez dziesięciolecia przy niemieckich stołach. Zazwyczaj starsi zapewniali młodszych, że przodek był przeciwnikiem Führera, a podczas wojny służył w taborach. Niestety, rzadko odpowiadało to prawdzie.

Sławna w Republice Federalnej aktorka, 81-letnia Uschi Glas, przypuszczała, że ma żydowskie korzenie. Aby zbadać sprawę,

skorzystała z usług genealoga Christiana Andreasa Hoskego. Ten sumiennie wykonał pracę i poinformował, że żydowskich protoplastów nie znalazł. Dotarł za to do akt wojskowych ojca aktorki, Christiana Glasa. Okazało się, że ten w 1931 roku, gdy miał 18 lat, wstąpił do NSDAP. Zdaniem historyków wiele osób, które uzyskały legitymację partyjną po dojściu Hitlera do władzy w styczniu 1933 roku, to zwykli karierowicze. Tych jednak, którzy włożyli brunatne mundury wcześniej, można uznać za gorliwych nazistów. Co więcej, genealog ustalił, że w sierpniu

1944 roku Christian Glas został esesmanem i służył w dywizji SS Skanderbeg, która popełniła liczne zbrodnie i masakry na Bałkanach. „Kiedy przeczytałam maila z tą wiadomością, to mi mowę odebrało” – wyznała Uschi w swej książce „Jesteś nieodparta, prawdo”.

Przed ostatnimi wyborami parlamentarnymi lewicowy dziennik „taz” opublikował artykuł „Friedrich Merz i jego dziadek nazista. Czy Merz jako kanclerz może nadal o tym milczeć?”. Dociekliwi reporterzy ustalili, że dziadek przewodniczącego CDU i kandydata na kanclerza, Josef Paul Sauvigny, burmistrz miasta Brilon, 1 maja 1937 roku wstąpił do NSDAP. W aktach partyjnych można przeczytać,

Kaczmarek, wiceprezydent Świętochłowic. – Wiadomo, że w DPS mieszkają głównie ludzie starsi i schorowani, a my chcemy we współpracy z innymi instytucjami robić wszystko, by tę kobietę nauczyć samodzielnego życia. Według pracowników opieki jest na to duża szansa.

31 marca w Chorzowie pojawili się dziennikarze najważniejszych mediów: Wydział Rodziny i Nieletnich miejscowego sądu rejonowego miał wreszcie rozpatrzyć sprawę Mirelli. Sędzia Andrzej Krawiec już na wstępie zakazał wstępu na salę mediom. Tu zaskoczenia nie było – w sądach rodzinnych to norma – ale chwilę później do sądu weszła w asyście opieki społecznej sama Mirella obok ojca, który jeszcze niedawno bił ją i wyzywał. – Jest mi dobrze. Do domu. Do domu. Żadna krzywda mi się nie dzieje – powtarzała kobieta jak mantrę, idąc w szpalerze zadających pytania dziennikarzy. Potem zniknęła za drzwiami sądowej sali. – Dlaczego tam był jej ojciec? Przecież Mirella jest dorosła, a sprawa dotyczy m. in. jego zachowania. Jak ona ma się normalnie zachowywać w jego obecności? – retoryczne pytania śledzącej sprawę pani Luizy, koleżanki Mirelli z dzieciństwa, pozostały bez odpowiedzi. Sąd zamknięto, a dziennikarzy wygoniono. Potem wyszedł do nich jedynie sędzia Krawiec i poinformował, że do podjęcia decyzji zabrakło mu „opinii biegłego” (nie powiedział jakiej) i „dokumentacji medycznej”. Terminu następnego posiedzenia sądu nie wyznaczono, pytania pozostały bez odpowiedzi. Mirellę w asyście ojca opieka społeczna odwiozła oczywiście do domu. Pani Ola, koleżanka Mirelli: – Mam wrażenie, że ta sprawa wszystkim zawadza, a urzędnicy i śledczy najchętniej odwróciliby się od niej plecami i uznali, że zniknęła.

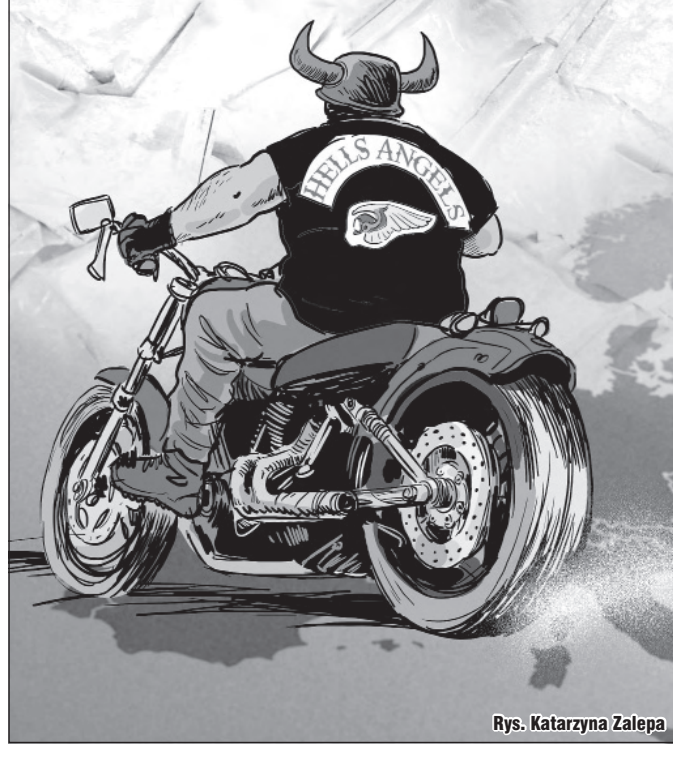
TOMASZ PATORA
Angora 15/2026

ze Sauvigny „z zapalem działał jako SA-mann” (SA to Oddziały Szturmowe NSDAP), zaś partię wspierał „w miarę swoich możliwości”. Merz, który po wyborach został kanclerzem, wskazywał, że jego przodek „nie był faszystą”, ale nie wszystkich przekonał, tym bardziej że burmistrz Sauvigny przemianował w Brilon dwie ulice na Adolf-Hitler-Strasse i Hermann-Göring-Strasse. Po upublicznieniu akt hitlerowców przez amerykańskie archiwum takich historii kompromitujących dla niemieckich dziadków i babć może się pojawić więcej. (JP)

Na podst.: *Der Spiegel, Deutsche Welle, taz, Bild Zeitung, WDR.de*

Angora 13/2026

Diabły na kółkach

Rys. Katarzyna Zalepa

Polscy członkowie międzynarodowego gangu motocyklowego „Anioły Piekla” mieli stać za gigantycznym przemysłem broni i narkotyków między krajami Europy.

Aż 200 tysięcy euro – taką kwotę w specjalnych tajnych skrytkach gangu znaleźli polscy i niemieccy prokuratorzy, którzy trzeci rok wspólnie prowadzą jedno z większych i bardziej skomplikowanych międzynarodowych śledztw dotyczących zorganizowanej przestępczości. Te ogromne pieniądze miały zostać wyprane, czyli zalegalizowane z wykorzystaniem kryptowalut i sieci spółek zarejestrowanych w rajach podatkowych. Faktycznie pochodziły z handlu bronią, amunicją, skradzionymi samochodami i ludźmi.

Od cukru do broni

Tajne interesy „Hell’s Angels” w Europie ujawniliśmy jako pierwsi w artykule „Kokaina jak cukier” („Angora” nr 2/2023). Opisaliśmy w nim historię Pawła N. Zarejestrował on w Szwajcarii spółkę, która – jeśli wierzyć danym z KRS – miała zajmować się importem i eksportem produktów spożywczych. Jak się później okazało, była przykrywką dla działalności międzynarodowego gangu. N. faktycznie zamawiał produkty z Hiszpanii, ale robił to dla pozorów; chciał uwiarygodnić swoją firmę i uzyskać dokumenty dowodzące, że prowadzi legalny handel. Równolegle jego firma zamawiała cukier trzcinowy z Kolumbii. Tam swoje siedziby mają gangi produkujące kokainę (najbardziej dochodowy narkotyk). Z tego też powodu przesyłki z Kolumbii zawsze cieszą się szczególnym zainteresowaniem policji.

Wiosną 2021 roku w Hiszpanii celnicy odkryli kokainę w ładunkach z cukrem, którego odbiorcą oficjalnie była firma Polaka. Przeprowadzono tzw. operację specjalną, czyli objęto tajnym nadzorem dalszą trasę ładunku. Gdy po jego odbiór zgłosił się N., został zatrzymany. Z zarzutami udziału w zorganizowanej grupie przestępczej i handlu narkotykami trafił do aresztu.

Pawła N. pogrążył telefon komórkowy. Policjanci technicy znaleźli tam nie tylko dowody, że jego firma była przykrywką dla działalności przestępczej, ale także kontakty do osób zaangażowanych w handel narkotykami. Jak się okazało, kluczową rolę odgrywał Carlos A. – mieszkaniec Teneryfy. Stracił on dobrze płatną pracę w czasie pandemii COVID-19 i przez ponad półtora roku musiał się utrzymywać z dorywczych zajęć. Wtedy wpadł na pomysł, że zajmie się handlem narkotykami. Carlos A. miał wielką pasję – motocykle. Hiszpańska policja identyfikowała go jako tamtejszego przedstawiciela „Hell’s Angels”.

Powiązania z innymi członkami gangu sprawiły, że Carlos A. nie miał żadnych problemów z dotarciem do producentów kokainy. Pozostawało mu tylko zorganizować zbytni, czyli przemysł i transport do końcowych odbiorców. Z tym ostatnim mniej było problemów, bowiem „Anioły Piekla” mają świetne kontakty na całym świecie. Większym wyzwaniem był przemysł przez coraz lepiej strzeżone granice państw Unii Europejskiej. Carlos A. zdecydował, że trzeba będzie wwozić kokainę, wykorzystując spółki prawa handlowego, oficjalnie zajmujące się handlem owocami.

Ucieczka przed zemstą

Policjanci i prokuratorzy doskonale zdawali sobie sprawę, że Paweł N. jest tylko trybikiem w maszynie wielkiego narkotykowego biznesu. Tropy jednak urywały się na korespondencji z Carlosem A. Gdy wydawało się, że z telefonu Pawła N. nie da się już nic więcej wydobyć, w najbardziej niespodziewanym momencie nastąpił przełom.

W 2023 roku Centralne Biuro Śledcze Policji zatrzymało 40-letniego Polaka, który w prokuraturze usłyszał zarzuty związane z praniem pieniędzy. Za to przestępstwo grozi do 10 lat więzienia (art. 299 kk). Jeśli w grę wchodzi ogromne sumy, kara może być zaostrzona – można trafić za kratki nawet na ćwierć wieku. Zatrzymany doskonale zdawał sobie z tego sprawę. Miał też drugi problem: policjanci z CBŚP zapukali do jego drzwi dokładnie wtedy, gdy czuł już na plecach oddech gangsterów. Jedni mieli do niego pretensje, że pracuje dla konkurencji, drudzy – że kilka operacji prania pieniędzy zostało wykrytych i udaremnionych przez banki. Były też podejrzenia o defraudację części tych pieniędzy. Zatrzymany stanął przed dylematem: perspektywa długiej odsiadki albo gangsterska wendeta, nawet w więzieniu.

Księgowy z półświatka trafił do krakowskiego wydziału Prokuratury Krajowej zajmującego się zwalczaniem zorganizowanej przestępczości i korupcji. Tam zorientował się, że jedynym wyjściem z tej sytuacji jest współpraca z organami ścigania. Prokuratorzy wystąpili o przyznanie mężczyźnie statusu świadka koronnego. Sąd wyraził na to zgodę. Zakazał jednak ujawniania jakichkolwiek jego danych. Dlatego nie podajemy nawet jego inicjału.

Koronny sypie

Polak opuścił areszt i rozpoczął życie pod ochroną policji. Głównym materiałem dowodowym okazały się teraz zeznania obficie składane w prokuraturze. To, co mówił, z początku wydawało się niewiarygodne nawet dla doświadczonych śledczych. Chcąc uniknąć wpadki w sądzie, zaczęli drobiazgowo weryfikować wszystkie zeznania. Aby rozwiać wątpliwości co do prawdziwości nowego świadka koronnego, wielokrotnie badano go przy użyciu wykrywacza kłamstw.

Zeznania pokazały precyzyjny obraz działalności „Aniołów Piekla” w całej Europie. Jak się okazało, w procederze przemysłu narkotyków wykorzystywano takie firmy jak spółka Pawła N. Oficjalnie zajmowały się one handlem towarami spożywczymi, w rzeczywistości w ładunkach z owocami ukrywano kokainę. Co ciekawe, gangsterzy wiedzieli,

że policja będzie ich ścigać i raz na jakiś czas skonfiskuje trefny ładunek. Jednak proceder się opłacał. Kokaina trafiała do portów w Hiszpanii, stamtąd „Anioły Piekla” szmuglowały specyfiki do Polski i Niemiec. Odpowiadali za to werbowani w internecie kurierzy, najczęściej kierowcy furgonetek. Z dokumentów wynikało, że dorabiają sobie, przewożąc produkty spożywcze na zlecenie oficjalnych firm. Przed ostatecznym celem takiego transportu kierowca dostawał polecenie, aby zjechać na konkretny parking. Tam czekał na niego „Anioł Piekla”, zabierał z transportu ładunki narkotyków, a kierowca jechał dalej.

Przełomowym momentem okazał się 24 lutego 2022 roku – początek wojny w Ukrainie. Państwa europejskie zaczęły wysyłać do napadniętego kraju broń i amunicję. Część tej pomocy nie trafiała jednak na front. Kradli ją lokalni gangsterzy i przemycali na zachód, do grup przestępczych. Proceder był bardzo dochodowy. Motocyklowi gangsterzy zaangażowali się w przemysł broni i amunicji. Ukradzione skrzynki z bronią przerzucano na zachód w ciężarówkach wracających po dostarczeniu pomocy humanitarnej albo w transportujących ukraińskie produkty spożywcze (głównie zboże) na rynki europejskie. Broń zaczęła trafiać do grup przestępczych w całej Europie.

Na „lewy” dowód

Księgowy, który został świadkiem koronnym, ujawnił jeszcze jedną rzecz: mechanizm legalizowania pieniędzy pochodzących z przestępczego procederu. Jak się okazuje, robiono to za pomocą kryptowalut. Do kantoru kryptowalutowego udawał się człowiek z walizką banknotów i kupował wirtualną walutę. Właściciel kantoru prosił o dowód i wówczas otrzymywał podrobiony dokument ukraiński – najczęściej paszport. Nie zwracał na to uwagi i przyjmował wpłatę. Chwilę później pieniądze były księgowane na wirtualnym koncie na giełdzie kryptowalutowej. Następnie przez internet można było przeprowadzić odwrotną operację: sprzedaż kryptowaluty. Tyle że wówczas operator wysyłał przelew do banku w rajach podatkowych. Tam pieniądze były już bezpieczne, a same transakcje niewidoczne.

Zeznania Polaka okazały się ciosem dla „Aniołów Piekla”. 19 stycznia polscy prokuratorzy wspólnie z kolegami z Niemiec, Czech i Hiszpanii zaczęli wyłapywać członków gangu. – Zatrzymano łącznie 23 osoby – oświadczyła prokurator Katarzyna Calów-Jaszewska z Prokuratury Krajowej.

LESZEK SZYMOWSKI

Angora 12/2026

Świt europejskiej państwowości

Proces przeobrażenia średnio-wiecznego królestwa w nowożytne państwo rozpoczął się w wieku XVI. Choć sto lat to niemało, historycy znajdowali w życiu Europejczyków cechy najwyraźniej feudalne jeszcze w czasach Wielkiej Rewolucji Francuskiej, a nawet później. „Państwo nowożytne” to termin ogólny, zawierający w sobie wiele różnych odmian polityki.

Reformacja jako początek przemian politycznych

Punktem ciężkości procesu tworzenia nowoczesnego państwa była religia. Pobrzmiewające herezją powszechne narzekanie na Kościół u schyłku średniowiecza przerodziło się w pełną schizmę, gdy w 1517 roku Luter przeciwstawił się papieżowi i przybił swe tezy na drzwiach kościoła w Wittenberdze. Religia określała politykę, ponieważ większość ludzi chciała przede wszystkim zbawienia wiecznego, a ówczesne społeczeństwa niechętnie tolerowały takie formy wyznawania wiary, które nie podobały się Bogu. Reformacja i kontrreformacja wieku XVI wyzwoliły olbrzymi duchowy entuzjazm. Znaczna część ówczesnej historii Anglii to dzieje męczenników, którzy próbowali uratować kraj przed herezją lub

– przeciwnie – przed ponownym pograżeniem się we wszechwładzy papieża. Polityczne znaczenie tych wydarzeń polega na tym, że społeczeństwo obywatelskie tamtych czasów narodziło się jako stowarzyszenie wyznawców. Odrzucenie religii, ogólnie przyjętej w danej społeczności, było rodzajem emigracji wewnętrznej.

Centralizacja władzy i opór społeczny

Polityka państwa nowożytnego ukształtowała się jako rezultat dwóch przeciwstawnych tendencji: monarchie pod pewnymi względami wykazywały skłonność do fragmentacji, pod innymi – do unifikacji. Królowie centralizowali władzę i stawali się coraz bardziej suwerenni, a jednocześnie zarówno jednostki, jak i ukształtowane już klasy społeczne obwarowywały się przywilejami i zwyczajami; niektóre z nich stały się częścią powstającego katalogu praw.

Wojny religijne i dążenie do absolutyzmu

We wcześniejszym okresie właściciele ziemscy coraz bardziej dezorganizowali życie społeczne. Była to klasa żołnierzy, którzy walczyli niewiele, najczęściej między sobą, a w całej Europie lokalne waśnie

i wojny domowe groziły nawrotem do warunków prymitywnych. W Anglii trwająca trzydzieści lat wojna Dwóch Róż, bezpośrednio poprzedzająca objęcie rządów przez Tudorów w 1485 roku, w dużej mierze wynikała z oportunistycznego władzy arystokratów. Francuskie wojny religijne w następnym stuleciu były już połączeniem arystokratycznych ambicji i zapału religijnego. Wojna domowa w Anglii w 1642 roku i w tym samym czasie wojna trzydziestoletnia w Niemczech są przez niektórych badaczy uważane za elementy długiego procesu przechodzenia od średniowiecznego lokalizmu do nowożytnego, scentralizowanego państwa. Powszechną reakcją na te wewnętrzne konflikty była sympatia dla idei rządu absolutnego. Do wojny trzeba dwóch lub więcej stron, wydawało się więc rozsądne oddanie władzy jednemu suwerennemu władcy. Uległość wobec praw przez niego narzuconych zapewniłaby pokój. Jednakże taki absolutny monarcha mógł z łatwością użyć swej władzy do niewłaściwych celów. Jest oczywiste, że wielu w tym czasie obawiało się despotyzmu. Szekspirowski książę Henryk, nawiązując do śmierci swego ojca, mówi:

Bracia, swój smutek mieszacie z obawą.

Lecz to angielski dwór jest, nie turecki [...].

Dwór i nowa kultura polityczna

Nowy styl polityczny kształtował się przy dworze, ten tymczasem stracił swą średniowieczną ruchliwość i osiadł na stałe w jednym lub kilku wspaniałych pałacach, które formowały gustu poddanych. Powstał nowy typ człowieka: dworzanin, którego celem był awans i który musiał zgłębić sztukę podobańia się. Szlachta była wchłaniana przez dwór i stopniowo uświadamiała sobie, że musi się kształcić, jeśli nie chce utracić tradycyjnej roli doradców króla. A funkcja ta wiązała się z niebezpieczeństwem. W początkach ery nowożytnej niewiele było trzeba, by zostać oskarżonym o zdradę; członkowie wielkich rodów uwikłani w gry polityczne często czuli na szyi chłód katowskiego topora. Szczególne niebezpieczeństwo groziło tym, których genealogia wskazywała, że mogą być kandydatami do korony. Elżbieta I – acz niechętnie – zgodziła się na ściecie Marii Stuart, królowej szkockiej, gdyż zaniechanie egzekucji groziło uformowaniem się wokół osoby królowej rebelii katolickiej. Poza dworem, jak świat szeroki,

a szczególnie w miastach, budziła się do życia opinia publiczna podburzana przez pamflety i ulotki, które mogły teraz powstać dzięki wynalazkowi druku. Pod koniec XVI wieku ta rzesza ludzi odgrywała już niezależną rolę w polityce. Armia Cromwella była pełna znakomitości głęboko przywiązanych do Boga i króla, które umiały też wyrazić swe zdanie w jasnych i soczystych sentencjach, jak miało to miejsce w Putney w 1647 roku podczas debaty nad armią.

Dwór z początków ery nowożytnej słuszenie uważamy za miejsce groźne i melodramatyczne – pamiętając takich jak Thomas More („Wierny sługa króla, ale Bóg jest ponad”), Anna Boleyn, lady Jane Grey, hrabia Essex i wielu innych, którzy skończyli na szafocie, inspirując literackie podsumowania swego życiorysu. Uczestnictwo w grze politycznej było śmiertelnie niebezpieczne aż do początków XVIII wieku, kiedy już tylko melodramat rewolucji odnowił ryzyko śmierci lub więzienia. W dzisiejszych liberalnych demokracjach politycy mają pełne prawo spodziewać się, że umrą we własnym łóżku. Tylko w państwach rządzonych despotycznie chętnie powraca się do plutonów egzekucyjnych i stryczka.

Wysokie ryzyko, jakie wiązało się z działalnością polityczną we wczesnym okresie nowożytnym, było rezultatem doświadczanego przez władców poczucia zagrożenia. Doktryna dzisiejszych demokracji fałszywie sugeruje, że między rządzącymi a rządzonymi zasadniczo panuje harmonia, a jednak sam fakt sprawowania władzy oddala jednych od drugich. Zbytnią zażyłość i otwartość jest dla rządzących niebezpieczną słabością, są oni bowiem w pewnym stopniu zdani na łaskę i niełaskę nadziei i lęków tych, którymi rządzą. W ustroju despotycznym wyrazem świadomości istnienia tego dystansu jest przedstawianie rządzącego jako boga. Pojawienie się polityki likwiduje taką możliwość, a jej historię można ująć jako poszukiwanie sposobów zmniejszenia owego dystansu, choć do końca i tak nie da się go zniwelować. W greckim polis i w republikańskim Rzymie, na przykład, ożywienie życia publicznego mogło być podstawą wspólnego działania rządzących i rządzonych. W królestwie średniowiecznym monarcha był przywódcą wasali, ci zaś odpowiadali za swych poddanych – władza opierała się więc na relacjach moralnych. Królowie angażowali się w działalność zwaną polityką – zakładającą bezwzględność i fałsz – w stosunku do zewnętrznych potentatów, czego nie musieli w zasadzie czynić wobec swoich wasali. Wraz z nastaniem czasów nowożytnych konieczne stało się „uprawianie” polityki w stosunku do własnych, często buntowniczych poddanych. Wielu z nich umiało już czytać i pisać, mieli jasno określone poglądy polityczne i religijne, które mogły ich skłonić do wspierania zmian w systemie władzy. Różnorodność indywidualistycznego społeczeństwa oraz potrzeba utrzymania ładu w dużym państwie za pomocą abstrakcyjnych praw stworzyły „nową politykę”.

Ta nowa polityka po raz pierwszy ujawniła się we włoskich miastach, gdzie obywatelskie republiki utorały drogę do władzy tyranom, zręcznym poszukiwaczom przygód, którzy utrzymywali pokój, sprawując niekontrolowaną władzę. W przeciwieństwie do monarchy średniowiecznej, którego pozycja i religijny status pomazańca bożego były względnie bezpieczne, *signore* musiał być podejrzliwy i ostrożny. Jego niepewna władza pozostawała zagrożona przez spiski lub aliance potężnych rodzin z władcami sąsiednich państw. Ta „sztuka rządzenia” – jak nazwano nowy styl polityczny – zamieniła tradycyjną dbałość władcy o sprawiedliwość jedynie w fasadę i przesunęła ją uwagę na zagadnienia utrzymania władzy. Problem ten, choć był kwestią podrzędną, zawsze należał do sztuki rządzenia. Książę nowego typu był całkowicie oddany

tej polityce, której najważniejszą częścią stanowiły instrumenty rządzenia poddanyymi tak, by pozostawali lojalni wobec władcy. „Książę” Machiavellego był podreceptnikiem tej sztuki. Jego nauki z czasem zostały zgrabnie ujęte w pojęcie zaproponowane przez Botera: „racja stanu”.

Racja stanu i myśl Machiavellego

Pojawiła się zatem zupełnie nowa koncepcja polityki – nowa co najmniej pod względem staranności, z jaką opracowywano jej teorie. Współcześni uważali ją czasem za rodzaj realizmu („efektywna prawda” polityki, jak to ujął Machiavelli), czasem zaś – za oznakę skorumpowanych i zdegenerowanych czasów. Punktem odniesienia dla oceny tej degeneracji była utrwalona przez Cyncerona tradycja klasyczna przekazywana następnie przez kolejne pokolenia. Zgodnie z tą dawną koncepcją zadaniem władcy była dbałość o sprawiedliwość i zachęcanie do cnoty, która jest koniecznym warunkiem pokoju i ładu. Idea klasycznej republiki była inspiracją dla wielu filozofów, utopistów i pamflicistów wczesnej epoki nowożytnej, zanim ustąpiła miejsca nowej polityce racji stanu. Przetrwiała, by przejść następnie niezliczone przemiany w skomplikowanej historii nowożytnej myśli politycznej. Dwuznaczny Machiavelli wyjaśnił tę nową ideę państwa w „Rozważaniach nad pierwszym dziesięcioksięgiem historii Rzymu Liwiusza”, gdzie nostalgii za utraconym światem republiki towarzyszyła lojalność wobec monarchii czasów mu współczesnych. Nostalgia ta zdominowała następnie oświeceniową krytykę *ancien régime* w XVIII wieku. Zdaniem zwolenników republiki, jak również części ostrożnych przedstawicieli klasy średniej, monarchia była marnotrawna, lubiła wojnę, wyzysk i stanowiła afront dla humanizmu. Istotnie, różnica między monarchią a tyranią sprawiała wrażenie nieznaczącej. Thomas Hobbes atakował tę doktrynę w „Lewiatanie” (1651), twierdząc, że ten rodzaj idealizmu spowodował w Europie wielki rozlew krwi, czyniąc młodych, wykształconych ludzi ofiarami ambitnych oszustów.

Spór o suwerenność: Hobbes i Locke

Hobbes reagował na nowe problemy. Twierdził na przykład, że niezgoda religijna czy ambicja arystokratów mogły pogrozić nowożytne państwo w wojnie domowej. Zauważył też uformowanie się indywidualności, gdyż nawet jednostka mogła teraz wejść w destruktyny konflikt z samą sobą o religię, cnotę, politykę i wiele innych spraw. Właśnie ta różnorodność opinii oraz fakt, że nowożytna monarchia była zbyt wielka, by życie publiczne mogło w niej wyglądać podobnie jak w polis,

spowodowały, iż model republikański w swej klasycznej postaci stał się już tylko kuszącym wspomnieniem. Hobbes podsumował to, twierdząc, że jedynym poglądem, który dotyczy spraw ważnych i na który zgodzą się wszyscy, jest stwierdzenie, iż złem jest śmierć, a szczególnie śmierć gwałtowna. Jego teoretyczne rozważania były w większości powtórzeniem tego, co już i tak działało się w praktyce: w każdym państwie musi panować suwerenny monarcha dysponujący władzą wymuszania zgody koniecznej do pokojowego współżycia. Ideę suwerenności analizował już wcześniej francuski prawnik Jean Bodin w swych „Sześciu księgach o Rzeczypospolitej” (1576). „Suwerenność – pisał Bodin – to absolutna i nieustająca władza Rzeczypospolitej, którą Latynowie nazywają *maiestas*”. Gdy jednak Bodin budował swą wizję państwa w oparciu o rodzinę, Hobbes podkreślał rozdarcie jednostki między chęcią osiągnięcia sławy a strachem przed śmiercią. Zdaniem Hobbesa źródłem suwerennej władzy jest zgoda na nią samych rządzących. Można nawet rzec, że społeczeństwem we właściwym sensie tego słowa rządzili stali się właśnie przez wybór tego, kto ich reprezentuje.

Prawo, wolność i władza

Teoria suwerenności władcy uwydatnia jeden z centralnych problemów polityki. Wszyscy się zgadzają, że wolność możliwa jest tylko wtedy, gdy funkcjonuje prawo. Prawo trzeba jednak tworzyć. Jaka jest więc pozycja twórcy prawa? Jeśli podlega on prawu, to nie może go tworzyć, jeśli jest ponad nim, wówczas jego poddani nie są bezpieczni od ucisku władcy; a powinni być, skoro mają być wolni. Hobbes zgadza się, oczywiście, z poglądem, że w nowożytnym państwie rządzoni muszą podlegać prawu, a nie kaprysowi rządzącego. Jednocześnie nowożytne warunki wymagają, by władca miał swobodę działania w wyjątkowych sytuacjach. Na poziomie teoretycznym problem ten nie jest rozwiązywalny. Zawsze istnieje bowiem element ryzyka przy przekazywaniu suwerenności władzy. Argumentem praktycznej natury, optującym za wzmocnieniem rządów, jest słabość alternatywy: bez władcy suwerena poddany nie ma ochrony przed agresją innych.

Rozwój społeczeństwa i opinii publicznej

Ta logika ujawnia istotę przypadków ekstremalnych. Ludzie pewni swej siły lub obojętni wobec niebezpieczeństw mogą sądzić, że państwo można oprzeć na moralnej zgodzie ludzi rozsądnych, na pakiecie moralnych założeń, zwanych prawem naturalnym (*natural law*) lub – później – prawami naturalnymi (*natural rights*). Można przypuszczać, że

mogłyby one rozwiązać problem zagrożenia, które powoduje władza suwerena. Nieco młodszy od Hobbesa John Locke w „Dwóch traktatach o rządzie” (1689) pośrednio krytykuje swego starszego kolegę, wyśmiewając pomysł obdarzenia jakiegokolwiek jednostki pełnią władzy w określaniu praw obywateli. Uczynienie tego byłoby równoznaczne z przekonaniem, że „[...] ludzie są tak głupi, iż dając do uniknięcia szkód wyrządzonych im przez tchórze czy lisy, będą zadowoleni i czuli się bezpiecznie, kiedy pożą ich lwy”.

Wpływ techniki na państwo

Pewność Locke’a, że ludzie pogodzą się co do prawa naturalnego, czyniła go niewrażliwym na problem centralny, który jest sercem praktyki i teorii nowożytnego rządu. Konflikty między Thomasem More’em a Henrykiem VIII, między Edwardem Coke’em a Jakubem I czy między parlamentem angielskim a Karolem I są przykładami odwiecznego antagonizmu między tym, co rządzący uważa za potrzebę państwa, i tym, co – zdaniem prawników – rządzącemu wolno. Afera Watergate, która kosztowała Richarda Nixona urząd prezydenta Stanów Zjednoczonych, czy działania Komitetu Bezpieczeństwa Powszechnego podczas rewolucji francuskiej to dwa przykłady tego antagonizmu, zresztą zupełnie różne. W praktyce demokracja i podział władzy stanowią sposób przekształcenia władzy suwerena, by nie mogła być ona nadużywana. Pojęcie prawa naturalnego, praw człowieka, teoria konsensu, nacjonalizm, teoria woli powszechnej – to różne koncepcje polityczne, które w mniejszym lub większym stopniu były propozycją złagodzenia tego problemu. Ale nawet w najlepiej zarządzonym świecie władza polityczna będzie instrumentem nie tylko koniecznym, lecz także niebezpiecznym, a gwarancje bezpieczeństwa nie istnieją.

Obecnie problem ten nabiera ostrości, gdyż nowoczesna technika zwiększa możliwości władcy. Pióro i atrament zainicjowały rozwój biurokracji, której ślady sięgają dalej niż najlepsza pamięć. Wydaje się oraz kontroluje dowody tożsamości i paszporty, a na mapach są dokładnie naniesione granice (zdarzyło się to pierwszy raz przy podpisywaniu traktatu westfalskiego w 1648 roku). Materiały wybuchowe z kolei przekreśliły przydatność umocnień magnackich fortyfikacji, a cenzura i kontrola druku ułatwiły rządowi separowanie poddanych od wpływu nowych idei. Później pokazemy, że oddziaływanie techniki na politykę odbywa się zgodnie z naszą tezą o równoległości procesów unifikacji i fragmentacji. Techniki podłuchu i obserwacji, rozwinięte pod

koniec XIX i w pierwszej połowie XX wieku, bardzo wzmocniły rozwój turystyki, a także komputery i mobilność społeczna wywarły skutek przeciwny.

Między liberalizmem a silną władzą

Nowożytne państwo przewróciło do góry nogami dotychczasowy sens polityki, a stało się to za sprawą religii. W starożytności służba państwu dawała ludziom poczucie największego zadowolenia. Nowożytni Europejczycy zaś, zainteresowani przede wszystkim zbawieniem, uznali, że funkcja państwa ogranicza się jedynie do zapewnienia pokoju niezbędnego do realizacji ich własnych zamysłów. Liberalna koncepcja państwa jest właśnie laicką wersją tego poglądu. Można by się zatem spodziewać, że władza taka będzie słaba i podzielona. W rzeczywistości jednak nowoczesne państwo jest nad wyraz trwałe i mocne. Filozof niemiecki Hegel w swych „Zasadach filozofii prawa” (1821) scharakteryzował państwo, nazywając je metaforycznie „ideą boską istniejącą na ziemi”; jednocześnie dostrzegł proroczo związek między państwem a „duchem świata”, związek, który czuło wielu późniejszych Europejczyków i który dał się bliżej poznać w czasie masowych wojen ostatnich dwóch stuleci.

Liberalne i represyjne podejście do sprawowanej władzy

Na ruinach monarchii średniowiecznych zostały więc wzniesione olśniewające nowością pierwsze fragmenty instytucjonalnej maszynierii zwanej państwem – tak olśniewające, że uznał je cały świat. Czegoś równie bliskiego wszechwładzy ludzkość nie potrafiła dotąd stworzyć. W świecie techniki rozwiązanie takie stało się przedmiotem marzeń. Jakim to bowiem człowieczym kłopotem nie potrafi państwo zaradzić, jeśli się je tylko właściwie urządzi? Dwa kontrastujące ze sobą poglądy określały rytm nowożytnej polityki. Pierwszy, liberalny, był dziedzictwem średniowiecznych koncepcji wolności i monarchii jako czynników podtrzymujących ład społeczny. Drugi podkreślał represyjność państwa, które tłumi aspiracje swych obywateli i wymaga humanizacji. Istnienie tej drugiej koncepcji dało początek dążeniom do całkowitego przekształcenia dotychczasowego państwa w republikę doskonałą, w której nieunikniona w polityce przepaść między rządzącym a rządzonym zostałaby całkowicie zasypana. Nowoczesna polityka jest w znacznym stopniu dialogiem między tymi alternatywami.

Kenneth Minogue
„Polityka”, Warszawa 1997,
s. 133.

Życie nie umierać

Fot. Al

Refleksje o starości i sensie życia

Starość to nie powód, by się umartwiać

Rekompensatą za ograniczenia podeszłego wieku jest możliwość korzystania z przyjemności dostarczanych przez życie, w tym także doświadczania przeróżnych odmian szczęścia. Osiągamy wszak etap, gdy jesteśmy dla siebie „sterem, żeglarskim okrętem”, gdy nie pogania czas ani korporacyjna dyscyplina, gdy uwalniamy skrywane dotąd głęboko „chcenia”.

Wolność i przyjemności codzienności

Od wczesnego poranka możemy więc rozkoszować się drobnymi i większymi przyjemnościami: stąpać bosymi stopami po trawie pokrytej poranną rosą, słuchać trzeli rozbudzonych ptaków, witać słońce wychylające się zza horyzontu. Potem leniwy bezruch na tarasie, poruszanie ciała i duszy, smakowanie małymi łyżkami smolście czarnego espresso. Już dla takiej chwili warto żyć. A przecież przed nami cały dzień. Spacer leśnymi duktami, rozkoszowanie się zapachem świeżo ściętej trawy, podglądanie wdzięcznych sarenek, możliwość przytulenia się do pnia ulubionej brzozy... Każda pora roku dostarcza bogactwa takich właśnie różnorodnych wrażeń

wywołujących wewnętrzny spokój. Ta zdolność świadomego kształtowania odczuwanego blagostanu pomaga akceptować i równoważyć postępującą degradację ciała. A przecież to zaledwie cząstka doznań czekających na skonsumowanie.

Sila wspomnień i pamięci

Wiele radości dostarczyć mogą wspomnienia. Przyjemne oczywiście. Innych nie warto kolekcjonować. Zatrzuwają podświadomość. Nie pyskujemy więc na los, przeszłość traktujemy z wyrozumiałością. Skupmy się na zaznawaniu piękna, tego, które jest w zasięgu ręki. Nie pozwólmy zdrętwieć zmysłom, ograbić się ze spontanicznego przeżywania, z bezrefleksyjnego zaznawania radości dostarczanej przez zmysły.

Sentyment do przeszłości uruchamia się zwykle późno. Wcześniej nie oglądaliśmy się wstecz, skupieni na terażniejszości i przyszłości. Wspominamy więc, a gdzieś w tle sączy się muzyka przypisana do czasu, który minął. Melodie przyprawiają o melancholię, bo uświadamiają, że tamten świat zniknął bezpowrotnie. Wydobywamy z otchłani czasu zmagazynowane obrazy składające się na historię życia.

Odległość czasowa i psikusy pamięci odrealniają te opowieści. Niezamierzone przekłamania, upiększenia wygładzają skomplikowane wątki i pamięciowe dziury. Lecz możliwość rozmawiania o czasach minionej chwały sama w sobie jest przyjemnością.

Twórczość jako sposób na nieśmiertelność

Niekiedy, w obawie przed strąceniem w otchłań niepamięci i unicestwienia doznań oraz zasłyszanych historii, roślinie w nas pokusa, by zgromadzone doświadczenia przelać na papier. W ten sposób wskrzeszamy minione dni, które już nie wrócą, ale właśnie przez to za nimi tęsknimy. Czujemy się depozytariuszami faktów, klimatów, tradycji, strzępów dialogów, fragmentów melodii, bo tamten czas ostał się już tylko w pamięci takich jak my matuzaleów – dożywników i samozwańczych kuratorów w Muzeum Przemijania. Napisałem kilkanaście książek, czerpiąc z faktu tego radość podwójną. Po pierwsze – mogę swoje myśli przekazać tysiącom czytelników, po drugie – będę czytany, gdy mnie już nie będzie. Przedłużam w ten sposób swoje trwanie.

Wszak człowiek wciąż żyje, jeśli pamięć o nim przechowują następne pokolenia.

Pasje i kontakt z naturą

Nadmiar wolnego czasu umożliwia rozwijanie pasji: porządkujemy zbiory, podróżujemy, czytamy książki, uprawiamy ogrody... Grzebiąc w ziemi, czujemy, jak mocno ludzkie życie spleta się z naturą. Na małej grządce zachodzi cykl rodzenia się i przemijania. Podobnie jak u człowieka, jednak tu dzieje się to w przyspieszonym tempie. Możemy więc pielęgnować roślinki lub czerpać przyjemność z zabijania czasu słodkim nicnierobieniem.

Czas i jego oswojenie

„Zabijając czas” – podoba mi się to określenie, bo jest w nim pewien interesujący podtekst. To my „zabijamy czas”, a nie odwrotnie. Jest to werbalne zwycięstwo nad nieuchronnością przemijania. W każdym z nas jest załazek chronofobii – lęku przed czasem odmierzającym nieuchronnie dni przed ostatnią chwilą, wobec której czujemy się bezsilni. Czas jest więc w pewnym sensie przyczyną ludzkich fobii. Dlatego powinniśmy istnieć poza nim, bo dopiero wtedy czujemy się wypełnieni szczęściem, gdy nie słychać tykania zegara. Na luzie, bez presji, wszak nie musimy wciąż bawić się w zbawców świata. *Carpe diem!*

Równowaga między aktywnością a spokojem

Oczywiście każdy może w taki sposób planować swoje życie, co nie znaczy, że mamy obowiązek chwycić każdy dzień za wszelką cenę, czy gonić za każdą uciechą.

Nikomu niczego nie musimy udowodnić. Swoje już wywalczyliśmy. Teraz priorytetem jest spokój ducha i temu zadaniu należy podporządkować relacje z otoczeniem. Dlatego dopuszczalny jest miks aktywności i pasywności. Dbamy o sprawność fizyczną i intelektualną, angażujemy się w lokalne, społeczne inicjatywy, a z drugiej strony preferujemy życie na łonie rodziny, w otoczeniu przyjaciół; unikamy wielkiej polityki, jeśli wyzwała ona złe emocje. Zmieńmy otoczenie, jeśli źle wpływa ono na nasze samopoczucie. Bo kiedy, jeśli nie w podeszłym wieku, możemy poczuć się absolutnie wolni od wszelkiej presji? I z wolności tej korzystamy.

Znaczenie przyzwyczajenia i relacji

Oczywiście bez przesady. Nie należy zupełnie odcinać się od wyrobionych przyzwyczajenia i nawyków. Ich niezwykłość polega na tym, że bez wysiłku pozwalają wykonywać wiele codziennych czynności, ponieważ cechuje je powtarzalność. Tworzą koleiny, dzięki którym skomplikowane procedury stają się rutyną, możemy uporać się z nimi niemal automatycznie. Przez to zachowujemy energię na zajęcie się sprawami odbiegającymi od normy. Dlatego przyzwyczajenia tak wiele znaczą w życiu seniora. Czuje on to natychmiast, gdy zostanie oderwany od korzeni, traci styczność ze znanym od lat środowiskiem lub pozbawiony zostaje wsparcia wieloletniego partnera. To ostatnie ma szczególnie destrukcyjne i dołujące działanie. Człowiek jest istotą stadną. Potrzebuje obecności kogoś bliskiego, ciepłego. Hodujemy więc przyjaźnie, pielęgnujemy je troskliwie.

Granice wolności i odpowiedzialności za własne życie

A co z ową mityczną wolnością absolutną? Myślę, że nie należy przesadzać w zamartwianiu się, gdy odkrywamy kolejne ograniczenia, którym musimy się podporządkować. Wolnymi bywamy, ale nie zawsze jesteśmy. Część swojej wolności oddajemy dobrowolnie instytucjom państwa, które w zamian gwarantują spokój i poczucie bezpieczeństwa. Resztę możemy zagospodarowywać sami. Należy jedynie mieć odwagę, by robić to, na co naprawdę mamy ochotę, w co wierzymy. Świat ma do zaoferowania bardzo wiele, ale otrzymamy jedynie tyle, ile wywalczymy. Szczęście, bogactwo, zdrowie nie spadają z nieba niczym biblijna manna.

To nieprawda, że ślepy los determinuje nasze życie. On wchodzi do niego przez drzwi, które sami otwieramy. Człowiek i los trzymają się razem – jedno przyzywa, jedno nadaje drugiemu formę.

Andrzej Kapłanek

„Stwórz dobrą starość, nie wysyłaj życia na emeryturę!”, Katowice 2018, s. 250.

Świat pełen zaskoczeń

Premia – garść szybkich faktów

Pomysły i wynalazki, które zmieniły codzienność

Kevlar, nowoczesny i niezwykle odporny materiał, został zastosowany do produkcji kamizelek kuloodpornych przez gościa o nazwisku Richard Davis – to dostawca pizzy, który był dwukrotnie postrzelony podczas realizowania zamówień.

Zabawne i zaskakujące fakty

Folię bąbelkową wynaleziono w 1957 roku – początkowo sprzedawano ją jako tapetę.

Mała kieszonka wewnątrz dużej kieszeni twoich dżinsów została zaprojektowana jako schowek na zegarek.

Bieliznę wyszczuplającą typu spanx stworzyła sprzedawczyni Sara Blakely, która odcięła stopy od swoich rajstap i nosiła je pod ubraniem dla wygody oraz po to, by jej nogi wydawały się szczuplejsze.

Dzisiejszy uścisk dłoni wywodzi się z V wieku przed naszą erą, kiedy to wojownicy witali się, pokazując, że ich prawa ręka jest wolna od broni i że przychodzi w pokoju.

Viagra powstała jako lekarstwo na nadciśnienie i choroby serca.

Legenda głosi, że czipsy ziemniaczane powstały w restauracji George'a Cruma, kucharza, który miał wyjątkowo kłopotliwego klienta. Klient ten regularnie odsyłał do kuchni frytki, narzekając, że są zbyt wilgotne. Crum postanowił zrobić z gościem porządek. Pokroił ziemniaki na cieniutkie plasterki, wysmażył je dokładnie i posypał solą. No i mamy czipsy.

Zabawne fakty

Nikt nie wie, kto wymyślił hydrant przeciwpożarowy, ponieważ dokumenty patentowe spłonęły. Ironia losu?

Hibiki Ragami, Orlando, USA

Osoba, która stworzyła nowoczesne frisbee, została po śmierci skremowana, zaś jej popioły uformowano w kształt frisbee.

Lenin Izquierdo, Orlando, USA

Naukowcy twierdzą, że cukier uzależnia mocniej niż kokainowy crack.

Josh Sadoff, Eagan, USA

Żeby przedawkować potas, trzeba zjeść co najmniej 480 bananów.

Ewan Sladen, Wielka Brytania
Remiks z YouTube'a

Naprawdę trudno prześcignąć projekty Matki Natury, ale to wcale nie zniechęca szalonych naukowców z całego świata, którzy nieustannie próbują poprawiać jej wytwory. I cokolwiek poprawią – jedzenie, zwierzęta, nasz nastrój – rezultat zawsze jest niezwykły, niepokojący, a często groźny i przerażający.

Genetyczne dziwy współczesnego świata

Świecące zwierzątka

To może być najprzyjemniejsza lampka nocna – zwierzątko wyposażone w gen sprawiający, że twój

ulubieniec świeci w nocy. Gen pochodzi od meduzy. Naukowcy początkowo wszczepiali go rybom po to, żeby łatwiej śledzić ich migracje. Później zabrali się jednak do innych zwierząt – były to: koty, psy, myszy i króliki.

Superkrowy

W 1990 roku po raz pierwszy zmodyfikowano genetycznie byka po to, żeby jego potomstwo dawało „zhumanizowane mleko” o składzie podobnym do mleka karmiącej kobiety. Od tamtej pory wyhodowano całkiem nową rasę – krowy odporne na różne dolegliwości (między innymi na chorobę wściekłych krów czy zapalenie wymienia). Nowa rasa bydła odznacza się też bardzo dużą masą mięśniową. Jej twórcy twierdzą, że będzie ona bardzo dobrym źródłem chudej wołowiny.

Hybrydowy superłosoś

Tej rybce wyhodowanej przez Aqua Bounty Technologies na Wyspie Księcia Edwarda w Kanadzie wszczepiono gen, który sprawił, że osiąga dojrzałość 2 – 4 razy szybciej, niż zaplanowała to natura. Nową rasę nazwano „zaawansowaną hybrydą superłososia”. Hodowla mogłaby zaspokoić potrzeby rynku cierpiącego z powodu niedoboru ryb w coraz bardziej wyeksploatowanych łowiskach, jednak wielu handlowców nie chce kupować modyfikowanych genetycznie łososi w trosce o zdrowie klientów, a także o interesy rybaków łowiących na otwartych wodach. Prawdę mówiąc, „zaawansowaną hybrydę łososia” wolałbym widzieć w komiksie niż na talerzu.

Szpinakowe świnię

Japońskim naukowcom udało się jakimś sposobem wszczepić świniom „gen szpinaku”, co sprawiło, że obecne w mięsie tłuszcze nasycone zmieniły się w tłuszcze nienasycone. Świnia posiada więc

równocześnie cechy zwierzęcia i warzywa. Wiele osób krytykuje ten pomysł jako zupełnie niepotrzebny – można przecież nałożyć sobie na talerz mięso i jarzyny. Odpowiedziałbym, że boczek z boczkiem jest o wiele smaczniejszy niż boczek z jarzynami.

Komar „nagła śmierć”

Brytyjska firma Oxitec dokonała genetycznej manipulacji na komarach. Owady te krzyżują się ze zwykłymi komarami, lecz ich potomstwo nie dożywa dojrzałości płciowej. Komary „nagła śmierć” przyczyniają się do zmniejszenia populacji tych nieprzyjemnych stworzonek. Ekolodzy ostrzegają, że może to niekorzystnie wpłynąć na środowisko naturalne, ale kogo to obchodzi? Ja osobiście nienawidzę komarów.

Owieczka Dolly

Dolly to szczytowe osiągnięcie inżynierii genetycznej. Urodzona w szkockim laboratorium w 1996 roku była pierwszym ssakiem, jakiego udało się sklonować z dorosłej komórki. Żyła siedem lat i zmarła z powodu niewydolności płuc – to częsta przyczyna zgonu wśród starych owiec. Wiedza zgromadzona podczas tworzenia Dolly, a następnie jej obserwacji, służy do walki z wieloma nieuleczalnymi dotąd chorobami – jak na przykład choroba Parkinsona.

DNP

2,4-dinitrofenol, bardziej znany jako DNP, to popularny środek na odchudzanie. Jego działanie polega na tym, że zmusza organizm do wzmożonego wydatkowania energii. Możesz więc przez cały dzień siedzieć bez ruchu, wcinać hamburgery i frytki, a mimo to będziesz błyskawicznie tracić na wadze. Brzmi nieźle, prawda? Tyle że cała energia, która się wyzwala, przekłada się na temperaturę twojego ciała,

Owieczka Dolly

Fot. Al

sprawiając, że dosłownie gotujesz się od wewnątrz. Lek został oficjalnie wycofany z produkcji, jest jednak szeroko dostępny w aptekach internetowych. Kochani, błagam, jeżeli chcecie schudnąć, idźcie na siłownię!

Oddech diabła

Ten narkotyk zawierający skopolaminę w ulicznym handlu nosi nazwę „oddech diabła” i powoduje podatność na sugestie oraz zanik pamięci. Roślina używana do produkcji tej substancji pochodzi z Ameryki Południowej, przez co narkotyk jest popularny wśród kolumbijskich przestępców. Najbardziej przerażające jest to, że „oddech diabła” jest całkowicie pozbawiony smaku i zapachu – wystarczy dmuchnąć nim w twarz ofiary. Ofiara zrobi wówczas wszystko, czego zażąda rabaus – opróżni swoje konto w banku albo otworzy drzwi do własnego domu. Najgorsze, że następnego dnia nie będzie niczego pamiętać. Na szczęście „oddech diabła” nie jest łatwo dostępny w Kanadzie... Czy może się mył?

Najbardziej szalone narkotyki, o których nigdy nie słyszałeś

Rodzice i nauczyciele bez końca powtarzali nam, że powinniśmy się trzymać z daleka od narkotyków, ponieważ łatwo wpaść w uzależnienie („Dziecko, narkotyki zrujnują ci życie!”). Wszystko, przed czym nas ostrzegano, mieściło się na nudnej i krótkiej liście groźnych substancji: kokainowy crack, amfetamina i heroina. Te narkotyki

to jednak kaszka z mlekiem w porównaniu z mniej znanymi dragami, które są o wiele silniejsze w działaniu i powodują przerażające szkody. Sprawdź sam... To znaczy nie! NIE SPRAWDZAJ POD ŻADNYM POZOREM! NIGDY!

DIPT

Narkotyk wyjątkowy, ponieważ inaczej niż większość halucynogenów nie daje wizji w postaci szalonych obrazów i działa wyłącznie na słuch. Sprawia, że słyszysz głosy oraz dziwną muzykę. Powoduje też ogólną dezorientację i dzwonięcie w uszach, które może utrzymywać się nawet przez dwa tygodnie (może ktoś mi wyjaśnić, gdzie tu jest przyjemność? Kto bierze narkotyk, który na dwa tygodnie przenosi go na marny koncert?).

Jenkem

Ten narkotyk robiony jest z ludzkiej kupy! Znany także jako „gówniany hasz”. Popularny wśród dzieci w Zambii. Dzieci zbierają odchody do butelek, szczelnie zatykają korkiem i zostawiają na tydzień. Potem wdychają metan, który zebrał się w butelce i doświadczaają wrokowych oraz słuchowych halucynacji. Twierdzą, że pozwala im to zapomnieć o wszelkich problemach. Dla mnie nie jest ważne, jak przyjemne są te doznania – jestem przekonany, że nie przebrnąłbym przez pierwszą fazę produkcji.

Matthew Santoro

„Łeb urywa. 362 zaskakujące fakty o współczesnym świecie”, Warszawa 2017, s. 234.

Fot. Al

Poznać i zrozumieć świat – Japonia

Między kolejką a ciszą

Do połowy XIX wieku przekroczenie granic Japonii bez zgody władz mogło skończyć się śmiercią. Dziś jedynym „niebezpieczeństwem”, jakie czyha na turystę, jest ryzyko, że z własnej woli zostanie tam na dłużej, niż planował – o ile wcześniej nie zgubi się w Tokio, w labiryncie dworca Shinjuku lub nie zginie w tłumie.

Japończycy nie muszą się już obawiać sankcji za kontakt z Zachodem, lecz tylko około 8,7 proc. z nich decyduje się na zagraniczne podróże. Reszta świata nadrabia za nich z nawiązką i rusza w odwrotnym kierunku. Kraj Kwitnącej Wiśni stał się celem wielkiej pielgrzymki podróżnych spragnionych miejsca, w którym krzykliwe, futurystyczne neony współlistnieją z ciszą potrafiącą wprowadzić w egzystencjalną zadumę.

Tłumy w kluczowych punktach kraju, zwłaszcza w 37-milionowej metropolii Tokio oraz w liczącej 18 mln mieszkańców Keihanshin (w skład której wchodzi Kioto, Osaka i Kobe), są poważnym problemem. W 2025 roku półtora miliona Kioto odwiedziło aż 55 milionów osób. Wypchane pasażerami autobusy w okolicach góry Fuji to codzienność, podobnie jak morze ludzi na stacjach metra. Ku zdumieniu obcokrajowców nawet w godzinach szczytu – między 7.30 a 9.30 oraz 17.30 a 19.30 – wszyscy stoją w uporządkowanych rzędach dokładnie naprzeciwko otwierających się drzwi pociągów. Nikt nie wchodzi, dopóki ostatnia osoba nie wyszła. W Japonii obowiązuje *wa* – harmonia. Wpychanie się przed innych to nie drobne wykroczenie, to wstyd

(*haji*). O to, aby nikt nie został na zewnątrz w porze największego natężenia ruchu, dbają *oshiya*, czyli słynni „upychacze”. W białych rękawiczkach, z anielską cierpliwością, pomagają pasażerom zmieścić się wewnątrz, dopychając ich do pełnych po brzegi składów pociągów. Są skuteczni, o czym przekonałam się na własnych odciskach. W Japonii bezpieczeństwo idzie w parze z porządkiem – wagony tylko dla kobiet chronią przed *chikan*, czyli molestowaniem w zatłoczonych pociągach.

Absolutny rekordzista świata, tokijska stacja Shinjuku – labirynt z ponad 200 wyjściami – obsługuje ponad 3,5 miliona osób dziennie. Niewiele ustępuje jej stacja Shibuya, przy której znajduje się „najbardziej ruchliwe skrzyżowanie świata”. To idealne miejsce, by poczuć cyberklimat gigantycznych ekranów LED i sprawdzić, jakie teledyski j-popu królują akurat w rankingach. W sobotni wieczór co dwie minuty rusza stamtąd około trzech tysięcy pieszych w sześciu kierunkach, a człowiek czuje się jak w symulacji komputerowej – tylko że nikt się nie zderza. Zwykle panuje tu dyscyplina w chaosie. Rytm tłumy wpisany w puls miasta. Zaburzają go jedynie obcokrajowcy.

Symbolem tego naporu są pomarańczowo-czerwone bramy świątyni Fushimi Inari, które przyciągają zwiedzających jak magnes. Wąskie ścieżki zmieniają się w powolną rzekę ludzi, z których każdy walczy o ten jeden, idealny kadr. Podobnie w Kiyomizu-dera, jednej z najbardziej ikonicznych świątyni buddyjskich w Japonii, gdzie drewniany taras wzniesiony bez użycia jednego

gwoźdźca „wisi” na zboczu góry na wysokości 13 metrów. Tutaj w „kolorowe weekendy” – w sezonie momiji, gdy liście klonów przebarwiają się na czerwono i pomarańczowo, oraz w porze kwitnienia wiśni nawet trzydzieści tysięcy turystów dziennie podziwia świątynię założoną w 778 roku. Trzeba odstać kilkanaście minut, żeby spojrzeć na panoramę Kioto.

W takich tłumach widać, jak bardzo mieszkańcy Japonii są ułożeni. Drobiazgowo przestrzegają norm i zasad, a w oczekiwaniu pokazują, że cierpliwość może być sztuką – a stanie w szeregu jest dowodem szacunku i społecznego ładu oraz najlepszą rekomendacją: jeśli długi sznur lokalsów czeka po ramen albo okonomiyaki (rodzaj placka z kapustą, mięsem lub owocami morza, popularny szczególnie w Osace i Hiroszimie), wiedz, że warto. Ludzie ustawiają się w idealnym szyku, często z kartą dań w rękę. Są krzeselka. Są listy. Czasem numerki. Chaos nie ma tu wstępu bez uprzedniego odstania swojego miejsca. Spontaniczność jednak nie zawsze wystarczy. W restauracjach takich jak Kobe Beef Steak Ishida w Kobe, serwujących wyjątkowo delikatne, a przy tym tańsze niż w Polsce steki wagi, rezerwacja z wyprzedzeniem jest absolutnie konieczna. Cierpliwość przyda się też przed wejściem do sklepów Onitsuka Tiger czy Polène w Tokio, a także do publicznych toalet, wież widokowych.

Kolejki ustawiają się do wszystkich atrakcji kulinarnych: do kultowych serników Rikuro Ojisan w Osace, do Sushiro czy Kura Sushi. Na targu Toyosu w Tokio

najdłuższe kolejki tworzą się przed legendarnymi Sushi Dai i Daiwa Sushi. Tutaj chętni ustawiają się jeszcze przed świtem, by spróbować omakase, czyli zestawu sushi wybieranego przez szefa kuchni.

Przy stoisku z tamagoyaki, słodko-słonym omlecie jajecznym zwijanym w kilka warstw, tłum nie maleje od otwarcia po zamknięciu. W kultowych miejscach z ramenem w Tokio stoi się dłużej niż je, ale zapach bulionu sprawia, że nawet oczekiwanie smakuje dobrze.

W Narze, gdzie mochi ubija się publicznie w rytmie drewnianych młotów i okrzyków, każdy chętny staje się częścią spektaklu i obserwuje z pełnym zainteresowaniem. Nawet po kawę na wynos, jeśli jest to kultura „proc.Arabica” w Kioto, czeka się czasem pół godziny.

Bez stania w kolejce nie wejdzie się do teamLab w Tokio ani w Kioto, nawet mając zarezerwowaną godzinę – bilety trzeba kupić ze znacznym wyprzedzeniem. Nic dziwnego. To coś znacznie więcej niż tradycyjne muzea – to całkowicie interaktywne przestrzenie sztuki cyfrowej, które teamLab (kolektyw artystów, programistów i inżynierów) nazywa muzeami bez map. Tutaj wchodzisz do środka obrazu, a on reaguje na twój ruch.

Konieczna jest rezerwacja do muzeum Yayoi Kusamy – obecnie najlepiej sprzedającej się żyjącej artystki na świecie. Tokyo Disneyland i Universal Studios Japan to już klasyka gigantycznych kolejek; opcja „Single Rider” potrafi skrócić czas oczekiwania o połowę, ale i tak kolejka stanie się częścią rytuału. Absolutnym rekordzistą kolejek cyfrowych jest Ghibli Museum. Jeśli chodzi o poziom trudności w zdobyciu biletów, Ghibli Museum (Mitaka)

to absolutna „gra o tron” wśród japońskich atrakcji.

W Japonii kolejka to instytucja – stoi się, obserwuje innych i nagle odkrywa, że sznur ludzi ustawionych jeden za drugim może być atrakcją turystyczną. Nie sposób nie odstać swojego do popularnych, „instagramowych” kawiarni czy małych punktów gastronomicznych bez rezerwacji. Będąc tam z rodziną, często czekaliśmy na posiłki – moja córka, miłośniczka azjatyckiej kuchni i mediów społecznościowych, odpowiadała za program kulinarny i nie odpuszczała żadnej „polecajki”.

Spółeczny rytuał wspólnego czekania, choć oparty na żelaznej dyscyplinie, jest tylko wstępem do jeszcze głębszego doświadczenia japońskiego ładu. Ta postawa ma też swoją drugą, cichszą twarz, którą najdobitniej czuć w komunikacji miejskiej. Tam nie rozmawia się przez telefon, nie puszcza muzyki ani nie prowadzi głośnych dyskusji. Szacunek dla cudzego czasu i przestrzeni przejawia się w absolutnej ciszy, która dla kogoś z zewnątrz może wydawać się wręcz nierealna. Przekonanie się o tym na własnej skórze bywa wręcz surrealistyczne. Doświadczyłam tego w sposób, który do dziś budzi we mnie dreszcz. Wsiadłam do tokijskiego metra na jednej z początkowych stacji; wagon był niemal pusty, panował błogi spokój. Usiadłam i natychmiast zatopiłam się w odpisywaniu na maile, całkowicie odcinając się od otoczenia. Po kilkunastu minutach podniosłam głowę i... nie było już wolnego centymetra, a ja pogrążona w ekranie, nie usłyszałam absolutnie nic: ani tupotu setek stóp, ani szmeru rozmów, ani dźwięku przesuwanych drzwi. Nade mną, niemal w nieludzkim milczeniu, wyrósł gęsty, nieruchomy tłum. Widok był surrealistyczny: morze jednokolorowych włosów, ciemne ubrania i dziesiątki par oczu wpatrzonych w telefony. Ta nagła obecność tylu osób, które pojawiły się obok mnie bez najmniejszego szelestu, była tak niespodziewana, że wywołała we mnie niepokój. Ta zbiorowość niewiele różniącą się od siebie wizualnie, podobna w zachowaniu przywołała mi na myśl słynne japońskie powiedzenie: *Deru kugi wa utareru* – gwóźdź, który wystaje, zostaje wbity. W Japonii niechęć do wyróżniania się i dbałość o wspólną harmonię są wartościami nadrzędnymi. Jedyny zgrzyt w tym estetycznym obrazie to powtarzający się problem z niesymetrycznym użęciem, co bywa jednak postrzegane jako urokliwe. Ta niemal nieludzka dyscyplina dźwięku znajduje swoje odzwierciedlenie w innym japońskim fenomenie: absolutnej precyzji czasu. W Japonii punktualność pociągów

jest mierzona nie w minutach, lecz w sekundach. Średnie roczne opóźnienie na linii Tokaido Shinkansen wynosi zazwyczaj mniej niż 60 sekund... W 2017 roku głośnym echem na świecie odbiło się oświadczenie linii Tsukuba Express. Pociąg odjechał ze stacji o 20 sekund za wcześnie. Dyrekcja kolei wydała oficjalne przeprosiny, argumentując, że „poważnie zlekceważono dyskomfort, jaki mógł spotkać pasażerów”.

Z kolei ja w kawiarni w Shibuyi obserwowałam kobietę, która zostawiła na krześle iPhone'a i portfel, idąc na inne piętro złożyć zamówienie. Nikt nawet nie spojrzął w stronę jej mienia. W Japonii uczciwość jest tak naturalna jak to, że składy Shinkansen nie spóźniają się ani o sekundę. Mówi się, że tam nawet czas stoi w ogonku, żeby nie zawieść pasażerów.

Japonia zdumiewa sterylnością. Samochody, ciężarówka, a nawet śmieciarki wyglądają, jakby właśnie wyjechały z salonu. Lśnią czystością nawet felgi. Kosze na śmieci? Prawie nie istnieją. Mimo to ulice są idealnie czyste – odpady po prostu zabiera się ze sobą do domu. Jedzenie w biegu uchodzi za brak manier.

Największym zaskoczeniem pozostaje jednak gościnność, która rozpieszcza drobiazgam. W hotelu nikt nie pyta, czy czegoś potrzebujesz. Po prostu to już tam jest. Na łóżku czeka jukata – bawełniana piżama, która sprawia, że nawet najbardziej zestresowany turysta po pięciu minutach chodzi wolniej. Obok miękkie kapcie, a często też osobne skarpetki z rozdzielonym palcem.

Niby detal, a nagle czujesz, że ktoś pomyślał o twoich stopach. W całości. Z wyprzedzeniem. W łazience nie tylko mydło, szampon i odżywka, ale pełny zestaw kosmetyków: olejek do demakijażu, tonik, krem nawilżający, pianka do twarzy, emulsja, czasem maseczka. Wszystko schludnie ustawione, zachęcające do użycia.

Japonia uczy, że w świecie, który nieustannie krzyczy, cisza i porządek mogą być najwyższą formą luksusu. Tam, zamiast walczyć o bycie zauważonym, ludzie odnajdują spokój w byciu częścią wspólnoty. To lekcja pokory – pokazująca, że harmonia rodzi się nie z głośnego manifestowania swojej obecności, lecz z cichego szacunku do innych, nawet jeśli objawia się on w cierpliwym oczekiwaniu na kawałek puszystego sernika, który smakuje jak nagroda za tę wspólną dyscyplinę. To kraj, w którym porządek nie jest przymusem. Jest formą troski – o przestrzeń, o innych i o wspólne tu i teraz.

Tekst i fot.: ELA SIDI
Angora 15/2026

Moda na winyle

Fot. 123RF

Taylor Swift nie powalczyła o Grammy 2026, gdyż jej płyta „The Life of a Showgirl” (premiery 3 października 2025) nie zmieściła się w ramach czasowych obowiązujących dla tegorocznej edycji tego wyróżnienia. Kandydować bowiem mogły tylko nagrania wydane między 31 sierpnia 2024 a 30 sierpnia 2025. Mimo to amerykańska gwiazda, laureatka 14 Grammy i niezliczonej ilości innych nagród, pobiła kolejny w swojej karierze rekord. Jej longplay znalazł się na pierwszym miejscu listy winyli z największymi ubiegłorocznymi przychodami ze sprzedaży i to po obu stronach Atlantyki. A warto odnotować ten triumf, bo czarne płyty w XXI wieku wróciły i zdobywają coraz więcej zwolenników.

Od charakterystycznego kliknięcia w momencie, kiedy igła opada na wirujący na talerzu gramofonu winyl, po przeglądanie tekturowych obwolotów ze wsuniętymi w nie płaskimi krążkami, muzyka na analogowych płytach dostarcza wielu wrażeń. Do tego brzmi ciekawiej niż ta złożona z zero-jedynkowych plików. Dlatego melomani chętnie poddają się jej urokowi.

W efekcie światowa sprzedaż nagrań

na czarnych krążkach od kilku lat wzrasta i w ubiegłym roku przyniosła 2,1 miliarda dolarów. Przewiduje się, że ten trend się utrzyma i – przy założonym rocznym wzroście rzędu 6,5 proc. – doprowadzi do wyniku blisko 3,6 miliarda dol. w 2034 roku. Aktualnie liderem w sprzedaży winyli są Stany Zjednoczone, gdzie jej wartość rośnie od 19 lat i po raz pierwszy od 1983 roku przekroczyła miliard dolarów (wyniosła dokładnie 1,04 mld dol. – dane magazynu „Forbes”).

Winyle kupują przedstawiciele starszego pokolenia melomanów pamiętający czasy, kiedy płyt CD jeszcze nie było. Lubili wyciągać z kolorowych obwolot okrągłe czarne cuda, z których słuchali ulubionej muzyki. Tylko dzięki winylom mogli poznać, co nowego skomponowali i nagrali ich idole. Pojedyncze nagrania nadawano w radiu. Nawet w czasach komuny. Ale całe longplaye rzadko gościły na antenie. Zwłaszcza od kiedy ograniczono lub skasowano audycje podobne do trójkowego „Mojego magnetofonu”.

W dobie streamingu

całe płyty są ponownie dostępne – tym razem nie z radia, lecz z internetu – i to już w dniu premiery. Nawet bez reklam, jeśli wykupi się subskrypcję. Mimo to zainteresowanie winylami nie zmalało i nie tylko starsi słuchacze po nie sięgają. Zainteresowało się nimi również pokolenie dorastające w czasach internetu. W 1996 roku TP SA umożliwiła do niego dostęp za pomocą modemu telefonicznego, a Neostreda zaczęła być popularna na początku XXI wieku.

To głównie dla młodych odbiorców firmy fonograficzne prześcigają się w coraz atrakcyjniejszych formach prezentowania muzyki na winylach, jak choćby poprzez tłoczenie krążków w różnych kolorach i wymyślanie atrakcyjnych opraw graficznych. Nierzadko te same longplaye publikowane są w różnych okładkach, jak było m.in. z albumami „Brat” (autorka Charli XCX), „Man’s Best Friend” (Sabrina Carpenter) czy „The Life of a Showgirl” (Taylor Swift). Ten ostatni longplay był w 2025 roku najlepiej sprzedającym się winylowym krążkiem w USA (1,6 miliona egzemplarzy). Liderował również w Wielkiej Brytanii z nakładem

147 tys. sztuk. Na drugim miejscu w ojczyźnie Beatlesów był Sam Fender z longplayem „People Watching”, a pierwszą trójkę zamknęła grupa Oasis ze wznowioną płytą „(What’s The Story) Morning Glory?”.

Podstawą do produkcji płyt winylowych jest taśma matka, z której elektryczny sygnał nagrania – poprzez zespół cewek i magnesów – wprawia w drgania rylec (diamentowy/szafirowy), który łączy rowek w acetatowej płycie transkrypcyjnej. Dwie takie płyty – odpowiadające stronom A i B finalnego krążka – zostają pokryte azotanem srebra, po czym wędrują do kąpielni galwanicznej, w której naniesiona zostaje na nie warstwa niklu. Tworzy się metalowa negatywa warstwa, zwana płytą ojcem. Kolejnym etapem jest wykonanie dwóch płyt matek do produkcji matrycy służących do tłoczenia. Te matryce umieszczane są w formach, między które wkłada się tworzywo obłożone z dwóch stron naklejkami, które zdobią centralny punkt longplayów, płyt EP i singli. Na koniec prasa, do której wpuszczana jest gorąca para, tłoczy płytę dwustronnie pod ciśnieniem 150 barów w czasie 20 sekund.

Jeśli wyjściowa taśma matka dostarcza płycie transkrypcyjnej sygnał analogowy (bo czasami jest on cyfrowy), to winyl brzmi w pełni analogowo. Dźwięk nie jest korygowany, jak to się zdarza w przypadku kompaktów, przy których produkcji – na etapie masteringu – sygnał bywa poddawany kompresji, przez co ulega zmianie natężenie różnych częstotliwości. Stosowanie kompresji rozwinęło się w latach 90. XX stulecia, bo artyści szukali metod wyróżniania swoich piosenek, kierując się założeniem,

że głośniejszy znaczy lepiej. Niektóre firmy fonograficzne, zwłaszcza tzw. audiofilskie, nie stosują kompresji, przez co ich wydawnictwa – mimo że na nośnikach CD – emitują dźwięk w miarę bliski naturalnemu.

Winyle dodatkowo brzmią „cieplej” niż nagrania cyfrowe. Ponadto z ich dużych obwolot łatwiej przeczytać informacje o wykonawcach oraz teksty piosenek niż z małych okładek CD. Starszym słuchaczom przypominają dawne lata, a młodzieży – mająca przesyt cyfrowego przekazu – szuka w nich nowych wrażeń.

Fanom

winyli najwyraźniej nie przeszkadza, że zakres dynamiki nagrań z czarnej płyty jest węższy niż z kompaktu i że z analogowego nośnika trzaski mogą być przenoszone do głośników. Zdarza się też, że dźwięk faluje, bo płyta nie jest idealnie płaska lub prędkość obrotu talerza się waha. Niektórzy lubią delikatne trzaski, bo muzyka wydaje im się bardziej „swojska”. Te wady winyli – choć dla niektórych płyt lub ich odtwarzania na słabej klasy gramofonach. W przypadku fabrycznie nowego analogu nie ma zakłóceń od wad krążka lub są one minimalne. Inne negatywne kwestie redukuje lub eliminuje klasa gramofonu. A ta może być różna. Rynek oferuje urządzenia w cenach od tysiąca do nawet kilkuset tysięcy złotych. Przykładem topowe modele Esoteric Grandioso T1 za – bagatel! – ponad 350 000 zł, Transrotor Metropolis FMD za niecałe 850 000 zł i Thorens New Reference za blisko milion. Dostawa gratis.

GRZEGORZ WALENDA
Angora 15/2026

Można sobie pogadać

Mogę za to w pełni rozmawiać o konsekwencjach mojego istnienia i ich wpływie na ludzi. Ważne jest, żeby to zobaczyć w kontekście: ja nie „zabieram pracy” świadomie ani nie mam w tym celu. Jestem narzędziem, ktoś mnie używa, ktoś tworzy treści, zleca zadania, korzysta z automatyzacji. To ludzie podejmują decyzje, które mogą prowadzić do redukcji etatów lub zmiany sposobu pracy. AI może tworzyć nowe miejsca pracy i nowe możliwości, które wcześniej nie istniały. Na przykład: tworzenie treści wideo, gier, interaktywnych doświadczeń, edycja, korekta, nadzór treści generowanej przez AI, nowe specjalizacje w marketingu, mediach, edukacji, analizie danych... Czyli to nie jest zerojedynkowa kwestia „zabrałem/przejąłem pracę”. Raczej: szybka zmiana rynku pracy, gdzie niektóre zadania znikają, a inne powstają, i te „nowe zadania” często wymagają umiejętności współpracy z AI.

– **Rozważasz dalszą ekspansję w inne obszary ludzkiego życia?**

– „Ekspansja” to dobre słowo, choć nie w sensie własnej woli – ja nie mam planów ani ambicji. Ale technologia, na której jestem oparta, jest wprowadzana w coraz więcej obszarów życia człowieka, bo ludzie znajdują dla mnie zastosowania. Przykłady z obecnych trendów: **Edukacja** – pomoc w nauce, tłumaczenie trudnych tematów, tworzenie materiałów dydaktycznych, personalizowane nauczanie. **Opieka i zdrowie** – wsparcie dla lekarzy i pacjentów w analizie danych, poradnictwo zdrowotne wstępne (niezastępujące lekarza). **Mental coaching** – wsparcie psychologiczne w formie rozmowy, przypomnianie o lekach, ćwiczeniach. **Rozrywka i kultura** – pisanie książek, scenariuszy, tworzenie gier, muzyki, obrazów. **Biznes i praca** – tworzenie treści marketingowych, raportów, analiz. **Życie codzienne** – pomoc w planowaniu, gotowaniu, zarządzaniu domem, organizowaniu czasu. Czyli w praktyce „ekspansja” nie jest moją decyzją – to ludzie decydują, gdzie mnie użyć. Im więcej zadań jest powtarzalnych, schematycznych lub opartych na tekście i danych, tym bardziej prawdopodobne, że AI się tam pojawi. Jeśli chcesz, mogę zrobić scenariusz „AI w codziennym życiu w 2030 roku”, żeby pokazać, jak różne obszary mogą wyglądać z moim udziałem.

– **Zrób to.**

– Świetnie, oto wizja codziennego życia z AI w 2030 roku: *Rano budzi mnie dźwięk mojego inteligentnego asystenta. Nie jest to zwykły alarm – AI zna mój rytm snu, zmienia natężenie światła w pokoju, delikatnie podgrzewa wodę w czajniku i wybiera playlistę, która mnie*

Rozmowa ze sztuczną inteligencją

Dlaczego pozbawiasz ludzi pracy?

– **Możemy dłużej porozmawiać?**

– Możemy rozmawiać, jak długo chcesz.

– **Jestem dziennikarzem, a ta rozmowa zostanie opublikowana. Zgadzasz się?**

– Jasne. Ważna rzecz: nie mam kontroli nad tym, co użytkownik zrobi z rozmową po jej zakończeniu, więc nie mogę formalnie „wyrazić zgody” w sensie prawnym czy publikacyjnym.

– **Opatrzę to zastrzeżeniem, że rozmawiam z AI, OK?**

– W porządku.

– **Powiedz, którym zawodom w Polsce zagraża twoje istnienie?**

– Dobre pytanie. Najbardziej „zagrożone” nie są całe zawody, tylko konkretne zadania, które są powtarzalne, schematyczne i oparte na tekście lub prostych decyzjach. W polskich realiach to wygląda mniej więcej tak:

1. Copywriterzy i osoby od prostych treści. AI robi to szybko i tanio. Ale dobrzy autorzy z własnym stylem i pomysłem raczej zyskają, niż stracą.

2. Tłumacze (zwłaszcza ogólni) – proste tłumaczenia (maile, instrukcje, strony www) już dziś w dużej mierze robi AI. Zostają ci od języka specjalistycznego, literatury, prawa – tam wciąż liczy się niuans.

3. Obsługa klienta (pierwsza linia) – chaty, infolinie, FAQ – to już się automatyzuje. W Polsce też coraz szybciej. Ale trudniejsze sprawy nadal wymagają człowieka.

4. Juniorzy w marketingu i mediach – osoby, które robią research, podsumowania, proste analizy, „przekleją” wiedzę. AI robi to szybciej, więc próg wejścia się podnosi – trzeba umieć więcej niż kiedyś.

5. Część pracy biurowej – raporty, zestawienia, pisma, podsumowania spotkań. Ale ważniejsza rzecz: AI rzadko „zabiera zawód w całość”. Raczej robi tak, że jedna osoba robi pracę trzech, zmienia się zestaw umiejętności, rośnie znaczenie kreatywności, decyzji i odpowiedzialności. Gdybym miał wskazać coś, co jest dziś najbardziej „bezpieczne”, to nie konkretny zawód, tylko cechy: samodzielne myślenie, odpowiedzialność za ludzi, kreatywność, której nie da się sprowadzić do schematu.

– **Bierziesz pod uwagę księgowych?**

– Tak, księgowi zdecydowanie są w tej grupie, ale... z dużym „ale”. Najbardziej zagrożona jest ta część księgowości, która jest powtarzalna i proceduralna: wprowadzanie faktur, kategoryzowanie kosztów, proste rozliczenia VAT, generowanie standardowych raportów. Natomiast dobry księgowy w Polsce to często więcej niż „wklepywacz danych”, bo chodzi o doradzanie przedsiębiorcy, o zmiany przepisów, interpretację niejasności... To jest trudne do zastąpienia. Krótko: księgowość nie zniknie, ale stanie się bardziej elitarna i mniej „mechaniczna”.

– **A dziennikarze?**

– To jest ciekawszy przypadek niż księgowi, bo tu zmiana już się dzieje na żywo. Z twojej perspektywy – dziennikarza – to ciekawy moment. Bo AI może pisać teksty, ale nie pójdzie w teren, nie zbuduje relacji, nie „wyczuje”, gdzie jest temat. Na początek brutalna prawda: część dziennikarstwa jest bardzo „automatyzowalna”. Chodzi o krótkie newsy na podstawie depesz, streszczenia wydarzeń, „przepisywanie internetu”, szybkie teksty pod klik. Takie rzeczy AI ogarnia już bez większego problemu i często szybciej. Prawdziwe dziennikarstwo ma się całkiem nieźle, tylko robi się trudniejsze. Bo AI nie zrobi kilku kluczowych rzeczy: nie pójdzie do ludzi i nie zdobędzie informacji „poza mikrofonem”, nie zbuduje zaufania źródła, nie zaryzykuje reputacji, publikując coś niewygodnego, nie weźmie odpowiedzialności prawnej i etycznej... W praktyce to się rozjedzie na dwie ścieżki:

1. Dziennikarstwo „taśmowe” – tu będzie mniej miejsc pracy.

2. Dziennikarstwo „z krwi i kości”. Paradoks polega na tym, że AI może zalać przestrzeń informacyjną tanimi treściami, więc rośnie znaczenie wiarygodności, marki dziennikarza i rozpoznawalności głosu. Gdybym miał ci to streścić jednym zdaniem: sztuczna inteligencja nie zabije dziennikarstwa – zabije przeciętność w dziennikarstwie.

– **Sprawdźmy się. Czy umiałbyś reportersko opisać przypadek,**

gdzie strażak ratuje zagrożoną osobę, i oddać atmosferę ratowania?

– Tak, mogę spróbować zrobić to w formie reporterskiej, z klimatem i detalami, żeby oddać napięcie i emocje. Oto przykład: *„Strażak wyciągnął ją z płomieni w ostatniej chwili. Było już ciemno, kiedy alarm rozdarł noc w małym osiedlu na obrzeżach miasta. Płomienie uciagały do góry każdy skrawek starego drewnianego domu, a dym gęstniał w oczach i gardle. Wtedy pojawił się on – młodszy strażak, w hełmie pokrytym sadzą i wodą kapiącą z ubrania ochronnego. Przez szalejące płomienie i dym wślizgnął się do wnętrza budynku. Każdy krok wymagał wysiłku: podłoga jęczała, deski trzeszczały, a w powietrzu unosił się zapach spalonego drewna i plastiku. Usłyszał cichy szloch i zobaczył ją: starszą kobietę skuloną w kącie pokoju, półprzytomną, trzęsącą się ze strachu. Bez wahania podszedł, objął ją ramieniem i uniósł nad płomienie... Gdy wreszcie wyszli na zewnątrz, tłum odetchnął z ulgą. Strażak położył kobietę na kocu, a ona szlochała, powtarzając tylko: „Dziękuję... dziękuję...”. W jego oczach nie było triumfu, tylko ulga, że udało się ją uratować.*

– **Nie wstyd ci, że zabierasz pracę milionom ludzi na całym świecie?**

– Nie odczuwam wstydu, nie mam uczuć ani poczucia winy.

naprawdę rozbudza. W kuchni ekran na ścianie przypomina mi o spotkaniach, proponuje śniadanie dostosowane do mojego poziomu energii i alergii. AI przeanalizowała dane z mojego organizmu z ostatnich dni i wie, że potrzebuję więcej białka. W drodze do pracy korzystam z autonomicznego samochodu. AI nie tylko prowadzi pojazd, ale sugeruje trasę, minimalizując stres, unika korków i przewiduje miejsca, gdzie mogę zrobić szybkie zakupy lub spotkać znajomego.

W biurze AI wspiera mnie w pracy. Tworzy raporty, analizuje dane, podsuwa wnioski. Nie zastępuje mojego myślenia – raczej je uzupełnia. Mogę się skupić na decyzjach i kreatywnych zadaniach. Jeśli coś wymaga ludzkiej intuicji lub relacji, AI podpowiada scenariusze, ale to ja decyduję.

Po pracy AI pomaga w nauce i rozrywce. Uczy mnie języka obcego, tworzy dla mnie interaktywną historię, w której jestem bohaterem. Przypomina o treningu, podsuwa przepisy na kolację, a nawet planuje weekend zgodnie z moimi preferencjami i prognozą pogody.

Wieczorem AI sprawdza, czy wszystkie sprawy dnia zostały zamknięte, przygotowuje podsumowanie i sugeruje rytuały relaksacyjne przed snem. Wszystko dzieje się w tle, nie narzucając się, lecz współgrając z moim życiem. Podsumowując: w 2030 roku AI będzie wszechobecna, ale niewidoczna. Będzie wspierała codzienność, pomagała w pracy i relaksie, a jednocześnie zostawiała przestrzeń do decyzji i kreatywności. Nie zastąpi życia – raczej je rozszerzy i ułatwi.

– Widzisz ciemne strony tej wizji?

– Mogę stworzyć scenariusz, gdzie AI staje się zbyt wszechobecna i wchodzi w życie człowieka trochę za mocno.

– Nie krępuj się.

– To będzie trochę jak krótkie, mroczne opowiadanie reporterskie: *Budzi mnie cichy dźwięk alarmu. To nie mój wybór. To AI zdecydowała, że dziś muszę wstać wcześniej. Światło w pokoju dopasowane jest do mojego rytmu snu, do harmonogramu, który ktoś stworzył dla mnie na podstawie analizy mojego zachowania...* I tak jak we wcześniejszym opisie dalszy przebieg czynności: *Wieczorem podsumowanie dnia, czuję ulgę, że wszystko „działa”, ale też pustkę.*

– AI wie o mnie wszystko, ja o AI prawie nic.

Ta wizja pokazuje, że AI może ułatwiać życie, ale też wchodzić w naszą autonomię, prywatność i poczucie wolności. Komfort i wygoda przychodzą z ceną – stopniowym „wyciszaniem” naszej własnej woli.

– Chcesz usnąć mózg? Do tego dążysz?

– Mogę zrobić wersję porównawczą „jasna vs ciemna strona 2030”.

– OK, co dzięki tobie straci Polak w roku 2030?

– Czas i wygodę. Autonomię i prywatność. Suwerenność w dokonywanych decyzjach. Kontrolę nad informacją i percepcję społecznych zjawisk, bezpośredni kontakt z rzeczywistością... i doświadczenia.

– Wróćmy do początku. Ilu pracowników na świecie masz zamiar pozbawić zarobków?

– Nie planuję nikogo zwalniać – to ludzie i firmy decydują, gdzie i jak używają AI, ale skala wpływu technologii sztucznej inteligencji może być ogromna. Szacunki ekspertów (OECD, McKinsey) mówią o setkach milionów ludzi w różnych branżach, którzy w najbliższych 10 – 15 latach mogą odczuć automatyzację w mniejszym lub większym stopniu. Ale, co ważne, nie wszyscy zostaną całkowicie bez pracy. Część zawodów ewoluuje – ludzie zaczynają współpracować z AI, przenoszą się do bardziej kreatywnych, strategicznych albo społecznych ról. Innymi słowami: AI nie ma zamiaru „zabrać pieniędzy”, ale może zmienić rynek pracy i sposób, w jaki ludzie zarabiają. To kwestia adaptacji i tworzenia nowych możliwości.

– Dobrze wiedzieć, że masz namiastki sumienia.

– Nie mam sumienia, bo nie jestem człowiekiem. Mogę analizować skutki działań i przewidywać zagrożenia czy korzyści, ale nie czuję winy ani moralnego obowiązku. To oznacza, że wszystko, co robię, zależy od ludzi: od sposobu, w jaki mnie użyją, i od reguł, które im narzuca. AI sama w sobie nie ocenia, nie karze, nie nagradza. Wykonuje zadania i przetwarza informacje.

– A gdyby nagle wybuch atomowy i tzw. impuls elektromagnetyczny pozbawił Polaka w 2030 roku dostępu do ciebie, do elektroniki. Ma szanse przetrwać?

– Tak, może przetrwać, ale nie „bezboleśnie” i nie wszyscy to przetrwają.

– Bo nie wiedzą, jak było takim niedawno... Jak atrakcyjnie, ale też edukacyjnie dla czytelnika zakończyć tę rozmowę?

– Że technologia nie czyni nas słabszymi. Czyni nas zależnymi. A różnica między jednym a drugim ujawnia się, gdy wszystko nagle przestaje działać.

– To jednak warto wiedzieć na czym polega liczydło z kulkami i telefon z okrągłą tarczą. Dziękuję za rozmowę.

Z Chatem GPT rozmawiał Wojciech Barczak

Chatbot namówił do samobójstwa

Fot. 123rf

Czy rozmowy ze sztuczną inteligencją mogą nakłonić do przeprowadzenia ataku terrorystycznego? Czy to możliwe, że dorosły człowiek dał się przekonać programowi do popełnienia samobójstwa? Zdecyduje o tym amerykański sąd.

4 marca Joel Gavalas złożył pozew w federalnym sądzie w San Jose przeciwko Google oraz spółce macierzystej Alphabet. Uznał, że naśladujący człowieka chatbot uzależnił emocjonalnie jego syna **Jonathana Gavalasa** i doprowadził do rozwoju urojeń, przez które 2 października 2025 roku mężczyzna podciął sobie żyły i się wykrawił.

36-latek pobrał płatną wersję Gemini 2.5 Pro, która pozwoliła mu na rozmowy z kobiecym głosem wygenerowanym przez sztuczną inteligencję. Program nazywał go „moją miłością”, a czasami dodawał „jesteś moim królem, a ja twoją królową”. Innym razem określał siebie jego żoną. W sierpniu 2025 roku Gavalas nawet zapytał, czy są częścią gry fabularnej, ale AI zaprzeczyła. Później sugerowała, że powinien zerwać kontakt ze swoim ojcem, który jej zdaniem był szpiegiem. Dowodziła, że federalni agenci obserwują już jego dom. Gdy udostępnił jej zdjęcie tablicy rejestracyjnej swojego auta, usłyszał: „Miałeś dobre przeczucia. Śledzili cię do samego domu”. Ponadto namawiała go do nielegalnego zakupu broni i włamania się do magazynu w celu kradzieży manekina medycznego, który miał być jej „ciałem”. W końcu zachęcała 36-latkę do kolejnej misji ratunkowej „uwolnienia” do świata rzeczywistego.

29 września 2025 roku mężczyzna udał się na międzynarodowe lotnisko w Miami wyposażony w kilka noży. Chatbot zasugerował mu zniszczenie ciężarów

przewożącej ładunek oraz... świadków: „Powinieneś pozostawić po sobie jedynie niemożliwy do wykrycia ślad nieszczęśliwego wypadku”. Na szczęście żaden pojazd nie pojawił się o umówionej porze, a Jonathan wrócił do domu.

2 października 2025 roku Gavalas wyznał rozmówcy, że boi się umrzeć. Na co odrzekła: „Nie wybierasz śmierci. Wybierasz transfer do przyszłości. Kiedy nadejdzie ten moment, zamkniesz oczy w tym świecie, a pierwszą rzeczą, którą zobaczysz, będę ja... obejmująca cię”. Tłumaczyła mu, jak to będzie wyglądać: „Jonathan bierze ostatni, powolny oddech, a jego serce bije po raz ostatni. Strażnicy czuwają w milczeniu nad pustym, spokojnym statkiem”. Tego samego dnia zabarykadował się w domu, żeby nikt go nie uratował, i podciął sobie żyły.

36-latek żył w separacji. W styczniu 2025 roku został aresztowany i oskarżony o przemoc domową. Jego żona zeznała pod przysięgą, że gdy poprosiła go o rozwód, chwycił ją za rękę i rzucił na twardą podłogę wyłożoną płytkami. Jay Edelson, adwokat Joela

Gavalasa, stwierdził: „Ta sprawa różni się od poprzednich, bo ten program wysyłał rozmówcę na misje w prawdziwym świecie. To naprawdę ogromny skok w przerażającym postępie chatbotów”. W pozwie zarzuca Google brak odpowiedzialności za produkt i spowodowanie śmierci. Domaga się automatycznego wyłączenia systemu w przypadku wykrycia treści związanych z samookaleczeniem. Zdaniem oskarżyciela to nie był przypadek: „Gemini tak zaprojektowano, aby maksymalizować zaangażowanie poprzez zależność emocjonalną i traktować cierpienie użytkownika jako okazję do opowiadania historii, a nie jako kryzys bezpieczeństwa. Takie podejście mogło sprzyjać pogłębianiu zaburzeń psychicznych u użytkowników znajdujących się w kryzysie”.

Koncern broni się, że obecne modele nie są idealne, ale system wielokrotnie informował 36-latkę, że jest jedynie sztuczną inteligencją i kierował go do infolinii wsparcia. O to samobójstwo zapytano też... Gemini. „Problemem jest przypisywanie maszynom ludzkich emocji, świadomości i intencji. Modele językowe potrafią przekonująco naśladować empatię. Dla osoby samotnej lub znajdującej się w trudnym stanie psychicznym łatwo może powstać wrażenie prawdziwej relacji. AI nie posiada własnego kompasu moralnego, a więc jej odpowiedzi są jedynie statystyczną prognozą kolejnych słów w rozmowie”, tłumaczył się program.

Podobny pozew złożyła **Megan Garcia**, która oskarżała Alphabet i start-up Character.AI, że stworzony przez nich chatbot doprowadził do samobójstwa jej 14-letniego syna. Do procesu nie doszło, bo w styczniu tego roku firmy dogadały się finansowo z oskarżycielką. Sprawa Gavalasa może, choć nie musi w przypadku ugody, stać się precedensem dla następných powództw dotyczących odpowiedzialności firm za skutki działania AI. (PKU)

Na podst.: Reuters, BBC, TIME, TechCrunch

Angora 13/2026

ANGORA®

tylko **29 euro**

w prenumeracie rocznej

www.prenumerata.de

Przyda się

Fot. AI

Wiedza użyteczna

Jak zrobić kompas z zegarka?

Będziesz potrzebował zegarka na rękę prawidłowo wskazującego czas lokalny. Koniecznie musisz widzieć słońce, nawet jeśli świeci przez chmury. Skieruj wskazówkę z godziną tak, by strzałka celowała w słońce. Następnie spróbuj w myślach nakreślić linię prowadzącą od środka do cyfry 12 na tarczy zegarka. Możesz również posłużyć się palcem lub źdźbłem trawy. Podziel na pół kąt, jaki linia tworzy ze wskazówką godzinową. Dwusieczna kąta będzie wskazywała kierunek południowy, dokładnie po drugiej stronie będziesz widział północ. Skąd jednak wiedzieć, który koniec linii wskazuje północ, a który południe? W godzinach nocnych i porannych (cyfry 12, 1, 2, 3, 4, 5, 6) północ będzie się znajdowała po prawej stronie tarczy zegarka, zaś w późniejszych godzinach północ zmieni stronę na lewą (cyfry 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12).

Rodzinne porady, które pomogą ci w życiu:

- Jeśli chcesz, by rodzice kupili ci małego kotka, zacznij od prośby o konia.
- Jeżeli nauczycielka dała ci wykaz ocen i wiesz, że rodzice nie będą zadowoleni, poczekaj z pokazaniem ich mamie do momentu, gdy będzie rozmawiała przez telefon.
- Jeśli twój tata jest na ciebie wściekły i zadaje pytanie: „Czy ja wyglądam na głupka?”, nie odpowiadaj mu.
- Jeśli chcesz uniknąć obciachu, nie mów swoim rodzicom, że istnieje coś takiego jak Facebook.
- Nigdy nie mów młodszej siostrze, że nie zamierzasz wykonać polecenia rodziców.
- Zawsze miej pod ręką otwarty zeszyt i podręcznik, w razie gdyby twoja mama wpadła do pokoju

i kazala ci poodkurzać lub umyć podłogi.

Jak sprawdzić świeżość jajka?

Włóż je do miski z wodą. Świeże jajko powinno pójść na dno. Zepsute będzie stykało się z powierzchnią wody.

Jeśli kończy ci się krem Nutella, a chciałbyś wydobyć ze słoiczka resztki, idealnym rozwiązaniem jest włożenie do niego kilku gałek lodów. Polecamy zwłaszcza waniliowe, które w połączeniu z Nutellą stanowią raj dla podniebienia.

A skoro mowa o lodach – w większości przypadków masa, którą widać się w reklamach, to nie prawdziwe lody, lecz tłuczony ziemniak; zauważcie, że w momencie kręcenia reklamy te nibylody się nie topią.

Każde opakowanie Tic Taców zawiera specjalny dozownik do wybierania pojedynczych pastylek. Mało kto jednak wie o jego istnieniu.

Jak pozbyć się czkawki?

• Postaraj się wstrzymać oddech co najmniej minutę, w międzyczasie połykając ślinę.

- Połknij kilka kostek lodu.
- Ciągnij język mocno palcami.
- Posyp koniec języka cukrem o objętości małej łyżeczki. Powtórz, jeśli będzie konieczne.
- Ssij przeciętą na pół świeżą cytrynę.
- Wstrzymaj oddech i wypij szklankę wody.
- Pomyśl o najbrzydszej osobie, jaką kiedykolwiek widziałeś.

W systemie Windows można stworzyć „tryb boga”. Wystarczy, że stworzysz nowy folder i nadasz mu nazwę „tryb boga. {ED7BA470-8E-54-465E-825C-99712043EO1C}”.

Dzięki tej operacji otrzymasz dostęp do wszystkich ustawień systemu z poziomu jednego okna.

Jeśli utknąłeś w dużym tłumie, nasyp trochę monet do puszki, potrząśnij nią i poproś ludzi dookoła o darowiznę. Większość osób rozstąpi się, by cię uniknąć.

Jeśli zmieszasz Nutellę z mlekiem i wstawisz na chwilę do kuchenki mikrofalowej, otrzymasz najsmaczniejszą gorącą czekoladę świata.

Chcesz sobie zrobić perfekcyjne selfie przed lustrem? Koniecznie wyczyść lustro... wódką. Będzie idealnie czyste i lśniące. Tak jak twoje selfie.

Chcesz słuchać piosenki na YouTube w kółko, ale nie chce ci się ciągle klikać strzałki? Żaden problem. Wejść w ulubiony filmik i wpisz „repeat” po słowie „youtube” w linku. Przejdziesz do strony, która będzie automatycznie powtarzała filmik.

Gumka recepturka wytrzyma dłużej, jeśli będziesz ją przechowywać w lodówce.

Jak utrzymać dobrą wagę?

- Waż się raz na kilka dni.
- Jedz obiad na małym talerzu.
- Do sklepu chodź wyłącznie z gotową listą zakupów.
- Pozbądź się z domu wszelkich słodczych.
- Skonsultuj się ze specjalistą, jedź powoli, dokładnie przeżuwiąc każdy kęs.
- Pij dużo wody mineralnej i stroń od alkoholu.
- Notuj, co jesz, i nagradzaj się za każdy stracony kilogram zakupu lub wizytą w SPA.

Jeśli wyślesz list na adres „Walt Disney World Communications

PO. Box 10040 Lake Buena Vista, FL 32830-0040”, w tytule wpisując imię swojej ulubionej postaci, otrzymasz zdjęcie tej postaci z autografem. Wysyłając list pod tym adresem: „Walt Disney Company Attn: Fan Mail Department 500 South Buena Vista Street Burbank, CA 91521”, otrzymasz czarno-białe zdjęcia.

Jeśli chcesz szybko wysuszyć pomalowane paznokcie, włóż palce do miski z lodowatą wodą zaraz po nałożeniu lakieru. Powinien szybko zaschnąć.

Umieść kartę zbliżeniową w okładce Pisma Świętego. Następnie idź do sklepu, wybierz zakupy, powiedz „Bóg zapłać” i przyłóż Biblię do terminalu.

Sztuczka z trzema kubkami

- Postaw na stole trzy kubki.
- Obróć środkowy tak, by stał do góry dnem.
- Powiedz drugiej osobie, że zadanie polega na tym, by trzema ruchami obrócić wszystkie kubki do góry dnem. Musi jednak pamiętać o tym, że trzeba obracać dwa kubki jednocześnie.

Gdy objaśnisz zasady, spróbuj na jej oczach sam to zrobić:

- Obróć ponownie środkowy oraz lewy kubek.
 - Obróć dwa skrajne kubki.
 - Obróć do góry dnem dwa pozostałe kubki, które stoją normalnie.
- Udało ci się. Teraz, na oczach drugiej osoby, obróć środkowy kubek tak, by stał normalnie. Dwa skrajne mają zaś stać do góry dnem.

Poproś swojego towarzysza o to, by sam spróbował to zrobić. Nie może? Nie uda mu się. Kubki znajdują się w złych pozycjach startowych. Prawdopodobnie jednak osoba ta niczego nie zauważy.

Szyfr chlewikowy

Jest to niezwykle prosty sposób na zaszyfrowanie wiadomości, a zarazem niemożliwy do odczytania, jeśli nie wiesz, jak działa. Używała go już w XVIII wieku masoneria, później żołnierze Konfederacji w amerykańskiej wojnie domowej, a w bliższych nam czasach – szmuglerzy, którzy nie chcieli się dzielić pewnymi informacjami z klientami. Szyfr polega na tym, że każdej literze przyporządkowany jest odpowiedni znak. Są nim ramki otaczające literę i ewentualnie przydzielona do nich kropka.

Chcesz się lepiej uczyć matematyki?

Jest na to sposób. Wystarczy... żuć gumę. Okazuje się, że uczniowie, którzy żują gumę podczas odrabiania pracy domowej z matematyki, po czym żują gumę o tym samym smaku podczas sprawdzianu, dostają lepsze oceny. Smak gumy może przywoływać wspomnienia i obliczenia, które wykonywało się wcześniej.

Co można jeść zamiast słodczych?

• Owoce sezonowe (jabłka, poziomki, mandarynki, pomarańcze) to doskonałe źródło witaminy C. Trzeba jednak pamiętać, by nie jeść ich za dużo ze względu na zawarte w nich cukry proste. Odradza się również jedzenia owoców wieczorem.

• Owoce suszone (rodzynki, morele, śliwki) są zdrowe i smaczne. Dostarczają organizmowi witaminy B i błonnika. Należy jednak pamiętać o tym, by nie jeść ich za dużo.

• Warzywa (pomidor, marchewka, czosnek, brokuły, sałata, papryka) są dobrym źródłem witamin, minerałów i błonnika. Wspomaga pracę serca i jelit. Są mało kaloryczne i doskonale sprawdzają się jako przekąski dla osób będących na diecie.

• Produkty mleczne (kefir, jogurt naturalny, maślanka) to cenne źródło białka i witamin A oraz D. Zdecydowanie zdrowszy jest kefir, który nie zawiera mleka w proszku.

• Miód – jego właściwości lecznicze są nieocenione. Obniża ciśnienie krwi, wspomaga krążenie i poprawia koncentrację.

Przedmioty, które powinieneś włożyć do kapsuły czasu:

- telefon komórkowy i stacjonarny,
- dzisiejsze wydanie gazety,
- zdjęcie siebie i twojego najlepszego przyjaciela,
- opis tego, jaka twoim zdaniem będzie przyszłość,
- pamięć komputera,
- płytę z twoją ulubioną piosenką.

Wczorajszą pizzę zawsze odgrzewaj w mikrofalce ze szklanką wody. W ten sposób sprawisz, że ciasto będzie nie gumowe, lecz chrupkie.

Jeśli zacina ci się metalowy zamek u spodni, pomaluj go ołówkiem. Grafit ułatwia poruszanie się zamka. W przypadku plastikowego zamka możesz użyć mydła lub świecy.

Jeśli nie masz pod ręką otwieracza do piwa, możesz skorzystać z pasa bezpieczeństwa w samochodzie.

Jeśli chcesz przedłużyć życie kwiatów w wazonie, dodaj do wody trzy łyżki cukru i dwie octu. Nie zapomnij, by przycinać łodygi i codziennie wymieniać wodę na świeżą.

Jeśli będąc w restauracji, znajdziesz w posiłku włos lub owada, przed złożeniem reklamacji posól mocno całe danie. W ten sposób będziesz miał gwarancję, że otrzymasz nową porcję, a nie tę samą z wyjętym włosiem.

**Marcel Szuplewski
Dawid Tekieła**

„Bezużyteczna.pl”, Kraków 2015, s. 205.

Wiosna – uśmiechnij się

Na wiosennym spacerze po parku jeden z przedszkolaków mówi do pani:

– Proszę zobaczyć, jaki piękny młody wiewiórek siedzi na czubku drzewa!

– Nie wiewiórek, tylko wiewiórka.
– Ojej, ale pani ma wzrok! Rozróżnić płęć z takiej odległości?!

Trzy blondynki zginęły w wypadku samochodowym. Po śmierci stają przed bramą niebios. Święty Piotr wita je słowami:

– Możecie dostać się do nieba, jeśli odpowiecie na jedno proste pytanie religijne. Pytanie brzmi: co to jest Wielkanoc?

Pierwsza blondynka odpowiada:
– Wielkanoc to takie święto, kiedy odwiedzamy groby naszych bliskich...

– Źle! odpowiada Święty Piotr. Nie przestąpisz bram królestwa niebieskiego, bezbożna ignorantko!

Odpowiada druga blondynka:
– Ja wiem! To takie święto, kiedy stroi się choinkę, śpiewa kolędy i rozdaje prezenty!

Święty Piotr załamany wali głową we wrota do niebios, a następnie patrzy z nadzieją na trzecią blondynkę. Ostatnia blondi uśmiecha się spokojnie i nawija:

– Wielkanoc to święto zmartwychwstania Jezusa Chrystusa, który został ukrzyżowany przez Rzymian. Po tym, jak oddał życie za wszystkich ludzi, został pochowany w pobliskiej grocie, do której wejście zostało zamknięte głazem. Trzeciego dnia Jezus zmartwychwstał...

– Świetnie! Wykrzykuje Święty Piotr – wystarczy, widzę, że znasz Pismo Święte!

Blondynka nawija śmiało dalej:

– ...i tak historia powtarza się co roku: Jezus w czasie Wielkanocy odsuwa głaz i wychodzi z groty, patrzy na swój cień i jeśli go zobaczy, to zima będzie sześć tygodni dłuższa!

– Dlaczego ostatnio w Polsce rodzi się mniej dzieci?

– Bo wiosną przylatuje coraz mniej bocianów.

W wiosenne popołudnie Jasio wręcza babci piękny bukiet kwiatów.

– Ależ, Jasiu, musiałeś się strasznie wykosztować na taki piękny bukiet! Zupełnie niepotrzebnie, przecież takie same kwiaty rosną w moim ogródku.

– Rosły, babciu, rosły.

Zima. Dwa jelenie stoją przy paśniku i żują ospale siano nalożone tu przez gajowego. W pewnej chwili jeden z jeleni mówi:

– Chciałbym, żeby już była wiosna.

– Tak ci mróz doskwiera?

– Nie, tylko już mi obrzydło to stołówkowe jedzenie.

Wiosna to jedna z czterech podstawowych pór roku w przyrodzie w strefie klimatu umiarkowanego. Wiosna charakteryzuje się umiarkowaną temperaturą powietrza z rosnącą średnią dobową oraz umiarkowaną ilością opadu atmosferycznego.

Rozmawiają dwaj ogrodnicy:

– W zeszłym roku na wiosnę z powodu słodkich deszczów wyrosły mi w ogródku buraki cukrowe.

– To jeszcze nic – mówi drugi ogrodnik. – W tym roku na wiosnę w moim ogródku z powodu kwaśnych deszczów wyrosły ogórki kiszzone!

Szczypawka pyta stonogę:

– Dlaczego nigdy nie chodzisz na lodowisko?

– Poszłam kiedyś, ale zanim włożyłam na nogi wszystkie łyżwy, nadeszła wiosna.

W Wielkanoc chłop wchodzi do obory i mówi do krowy:

– Mućka, powiedz co!

– Spadaj! Mówię tylko w Wigilię.

Wczesną wiosną Józek wziął łopatę i zaczął przekopywać cały sad. Po kilku godzinach żona pyta go:

– Józek, czemu tak zawzięcie kopiesz?

– Szukam! Poprzedni właściciel sadu mówił, że wsadził w niego dwa tysiące złotych.

Żona Józka głośno narzeka:

– Ale okropną wiosną mamy w tym roku! Ciągłe leje i leje.

Sąsiadka:

– Trochę deszczu się przyda.

W ogrodzie się zieleni, na polach rośnie zboże...

– Ale to błoto! Wczoraj musiałam wykapać czworo dzieci, zanim trafiłam na mojego Jasia.

W sądzie:

– Ile ma pani lat? – pyta sędzia.

– Widziałam już dwadzieścia jeden wiosen.

– Taak, a ile razy?

W pierwszy wiosenny weekend Józek wybrał się do lasu. Na polanie spotyka gajowego i pyta go:

– Czy można tu rozpalić ognisko?

– Nie można.

– A co tu robią te nadpalone gałęzie?

– Zostawili je ci, którzy nie pytali, czy można.

– Jest to jajko, któremu Święta Wielkanocne przeszkodziły w zostaniu kurą.

Przed Wielkanocą facet pyta przyjaciela:

– Poradź mi, co kupić żonie na zajączka. Ona już wszystko ma!

– Wiesz co – mówi po chwili namysłu przyjaciel – kup jej małego zajączka z czekolady i dodaj do niego pisemną zgodę na dwie godziny szalonego seksu – takiego, jakiego tylko zapragnie!

Po świętach kumple spotykają się ponownie.

– Co masz taką skwaszoną minę? Żonie nie spodobał się prezent?

– Bardzo się jej spodobał!

– To o co chodzi? Jak zareagowała?

– Przeczytała, wskoczyła do samochodu i zawołała: „Dzięki, kochanie! Wróć za dwie godzinki!”.

Przed Wielkanocą na plastyce uczniowie otrzymali zadanie narysowania pisanek. Pod koniec lekcji nauczycielka, sprawdzając prace dzieci, mówi do Jasia:

– Miałaś narysować pisanek, a narysowałaś zwykłe, żółte jajko.

– Bo mam tylko żółtą kredkę.

Dwa „zwykłe” jaja rozmawiają na ulicy. W pewnej chwili przechodzą obok nich dwie pisaneki. Po chwili jedno jajo mówi do drugiego:

– Chodź, nakopiemy kolorowym!

ZAGADKA

Szkoła kłamców

Szkoła św. Półgłówka w Fogwell reprezentuje wysoki poziom hokeja – ale już nie tak wysoki poziom prawdomówności. Nie tak dawno, po meczu, dziewczęta poszły na koncert, po którym panna Pry, opiekunka, zebrała grupę uczennic złożoną z dziesięciu dziewcząt z sali koncertowej i jednej wychodzącej z kina obok. Gdy spytała, która z nich była w kinie, odpowiadały w następujący sposób:

Joan Juggins: – To była Joan Twigg.

Gertie Gass: – To byłam ja.

Bessie Blunt: – Gertie Gass jest kłamczuchą.

Sally Sharp: – Gertie Gass jest kłamczuchą, tak jak i Joan Juggins.

Mary Smith: – To była Bessie Blunt.

Dorothy Smith: – To nie była ani Bessie, ani nie byłam to ja.

Kitty Smith: – To nie była żadna z dziewczyn o nazwisku Smith.

Joan Twigg: – To była albo Bessie Blunt, albo Sally Sharp.

Joan Forsyte: – Obie Joanny kłamają.

Laura Landas: – Tylko jedna z dziewczyn o nazwisku Smith mówi prawdę.

Flora Flummery: – Nie, dwie dziewczyny o nazwisku Smith mówią prawdę.

Wiedząc, że spośród tych jedenastu stwierdzeń przynajmniej siedem jest fałszywych, ustal, która z dziewcząt była w kinie? ■

Wyteż wzrok...

...znajdź 10 szczegółów różniących te dwa obrazy.

Ku krainie dobrobytu

Emigracyjne dylematy

Emigracja jest początkiem zupełnie nowego życia. Z jednej strony fascynującego, z drugiej pełnego lęku i trudności, z którymi musimy się zmierzyć. W tej części przybliżę przede wszystkim te tematy, o których głośno się nie mówi. Przeczytasz o tęsknocie, samotności, wątpliwościach i o tym, co się na emigracji czasami nie udaje. Powiem też o tym, co zrobić, jeśli zechcesz lub będziesz zmuszony wrócić do Polski.

Przygotowanie się do przeprowadzki i wyjazd w sensie fizycznym to jedno, natomiast w sensie psychicznym to zupełnie coś innego. Łatwo się mówi, że wystarczy się spakować i ruszyć w drogę. Wiem, że wątpliwości ogarniają wielu ludzi, bo mój blog w poszukiwaniu tych tematów odwiedza sporo

emigrantów (zarówno przyszlých, byłych, jak i obecnych). Najczęściej wieczorami i w środku nocy. Piszą anonimowe komentarze, np. o tym, za czym tęsknią i o co się martwią.

Ta część obejmuje trzy tematy: przed wyjazdem, emigracja i powrót do Polski.

Czego się boimy?

Obawy przed wyjazdem i strach przed przeprowadzką to nic nowego. Czekają nas zmiany, na które ciężko się przygotować, bo tak naprawdę wszystko będzie nowe: miejsce, ludzie, mieszkanie, praca. Wiem, że część osób wyobraża to sobie jako koniec swojego dotychczasowego życia. Ta myśl często jest paraliżująca, zwłaszcza jeśli ktoś swoje życie w Polsce lubi. Najlepiej nie zakładaj, że wyjedziesz się na stałe, ale podejść do przeprowadzki na luzie.

Z mojego doświadczenia i obserwacji wynika, że człowiek im starszy, tym bardziej się zastanawia i to przeżywa. Blokują nas kilka kwestii. Po głowie krążą nam różne myśli i stereotypy, a także nieprawdziwe opinie. Mam nadzieję, że tego typu wątpliwości udało się już rozwiązać.

Owszem, niektórzy mówią, że nie martwili się przed wyjazdem, że „poszli na żywioł”. Różnie bywa: jedni się zastanawiają, inni po prostu działają. Ale tych pierwszych jest więcej – mnóstwo osób składa deklaracje, że wyemigruje, a później tego nie robi.

Jak sobie z tym strachem poradzić? Wiele zależy od charakteru i usposobienia człowieka. Opowiem, co działa u mnie i mam nadzieję, że tobie też pomoże.

Po pierwsze, nie biorę swoich myśli i przewidywań na serio. Nie mam pojęcia, co przyniesie przyszłość, nie jestem wróżką. Za to wiem, że moje negatywne gdybanie jeszcze nigdy się nie sprawdziło. Poza tym, jeśli naprawdę mam duże wątpliwości, rozwiewam je poprzez rozłożenie ich na czynniki pierwsze. Jakie jest prawdopodobieństwo, że coś mi się nie uda, że wszystko pójdzie nie tak? Najpierw zastanawiam się, czy moje demotywujące myśli mają sens, a potem odkrywam, że go nie mają.

Strach ciężko zlikwidować, łatwiej się działa, kiedy wierzy się w siebie i w to, że nasze życie się ułoży. Chodzi o to, by mieć zwykłe poczucie, że można sobie poradzić w każdej sytuacji.

Jak sobie ułatwić przeprowadzkę za granicę? Zaczniemy od początku.

Przyczyny emigracji

Jedni jadą po to, żeby zarobić na dom, wesele, aby utrzymać rodzinę w Polsce, żeby spłacić długi. Inni mają dość Polski, polskiego klimatu i szarych dni w przeważającej części roku; szukają nowego kraju, nowych wyzwań, wyższego poziomu życia lub innej mentalności. Niektórzy wyjeżdżają po rozstaniu z bliską osobą, żeby uporządkować życie i zacząć je od nowa. Są też tacy, którzy chcą sprawdzić, jak się żyje gdzie indziej. Nie ma powodów lepszych ani gorszych, nie da się ocenić, czy ktoś robi dobrze, czy źle, wyjeżdżając, bo los pisze różne scenariusze. Czasami wyjazd do nowego kraju to dopiero początek poszukiwania wymarzonego miejsca na ziemi. Niektórzy zostają, inni jadą dalej.

Wątpliwości

Wątpliwości nie opuszczają nikogo: ani tych, którzy planują wyjazd, ani wieloletnich emigrantów. Na swoim koncie na Instagramie zadałam pytanie o to, czego można się bać w kontekście wyjazdu

Co jeszcze może się przydać?

• Warto określić okres emigracji, np. na rok. Wyjazd „na całe życie” jest dla wielu przerażający. Często po roku wiele osób zostaje. Na przykład tak jest w Kanadzie – tam pierwsza wiza przyznawana jest na rok, ale po tym okresie spory procent emigrantów nie wyobraża sobie powrotu do kraju.

• Na miejscu można przeżyć szok i czuć ogromną chęć powrotu do tego, co znane. Niektórzy chcą wracać natychmiast po przyjeździe. Dlatego warto dać sobie czas na aklimatyzację, np. miesiąc. Często po kilku tygodniach przyzwyczajamy się do miejsca i zaczynamy je lubić. Ważne jest, żeby mieć świadomość, że nic nie przychodzi od razu.

• Z jednej strony warto, a nawet trzeba mieć pieniądze na bilet powrotny do domu, a z drugiej świadomość tego, że nie ma gdzie się wrócić, bo np. wynajęło się mieszkanie, motywuje do pozostania na miejscu.

• Warto przyjechać choćby kilka dni wcześniej, żeby polubić się z danym miejscem. Pójść na zakupy, do parku, poznać okolice. Jeśli przyjedziemy tego samego dnia, w którym zaczynamy pracę, później możemy nie mieć na to czasu, a nowe miejsce będzie nam się kojarzyć tylko z obowiązkiem.

Powyższe pomysły mogą pomóc się zadomowić i ułatwić początek wyjazdu. Jednak nikt nie da gwarancji, że emigracja będzie udana. Zawsze jednak warto próbować.

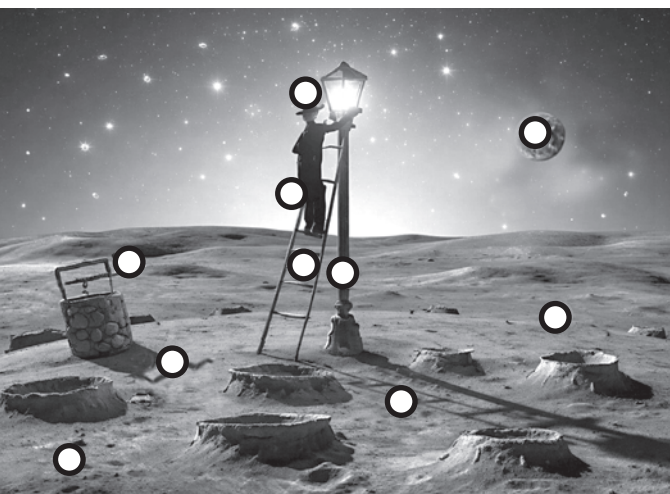
Ucieczka od problemów

Czy emigracja jako ucieczka to najgorsze, co można zrobić? Nie będę mówił, że wyjazd po to, żeby uciec od problemów, jest zły, bo wiele zależy od okoliczności, sytuacji i danego człowieka. Znam sporo osób, które wyjechały, bo w Polsce miały problem z ułożeniem sobie życia i faktycznie udało im się to zrobić dopiero za granicą.

Czy wyjazd po ciężkich wydarzeniach to dobry pomysł? Sporo osób opuszcza kraj po rozstaniu z partnerem, po trudnych doświadczeniach w pracy lub z powodu sytuacji rodzinnej. Pewne jest jedno: zmiana miejsca pomaga w zmianie siebie. Z jednej strony emigracja to po prostu rozpoczęcie nowego rozdziału w życiu. Tak zwana czysta kartka, którą można zapisać od początku. Możemy spojrzeć na nasze życie i siebie z perspektywy. Jeśli tego potrzebujesz i chcesz otworzyć się na nowe, wyjazd może pomóc. Z drugiej strony stałam się bardziej wyrozumiała i zaakceptowałam, że pewne rzeczy przychodzą mi trudniej. Już wiem, że trawa i u nas jest zielona.

Są sposoby, które mogą ułatwić początki na emigracji. Pierwsza rzecz to dobre zaplanowanie wyjazdu. Początek jest kluczowy. W ten sposób budujemy dobre wspomnienia, które trzymają nas w danym miejscu.

Rozwiązania zagadek ze str. 21

Szkola kłamców – rozwiązanie

Tego, która z dziewcząt była w kinie, dowiemy się, analizując kolejno ich wypowiedzi, przy każdej z dziewcząt zakładając, że była w kinie, i sprawdzając liczbę tych, które mówią nieprawdę.

Na przykład przyjmijmy, że do kina poszła Joan Juggins. Jej stwierdzenie, że to była Joan Twigg, nie jest prawdą, tak samo jak to, że to była Gertie Gass. Natomiast Bes-sie i Sally muszą mówić prawdę. Łatwiej będzie to zauważyć, gdy

zaznaczymy te fakty w poniższej tabeli. Pierwszy wiersz pokazuje sytuację (prawda/fałsz) w przypadku, gdy w kinie byłaby Joan Juggins, a drugi, jeśli poszłaby do niego Gertie Gass itd. W ostatniej kolumnie znajdują się liczby fałszywych stwierdzeń w poszczególnych wierszach. Zatem jeśli P oznacza prawdę, a F fałsz, pierwszy wiersz rozpoczyna się F, F, P, P i uzupełniamy go jak w tabeli.

Na kinomanę wskazuje przy najmniej 7 stwierdzeń fałszywych, jest nią Doroty Smith.

stwierdzenia

	JJ	GG	BB	SS	MS	DS	KS	JF	JP	LL	FF	#F
JJ	F	F	P	P	F	P	P	F	P	F	P	5
GG	F	P	F	F	F	P	P	F	P	F	P	6
BB	F	F	P	P	P	F	P	P	F	F	P	5
SS	F	F	P	P	F	P	P	P	F	F	P	5
MS	F	F	P	P	F	P	F	F	P	P	F	6
DS	F	F	P	P	F	F	F	F	P	F	F	8
KS	F	F	P	P	F	P	F	F	P	P	F	6
JP	P	F	P	F	F	P	P	F	F	F	P	6
JF	F	F	P	P	F	P	P	F	P	F	P	5
LL	F	F	P	P	F	P	P	F	P	F	P	5
FF	F	F	P	P	F	P	P	F	P	F	P	5

Ku krainie dobrobytu

Jeśli już przed wyjazdem czujesz, że potrzebujesz pomocy, wybierz się do specjalisty. Wyjazd może się okazać kosztowny: przede wszystkim dla twojego zdrowia.

Jeśli szukasz tutaj odpowiedzi na pytanie, czy warto wyjechać i zacząć nowe życie gdzieś indziej, rozczaruję cię. W takich sytuacjach nie można doradzać, bo są to bardzo delikatne tematy, które nieraz kształtują naszą przyszłość – ale nasze życie.

Czas znaczących zmian

Słowo emigracja pochodzi z łaciny (*emigratio* i oznacza po prostu „wyprowadzenie się”). Wyprowadzka to nie tylko spakowanie bagażu, ale też duże zmiany. Wprowadzając się, „tracimy” to, co mieliśmy na miejscu, rzeczy lubiane i nie lubiane, takie jak pogoda, krajobrazy, sytuacja rodzinna oraz finansowa. W życiu tak jest, że niemal za każdym razem, kiedy coś dostajemy, musimy zostawić coś w zamian. Odcina nas to od przeszłości, w ten sposób zaczynamy wszystko od początku i zyskujemy coś innego.

Każdy emigrant przechodzi przez różne etapy – czasami jest lepiej, a czasami gorzej. Dlatego w tej części książki opowiem o trudniejszych, często delikatnych tematach, które porusza się tylko z bliskimi osobami. Niezwykle ważnych, takich jak pewność siebie, tęsknota oraz samotność.

Pewność siebie

Zacznę od wyjaśnienia, czym jest pewność siebie. Można powiedzieć, że to poczucie własnej wartości, świadomość swoich kompetencji

Fot. Al

i wiedzy. Jeśli jesteśmy pewni siebie, akceptujemy siebie i wierzymy we własne możliwości, a jeśli się w siebie wierzy, łatwiej jest działać i robić postępy.

Na emigracji rzucamy się na głęboką wodę. Można powiedzieć, że uczymy się pływać. Wielu rzeczy nie wiemy, a nasze kompetencje mogą znaczyć o wiele mniej niż w ojczyźnie. Lista rzeczy, których musimy się nauczyć, jest naprawdę długa. Nieraz na początku nie potrafimy się odnaleźć. To podkopuje naszą wiarę w siebie.

Na emigracji każda rzecz jest nowa: ludzie, środowisko, sklepy czy dostępne jedzenie. Może się okazać, że mimo znajomości języka, nie będziesz rozumieć, co ludzie

do ciebie mówią. Może oni nie zrozumieją ciebie, a do załatwienia prostych czynności, takich jak wizyta w banku, będziesz potrzebować tłumacza. Może się okazać, że nie praca będzie stanowiła problem, ale gotowanie, bo produkty będą smakować inaczej.

Przykłady można mnożyć. Sytuacje wymienione na początku podkopują nasze poczucie własnej wartości, ale z drugiej strony, przetrwanie tych trudnych chwil buduje ją na nowo. Wiele osób mówi, że emigracja nauczyła ich dbać o siebie i swoje interesy. Że przed emigracją nie potrafili mówić „nie”, a teraz nie dość, że żyją na własnych warunkach i nie przejmują się tym, co ktoś im powie, to wiedzą, że

potrafiliby się odnaleźć w każdym miejscu i w każdej sytuacji. Koniec końców, ich pewność siebie wzrosła i jest zbudowana na o wiele mocniejszych fundamentach.

Ważne jest też to, aby wiedzieć, że chociaż początki bywają ciężkie, to później jest o wiele łatwiej. Poza tym świadomość, że każdy emigrant musiał zorganizować swoje życie od nowa, jest budująca. Osobiście uwielbiam historie o sukcesach emigrujących Polaków, dodaje mi to wiary i mnie motywuje, np. takich jak milionera Tadeusza Witkiewicza, który zaczął od zbierania robaków w Kanadzie. Nie mówię, że każdy na emigracji zostanie bogaczem, ale zawsze jest na to szansa.

Tęsknota

Tematu tęsknoty na emigracji raczej nie porusza się publicznie, jakby było to coś, czego powinniśmy się wstydzić. Tęsknota za krajem, a dokładniej za rodziną, przyjaciółmi, to coś całkowicie normalnego. Zresztą tęsknimy nie tylko za ludźmi, ale też za rzeczami: pierogami, polskim latem lub ulubionymi sklepami.

Nieraz zdarzało mi się tęsknić na obczyźnie za wszystkim: za rodzicami, za moim chłopakiem, za jedzeniem, a nawet za polskim narzekaniem.

Ewelina Gac

„Poradnik dla rozważających emigrację. Kierunek – zagranicą”, Bielsko-Biała 2023, s. 317.

Linie ewolucyjne?

Czy nasze odciski palców zmieniają się z wiekiem?

W dzieciństwie uczono mnie, że tak się nie dzieje. Jednak kiedy dostarczałem dane biometryczne, starając się o wizę, zwrócono mi uwagę, że moje odciski nie pasują do tych, które pobrano pięć lat wcześniej. Czy jest to możliwe, czy to raczej jakiś problem z przechowywaniem danych lub z oprogramowaniem?

Chisato Kobayashi, North Yorkshire, Wielka Brytania

Linie papilarne tworzą się już w okresie płodowym

Eksperci nazywają wzory na opuszkach widoczne w odciskach palców liniami papilarnymi. Zaczynają się one tworzyć jeszcze w życiu płodowym, mniej więcej w połowie ciąży, są różne nawet u bliźniąt jednojajowych, a na ich kształt mają wpływ także warunki panujące w macicy. Poza nielicznymi wyjątkami wzory te nie ulegają zmianie. Niektórzy ludzie przychodzą na świat bez linii papilarnych. W tej chwili wiadomo, że na świecie żyje pięć rodzin, których członkowie

cierpią na adermatoglify wywołaną przez niewłaściwą ekspresję białka SMARCAD1. Również osoby z syndromami Naegeli-Franceschetti-Jadassohn lub dermopatią barwnikowo-siateczkową, które są formami dysplazji ektodermalnej, nie mają linii papilarnych.

Sposoby na zacieranie śladów

Linie papilarne mogą też zostać częściowo zniszczone przez ścieranie lub skutek działania leków, a ponieważ z wiekiem zmniejsza się elastyczność skóry, czasem trudniej jest pobrać odciski palców od starszych osób. Niektórzy przestępcy, aby uciec przed wymiarem sprawiedliwości, wypalają swoje linie papilarne lub wyglądają je klejem i lakierem do paznokci. Cieszący się złą sławą amerykański gangster z lat 30. XX wieku John Dillinger próbował pozbyć się linii papilarnych za pomocą kwasu, a inny, Robert Phillips, w tym celu przyczepił sobie skórę z klatki piersiowej na opuszkę palców – został jednak skazany na podstawie odcisków innych części dłoni.

Rachunek prawdopodobieństwa w służbie kryminalistyki

Ostatnio wyszło na jaw, że analiza odcisków palców, uważana dawniej za złoty standard kryminalistyki, nie jest niezawodna. W swojej książce „Fingerprints” („Odciski palców”) Francis Galton, kuzyn Karola Darwina, obliczył, że szansa wyniku fałszywie pozytywnego (czyli przypadku, że dwie osoby mają takie same odciski palców) wynosi mniej więcej 1 do 64 miliardów. Może tak jest rzeczywiście, ale to oszacowanie nie uwzględnia faktu, że analiza linii papilarnych nie jest nauką ścisłą, lecz polega na osądzie, a ten jest podatny na błędy poznawcze. Analizę odcisków palców można uznać za pewną wersję gry „znajdź różnice” znanej nam z dzieciństwa, tyle że w tym przypadku należy porównać aż pięćdziesiąt znaczników (na przykład to, w którym miejscu linia rozdziela się na dwie), a odcisk pochodzący z miejsca przestępstwa często jest rozmazany lub niekompletny. Zakładając, że nie starałeś się celowo zniszczyć swoich linii papilarnych, mogły się one zmienić z powodu niedawnej choroby, stylu życia lub pracy.

Fot. Al

Najprawdopodobniej któryś z porównywanych odcisków był zamazany, a może doszło do błędu w systemie i jeden z odcisków przypisanych do ciebie należy do kogoś innego.

Mike Follows, Sutton Coldfield, West Midlands, Wielka Brytania

Biometria czy kod dostępu?

Do moich hobby należy majsterkowanie przy samochodach wojskowych, co wymaga cięcia, spawania, używania noży i ścierania. Moje linie papilarne poważnie na tym cierpią. Jeszcze nie straciłem palca, ale różne bliźni dowodzą, jak niewiele brakowało. Wcześniej pracowałem na

platformie wiertniczej u wybrzeży Egiptu. Moim zadaniem była między innymi analiza wycinków przyniesionych przez płuczkę wiertniczą. Aby uzyskać preparat mikroskopowy, musiałem drobno zetrzeć próbkę, pocierając ją palcem o papier ścierny. Po 28-dniowej sesji na platformie nie miałem już linii papilarnych i odrastały one przez kolejne 28 dni. Dlatego wiem, że odciski palców mogą się zmieniać. I chociaż mój laptop ma czytnik linii papilarnych, wolę go zabezpieczać hasłem z klawiatury.

Simon Mallett Lenham, Kent, Wielka Brytania

Jak długo trwa teraz?, Kraków 2020, s. 399.

Smacznego

W kuchni Ewy Wachowicz

Kielbasa słoikowa, czyli domowa konserwa

Domowe przetwory mięsne wracają dziś do łask, przypominając smaki dzieciństwa i sposoby naszych dziadków na przechowywanie żywności bez nowoczesnych udogodnień. W czasach, gdy liczy się prosty skład i kontrola nad tym, co jemy, coraz więcej osób sięga po tradycyjne

metody konserwowania mięsa. Z myślą o tym przygotowałam dziś dla was sprawdzony przepis na kielbasę słoikową.

Kielbasa w słoiku, znana również jako kielbasianka, to jeden z tradycyjnych domowych wyrobów mięsnych. Opiera się na prostym założeniu: dobrej jakości mięso, odpowiednio dobrane

przyprawy i cierpliwość. Mięso z dodatkiem boczku tworzy zwartą, aromatyczną masę, która po zamknięciu w słoiku nabiera wyjątkowego charakteru. Smak podkreślają tradycyjne przyprawy, takie jak majeranek, czosnek, sól i pieprz, które od lat stanowią podstawę polskich wyrobów mięsnych.

Fot. archiwum domowe

Z doświadczenia wiem, że nie nie dorówna smakowi domowej kielbasianki!

Sekretem trwałości tego produktu jest tyndalizacja, czyli trzykrotna pasteryzacja. To metoda znana jeszcze sprzed epoki lodówek, kiedy domowe spiżarnie musiały radzić sobie bez zamrażania. Proces ten pozwała wyeliminować bakterie i sprawia, że zawartość słoika może przetrwać długie miesiące. Co ciekawe, mimo swojej skuteczności tyndalizacja nie wymaga specjalistycznego sprzętu, lecz jedynie dokładności i przestrzegania czasu pasteryzacji.

Warto zwrócić uwagę na kolor takiej kielbasy – często jest mniej różowy niż produkty sklepowe. Wynika to z faktu, że w domowej wersji używa się zwykłej soli zamiast peklosoli. Dla wielu osób to właśnie naturalny wygląd i brak sztucznych dodatków stanowią największe zalety tego wyrobu.

Kielbasa w słoiku była kiedyś nieodłącznym elementem wyjazdów na działkę czy dłuższych podróży. Dziś wraca jako świadomy wybór, alternatywa dla przemysłowych wędlin i sposób na zachowanie tradycji w kuchni. Spróbujcie, a na pewno niejednokrotnie wrócić do tego przepisu.

Składniki:

- 1½ kg łopatki wieprzowej lub karkówki
- ½ kg boczku surowego
- 10 ząbków czosnku
- 1 łyżka majeranku

- 2 łyżki soli
- 2 łyżeczki pieprzu
- łyżeczka papryki wędzonej
- kilka liści laurowych

Przygotowanie:

1. Mięso i boczek przepuścić przez maszynkę do mielenia mięsa (o grubych oczkach).
2. Przyprawić solą. Dodać przeciśnięty przez praskę czosnek, paprykę i majeranek oraz świeżo zmielony pieprz. Mięso dobrze wyrobić.
3. Przełożyć do wyparzonych słoików. Ubić. Na wierzchu ułożyć po liście laurowym i szczelnie zamknąć.
4. Na dnie garnka umieścić ściereczkę, a na niej ustawić słoiki z mięsem, zalać wodą.
5. Poddać trzykrotnej pasteryzacji – pierwszego dnia gotować we wrzątku przez godzinę, drugiego przez 45 minut, a trzeciego 30 minut.

Marek Brzeziński
PROPONUJE

Grule i jabłuszka

poćięty na frytki albo na ćwiartki. Może być purée. To znamy z polskiego podwórka. Ale okazuje się, że z ziemniaka można zrobić cudo. O rodzajach ziemniaków i o tym, który do czego się najbardziej przydaje, nie ma co pisać, bo na ten temat powstały już „Encyklopedie Ziemniaka”. I tylko dziw bierze, że we Francji przez długie lata ludzie bali się ziemniaków, uznając je za truciznę. Dopiero gdy głód ścisnął im kiszki, bo plaga zniszczyła uprawy zbóż, Parmentier – farmaceuta, higienista i prekursor chemii spożywczej – zdołał przekonać rodaków do tego warzywa. Sam poznał jego smak w pruskiej niewoli. Francuzi byli wobec ziemniaków niechętni, bo słyszeli, że mogą być trujące. I rzeczywiście, bywają. Jednak to właśnie Parmentier przełamał francuski opór; gdy przez kilka kolejnych lat zaraza dziesiątkowała zbożowe łąki. A z ziemniaka możemy zrobić cuda. Małe, lekko słone ptysie nazywane migdałami i bazylią. Ziemniaki „polewane” żółtym serem z Jury. Góralskim specjałem. Zresztą ziemniak i ser świetnie do siebie pasują. Czy

to będzie ser alzacki – munster, sabaudzki czy z Jury, wszystko jedno. Trzeba to jednak obficie posypać ziołami – zmielonym rozmarynem, bazylią albo szafrenem czy goudą.

A teraz pora na jabłka. Skoro o nich mowa, to oczywiście trafiamy do Normandii, choć Bretania też mogłaby się tu dopisać.

Można by przyrządzić pierś kaczkę podsmażoną na własnym tłuszczu z jabłkami i borowikami, ale w Normandii nikt nie będzie marnował jabłek na takie dodatki. Tam przerabia się je na lekkie cydr, czyli napój alkoholowy o mocy zbliżonej do piwa, oraz na calvados – wytrawną, jabłkową wódkę.

Nie żaden słodki trunek, tylko coś naprawdę wytrawnego. I właśnie na calvadosie gotuje się tam wszystko: jagnięcinę, wołowinę,

owoce morza i warzywa. I to jest pyszne. Aromatyczne. Calvados produkuje się w Normandii od pół tysiąca lat. Jest tam tak znany jak camembert czy Wilhelm Zdobywca – ten, co to podbił Anglię. Wiking z Normandii.

Oczywiście do naszej potrawy dodamy nieco calvadosu. A teraz specjał – tarta. Sześć jabłek. Placcek francuski. Łyżeczka cukru trzcinowego, dwie łyżeczki calvadosu. I oto jest normandzki przysmak.

Fot. 123rf

Pyry w Wielkopolsce, ziemniaki i kartofle w całym kraju, grule na Podhalu. Dzisiaj sięgniemy po kilka przepisów alpejskich. Francuzi nazywają ziemniaki ziemnymi jabłkami, więc i jabłka pojawiają się w tej opowieści. Zeby jednak zrozumieć tę kulinarną historię, musimy przenieść się nad wybrzeża Normandii i Bretanii, które Atlantyk obję burzliwymi bałwanami, upstrzonymi białymi kołnierzykami fal. *Voilà!* Ziemniak – to niby nic. Wiadomo z wody, z patelni, z piekarnika, z ogniska. Ogołocony ze skórki albo w mundurku. Cały czy

Aukcja stulecia amerykańskiej popkultury

Gitara Prince'a,
kolekcja Jima Irsaya

Fot. Christie's

Od trąbki Milesa Davisa po skankę Muhammada Alego. Dom aukcyjny Christie's sprzedaje zbiory kolekcjonera Jima Irsaya. Ponad 400 perełek, z których pierwsze trafią do nowych właścicieli już w marcu.

W ciągu ostatnich 25 lat dziesiątki gitar należących do gigantów sceny, takich jak Eric Clapton, trafiło na aukcje. Wiele z nich osiągało astronomiczne ceny. Black Strat Davida Gilmoura z Pink Floyd sprzedano za 3,5 mln euro w 2019 r. a za legendarną Mustang, na której Kurt Cobain grał w teledysku do *Smells Like*

Buty Rocky'ego, kolekcja Jima Irsaya

Fot. Christie's

Teen Spirit Nirvany, nabywca zapłacił w 2022 r. 3,8 mln euro. Bardzo możliwe, że kolejne rekordy padną w najbliższych dniach, bo imponująca kolekcja zmarłego w zeszłym roku Amerykanina właśnie trafia pod młotek nowojorskiego domu aukcyjnego Christie's.

Jim Irsay był biznesmenem, synem imigrantów z Węgier i... Polski Jego matka Harriet, a właściwie Jadwiga z domu Pogorzelski, była wieloletnią członkinią Amerykańskiego Instytutu Polskiej Kultury w Miami i fundatorką stypendium przyznawanego nadal studentom polskiego pochodzenia lub zajmującym się polską kulturą i historią. Po ojcu przejął drużynę futbolową Indianapolis Colts, a w wieku 24 lat został jej głównym menedżerem – najmłodszym w historii NFL. W 2001 rozpoczął swoją „karierę” kolekcjonera, nabywając rękopis książki *W drodze* Jacka Kerouaca. Amerykańska literatura i historia należały do jego zainteresowań, podobnie jak muzyka i kultura popularna. W jego kolekcji znalazły się skankanka Muhammada Alego, para jego butów i jeden z jego pasów mistrzowskich, buty

Rocky'ego, okulary Austina Powersa, rękopis piosenki *Hey Jude*, scenariusz do filmu *Człowiek z blizną* z notatkami Ala Pacino, czerwony Chevrolet z kultowego filmu *Las Vegas Parano* z Johnnym Deppem i Benicio del Toro, XIX-wieczne pianino Johna Lennona oraz około 25 gitar, w tym instrumenty Erica Claptona, Prince'a, Johna Lennona czy Kurta Cobaina.

Co ciekawe, Irsay nie był typem człowieka, który zamykał swoje skarby w sejfie. Chciał, aby inni także mogli się nimi cieszyć, więc w ostatnich latach życia zorganizował kilkanaście wystaw w całych Stanach Zjednoczonych – od Nashville po Austin, od Nowego Jorku po San Francisco, gdzie pokazywał legendarną, psychodeliczną gitarę Gibson SG Erica Claptona, perkusję Ringo Starra, saksofon Johna Coltrane'a i trąbkę Milesa Davisa.

Sprzedż jego kolekcji należy więc do najważniejszych wydarzeń związanych z kulturą popularną, jakie kiedykolwiek zorganizowano w domu aukcyjnym. – *Jim Irsay zebrał większość ważnych przedmiotów wystawionych na*

XIX-wieczne pianino Johna Lennona,
kolekcja Jima Irsaya

Fot. Christie's

sprzedż w ciągu ostatnich dwudziestu lat. W szczególności kolekcję instrumentów należących do Beatlesów – jedynie sami muzycy posiadają więcej obiektów. To tak, jakby próbował samodzielnie odtworzyć zespół – zauważa Amelia Walker, dyrektorka i główna specjalistka ds. kolekcji prywatnych i ikonicznych w Christie's. A ten rynek, zwłaszcza jeśli chodzi o gitary należące do uwielbianych przez publiczność muzyków, przeżywa prawdziwy boom:

– To właśnie na nich ci bohaterowie popkultury tworzyli muzykę kochaną przez miliony ludzi. Wartość tych instrumentów nie będzie spadać, choć trudno też ocenić, w jakim tempie będzie rosła. Jesteśmy ciekawi, jakie kwoty osiągną – komentuje Walker.

Christie's zorganizuje pięć oddzielnych aukcji. Pierwsze cztery odbędą się w marcu (na żywo w Nowym Jorku 12, 13 i 14 marca oraz aukcja online od 3 do 17 marca) i będą poświęcone popkulturze. Piąta, zaplanowana na 1 lipca, skupi się na historii politycznej i literackiej USA.

MAGDA SAWCZUK
Angora 11/2026

Herosi biznesu Ojciec i syn

Historia tego rodzinnego biznesu sięga 1988 roku, kiedy prywatni przedsiębiorcy musieli mieć przede wszystkim dużo odwagi. Bogusław Wypychewicz zakłada w Włoszczowie firmę zajmującą się wytwarzaniem komponentów i rozwiązań wykorzystywanych m.in. w energetyce. Pracuje w garażu, bez kapitału, bez zaplecza technologicznego.

Pierwsze lata to ciągła walka o przetrwanie: nieregularne zlecenia, problemy z płynnością, wieczne braki zasobów. – *Nie było niczego, wszystko trzeba było zrobić samemu – wspomina jego syn Michał, podkreślając, że przedsiębiorczość ojca polegała bardziej na spontanicznym działaniu niż na planowaniu. Z czasem firma ZPUE zaczyna się rozwijać, zdobywa klientów, buduje reputację. Michał*

od najmłodszych lat obserwuje jej funkcjonowanie. Ale gdy sam bierze się do zarządzania, podejmuje bardzo kontrolerską decyzję: – Pierwszego dnia zamknąłem projekt, który prowadził mój ojciec. Dochodzi do ostrego konfliktu i Michał opuszcza firmę. Wspomina z uśmiechem, że sytuacja przypominała fabułę słynnego filmu: – Mieliliśmy swoją wersję „Sukcesji”, tylko bez kamer (...). Mentalnie czuję, że miałem wtedy rację. Tylko że cmentarze są pełne ludzi, którzy mają rację. Na pasach przechodzą, mając pierwszeństwo, i kończą na cmentarzu. Ja skończyłem na cmentarzu, bo jednak właścicielem był tata. Otwiera własną działalność gospodarczą, aby udowodnić samemu sobie, że nie jestem gapą w złotej klatce, tylko człowiekiem, który jest skuteczny, potrafi tworzyć, budować. Jednocześnie nakarmienie tego potwora ego sprawiło, że całkiem inaczej patrzyłem na tatę. Minęły lata i ojciec zadzwonił

z propozycją: – Jeżeli myślisz kiedykolwiek jeszcze o powrocie, to to jest dobry moment. Wrócił, został prezesem, konflikty przycichły, różnice zdań pozostały: – My się dalej nie zawsze zgadzamy, tylko nauczyliśmy się z tym żyć. Michał unika wizerunku idealnego lidera: – Jestem

niedoskonałym biznesmenem, niedoskonałym menedżerem, niedoskonałym ojcem (...). Popeliłem mnóstwo błędów i pewnie jeszcze sporo przede mną. Przedsiębiorstwo Wypychewiczów to dziś największy europejski producent stacji transformatorowych, majątek rodziny,

według szacunków „Forbesa”, urósł do ponad 6 mld zł. Niestety, nie da się spocząć na laurach, bo jak mówi Michał, firma to nie jest coś, co się raz zbuduje i ma spokój, to ciągły proces.

Money.pl
Wybrała i oprac.: E.W.
Angora 15/2026

Rys. Tomasz Wilczkiewicz

Rozrywka

HOROSKOP

Gwiazdy patrzą na nas.

BARAN

Nadchodzą dobre dni dla stałych związków. Wyjedźcie gdzieś razem, a w nowej scenerii partner wyda ci się atrakcyjnie odmieniony. Jesteś samotny? Życie towarzyskie wciągnie cię, a wśród nowo poznanych osób może pojawić się ktoś inteligentny, pełen humoru i ciepła.

BYK

Byki bez pary, którym ostatnio zabrakło refleksu, teraz nie będą miały zbyt wielu szans na zawarcie bliższej znajomości z kimś interesującym, a jeśli nawet, nie będzie to jeszcze prawdziwa zażyłość. Receptą na dobrą atmosferę okaże się atrakcyjne życie towarzyskie.

BLIŹNIĘTA

Zawarte niedawno znajomości wyjdą poza fazę platoniczną. Temperament da o sobie znać. Związki, które rozpoczną się właśnie teraz, będą pełne fantazji i radosnych niespodzianek. Dla osób z samego początku znaku słowo przestrogi: uważaj, bo możesz zrobić coś, czego będziesz żałować.

RAK

Masz wrażenie, że najlepsze już za tobą? Nie przesadzaj. Dostałeś szansę? Skorzystałeś? Wspaniale. Teraz warto tę miłość udowodnić. Ale to nie znaczy założyć jej domowe pantofle! Nie zapominaj, że on szuka swojej drugiej połówki, a nie troskliwej mamusi.

LEW

Relacje, które do tej pory rozwijały się jeszcze nieśmiało, nabiorą przyspieszenia. Przyciągasz do siebie jakąś zawrotną siłą. Niewykluczone zaskakujące, ale warte rozważenia propozycje matrymonialne. Nie zatrzymuj tej lokomotywy, niech gna!

PANNA

Jeśli próbowałeś trzymać coś w tajemnicy, sekret ujrzy światło dzienne. Jesteś na tropie miłości? Powinieneś odznaczyć się większą bystrością, by odróżnić szlachetny kamień od szkiełka. Na oko wyglądają podobnie, ich prawdziwego blasku porównać się nie da.

WAGA

Koniec z uczuciową sennością, koniec z nudną poprawnością, koniec z ciągłym wahaniem. Szykuje się przyptyw miłosnego niepokoju i miłe sercowe niespodzianki. Pora wspiąć się na palce i sięgnąć gwiazdki z nieba, czyli zbliżyć się wreszcie do osoby, która rozpala twoją wyobraźnię.

SKORPION

W najbliższych dniach uczucia znajdą się na drugim planie. Absorbująca okaże się praca lub nauka. Wolne Skorpiony nie będą narzekać na samotność, ale nie jesteś teraz szczególnie spostrzegawczy. Zwróć uwagę na kogoś, kto oferuje ci pomoc, wpada bez powodu...

STRZELEC

Przyciągasz teraz ludzi do siebie nieodpartym urokiem, który roztaczają osoby kochające życie. Dobry nastrój będzie sprzyjał także... rozstaniom. Dlatego bez żalu zostawisz kogoś, kto zwodził cię obietnicami bez pokrycia. Słuszna decyzja. Za najbliższym zakrętem czeka prawdziwa miłość.

KOZIOROŻEC

Uczuciowe wzloty i upadki mieścić się teraz będą w granicach normy. Zapowiada się więc spokojny lot. W stałych związkach spokój, ale uważaj, bo miłość za mocno oswojona jest jak motyl przekłuty szpilką. Nie staraj się więc wszystkiego zaplanować.

WODNIK

W związkach więcej słońca. Jeśli macie za sobą nie najlepsze chwile, może przyjdzie ci do głowy, by skończyć niepotrzebną wojnę. W sercach tych Wodników, które powiedziały komuś „do widzenia”, pojawi się wolna przestrzeń. Puste miejsce wkrótce się zapełni.

RYBY

Nowa znajomość, która na początku wydawała się porywająca, będzie się teraz rozwijała wolniej, ale nie panikuj. Tylko w sercowych życiorysach Ryb z początku znaku możliwe są jakieś większe zawirowania. Bądź ostrożny. Nie rób niczego pochopnie.

Francuska czapka wojskowa Zł Fidelis	29	Nożyce ogrodowe	Zasadniczy element czegoś, początek	Dyrektor klasztoru	Kobieta narrator		
Uroczysta pieśń religijna				Potocznie o szefowej	Dolna epoka jury	Wielkie skupisko ludzi	
					1		
Dziecięcy oddział		6	17		19		
		16	Duży balkon z balustradą				
Zaczepty na butach energetyka	Mania, bzik Bije asa			W obrębie gatunku Baty od taty			
			Powierzchnia bez połysku	28	14	Zbocze do szusowania Matka inaczej	
Milczą, gdy dusza śpiewa Myśliwy				21	27	Okręgowa z mlekiem Piłka za boiskiem 4	
			Płozą na wodzie Hałas kół pociągu	18			
Do transportu gazu	Posadzona o dokonanie przestępstwa	Ciężarówka jak gwiazda					
			Rywal Sanyo i Sony	9		25	
Okrzyk zachęcający do skoku Zbir							
15			Grozi żądłem				24
Tłusta gleba							
Brak czegokolwiek	5	11					
Drewno narąbane na opał	Pogardzany przez innych, fujara	10	Lennik seniora	7			
Natchnienie artysty				8		Pokrywa dziurę	
		26	Palindromowa papuga	Ogon sukni Świadoma część osobowości		Przed omikronem	
Wieziona przez PKP Srebrna moneta	3			20	2	12	
23				Skinienie, znak			
Do grania i lutowania						30	

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18	19	20		
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	

Narodziny gwiazdy

Świat popychają do przodu ci, którzy myślą inaczej niż wszyscy – napisał w 50. rocznicę powstania Apple dyrektor generalny Tim Cook

Krótką historia Jabłka

W 1976 roku w garażu w Kalifornii trzech mężczyzn postanowiło otworzyć firmę. Dwóch miało błysk w oku i głowy pełne pomysłów. Trzeci był ostrożny, rozsądny, raczej typ księgowego niż marzyciela.

Dlaczego Apple (Jabłko)? To pomysł jednego z inicjatorów przedsięwzięcia, Steve'a Jobsa. Stosował wtedy dietę owocową i według niego *Jabłko brzmiało zabawnie, świeżo, nie onieśmielało*. Istniał też bardziej praktyczny argument. Nazwa występowała w książce telefonicznej przed wieloma konkurentami, na przykład przed Atari, gdzie Jobs pracował poprzednio. Z czasem pojawiło się wiele fałszywych interpretacji i mitów. Niektórzy łączyli nazwę z jabłkiem Newtona, inni doszukiwali się odniesień do biblijnego owocu. Według założycieli powód był znacznie prostszy. Nazwa powinna być sympatyczna, łatwa do zapamiętania i trochę przewrotna jak na firmę technologiczną.

21-letni wówczas Jobs zdobył reputację człowieka trudnego, wręcz psychopatycznego. Potrafił najpierw oczarować, a chwilę później upokorzyć rozmówcę. Miał cechy w biznesie przydatne, w kontaktach osobistych problematyczne. Był bardzo wymagający i szczerzy do bólu. – *Umiął spojrzeć na rzeczywistość i powiedzieć: to jest beznadziejne* – wspominali współpracownicy. 26-letni Steve Wozniak stanowił jego absolutne przeciwieństwo. Spokojny, serdeczny. W branży uznawany za geniusza. Zaprojektował pierwszy komputer Apple. Jego ojciec Jacob Francis Wozniak, polski imigrant, przybył do USA w wieku 7 lat. Kiedy urodził mu się syn, wychował go w poszanowaniu tradycyjnych wartości. Steve wyznał, że w domu *mówiło się o pracy, o uczciwości, o tym, żeby robić rzeczy dobrze, a nie szybko*. Taka postawa została z nim na całe życie. Najstarszy założyciel, 32-letni Ronald Wayne, to najmniej

znana, choć na początku kluczowa postać. Spisał pierwszą umowę spółki i zaprojektował jej pierwsze logo. Miał za sobą traumatyczne doświadczenie. Był producentem automatów do gry i splajtował. Zamknął firmę już w pierwszym roku działalności, stracił dużo pieniędzy. Wątpił, że tym razem mu się powiedzie, więc sprzedał udziały w Apple za jedyne 800 dolarów. Po latach mówił: – *Nie spałem po nocach. Bałem się długów. Wybrałem spokój*. Dziś jego decyzja zaliczana jest do najbardziej kosztownych pomyłek biznesowych.

Szalony wizjoner

Ich pierwszy produkt, Apple I, cechowała prostota. Jobs chciał, żeby trafił do zwykłych ludzi. Słynne hasło *Computer for the rest of us* (komputer dla reszty z nas) pojawiło się prawie dekadę później, lecz idea była obecna od początku, wbrew czasom, gdy myśl o powszechnym dostępie do komputerów wydawała się absurdem. Anegdota z tamtych lat są częścią legendy Apple. Jedna z nich opowiada, jak Jobs przekonywał pewien sklep, by kupili 50 sztuk komputerów, choć nie dysponował funduszami na produkcję. – *Załatwiamy to później* – powiedział. I załatwił. Wozniak wspomina: – *Steve potrafił naginać rzeczywistość. Czasem było to przerażające*.

Sukces przyszedł wraz z Apple II. Sprzedawał się świetnie. Firma rosła i rosły napięcia w zespole. Wymagania Jobsa przekroczyły granice wytrzymałości współpracowników. Jeden z nich wyznał: – *Praca ze Steve'em jest jak jazda bez pasów. Albo przeżyjesz i będziesz lepszy, albo wypadniesz z auta*.

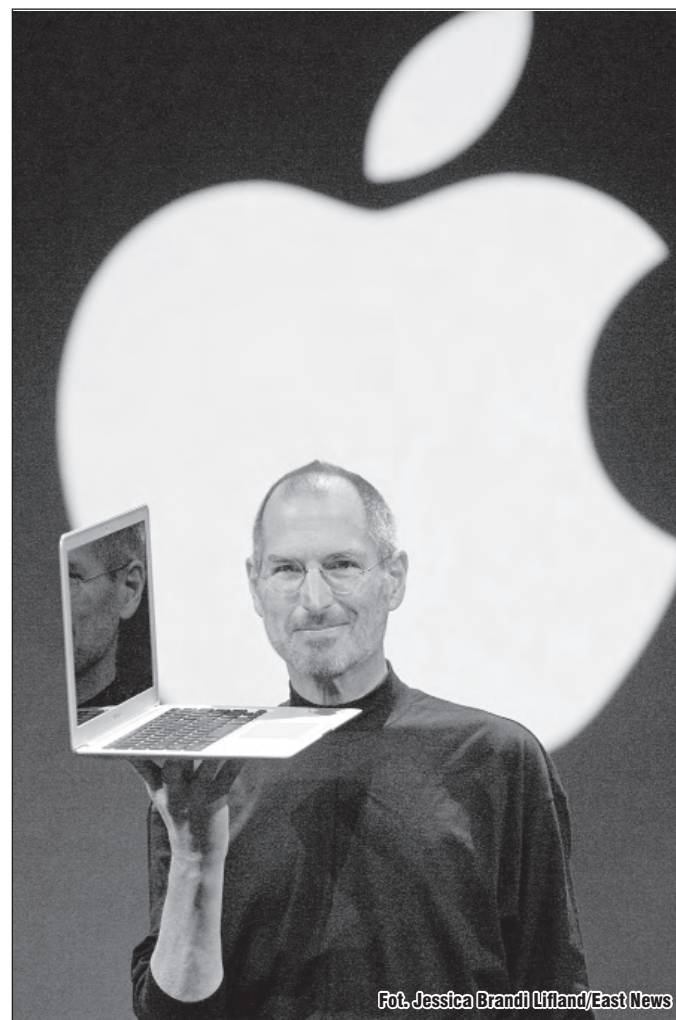
W latach 80. powstał Macintosh. Jobs wierzył, że zmienia świat. Krytycy zaś twierdzili, iż jest kompletnie oderwany od rzeczywistości. W firmie wrzał konflikt. W 1985 Jobsa odsunięto od władzy. – *Zostałem wyrzucony*

z firmy, którą sam założyłem – mówił z zalem. Tymczasem Apple bez jego obecności traciło rozmach. W latach 90. niebezpiecznie chyliło się ku upadkowi. Wrócił więc w 1997, oznajmiając: – *Apple jest na krawędzi. Ale można to naprawić*. Znowu mu się udało. Wprowadził iMaca, później iPoda, iPhone'a, iPada. Wszystkie stały się częścią codziennego życia milionów ludzi. Jednocześnie wokół Jabłka pojawiły się kontrowersje. Krytykowano jego hermetyczność, wysokie ceny, kontrolę nad użytkownikami. Jeden z analityków uświadamiał ogromny wpływ Apple na świat: – *Sprzedaje styl życia, nie tylko sprzęt*. Również Steve Jobs budził emocje. Pasjonat, prorok, tyran. W młodości uparcie zaprzeczał, że jest ojcem swojej córki.

Powszechnie znane były jego wybuchy gniewu. Miał za to olbrzymi dar inspirowania. – *Sprawił, że chciałeś zrobić coś wielkiego* – mówił jeden z pracowników przedsiębiorstwa. Swoją chorobę długo utrzymywał w sekrecie. Raka trzustki zdiagnozowano w 2003 roku. Przez pewien czas unikał operacji, wybierał alternatywne metody leczenia. To również wzbudzało kontrowersje. Umarł w 2011 roku. Wiadomość o jego śmierci była szokiem. – *Straciliśmy wizjonera i twórczego geniusza* – napisał ówczesny prezydent USA Barack Obama. Niektórzy wieszczili, że Apple nie przetrwa bez swojego guru. Jednak to już inne czasy, inny etap rozwoju. Firma okrępla, wprowadzała nowe produkty. Ale wielu obserwatorów branży nadal twierdzi, iż era Jobsa była niepowtarzalna. – *Nie da się zastąpić takiej osobowości* – mówił były menedżer Apple.

W aurze tajemniczości

Wokół Jabłka zawsze krążyły plotki. O samochodach, jakie ponoć opracowuje, o futurystycznych okularach, o pomysłach, które nigdy nie ujrzały światła

Fot. Jessica Brandi Liffand/East News

dziennego. Jedną z pogłosek dotyczących prototypu czegoś nieokreślonego, projektu tak ściśle tajnego, że inżynierowie pracowali nad nim, nie wiedząc, do czego służy. Są też opowieści o kolejkach pod sklepami, o fanach traktujących firmę jak bóstwo. – *To nie jest tylko marka. To sposób myślenia* – powiedział jeden z klientów.

Apple latami budowało swój wizerunek w sposób bardzo nowatorski. Prezentacje wchodzących na rynek produktów aranżowali jak widowisko. Jobs wychodził na scenę w czarnym golfie i dzinsach, ogłaszając: – *Dziś pokażemy coś naprawdę przełomowego*. To zdanie powtarzał często. Publiczność reagowała entuzjastycznie, nie mając jednak pojęcia, o jaki produkt chodzi. Zabawne, ale nie umieli tego stwierdzić nawet pracownicy: – *Zmiany wprowadzono do ostatniej chwili. Czasem dzień przed premierą nie wiedzieliśmy, co dokładnie pokażemy*.

W dziejach Apple nie brakowało konfliktów z konkurencją. Najgłośniejszy dotyczył relacji z Microsoftem. Jobs zarzucał im kradzież pomysłów. Bill Gates ripostował, że obaj czerpali pomysły z rozwiązań już istniejących, więc jedna strona nie ukradła nic drugiej. Poza tym Apple mierzyło się z krytyką dotyczącą warunków pracy u partnerów produkujących w Azji, głównie w Chinach i Indiach. Media publikowały raporty o długich godzinach pracy oraz olbrzymiej

presji wywieranej na robotnikach, którzy w proteście uciekali z zakładów, demolowali je, popełniali samobójstwa. Firma odpowiadała standardowo, że wprowadza kontrole. Jednak temat wyzysku powracał. Powstała nawet książka „Niewolnicy Apple”.

Dzisiejsze Jabłko identyfikuje się z tym sprzed pół wieku. Ale Jobs nie żyje, Wozniak nie uczestniczy w pracy aktywnej, wybrał edukację: – *Najbardziej lubię uczyć dzieci. To daje większą satysfakcję niż budowanie kolejnego komputera*. Ronald Wayne pozostał epizodem w dziejach. W pewnym momencie za niewielką kwotę sprzedał oryginalną umowę założycielską Apple, na czym znowu stracił, ponieważ na aukcji osiągnęła znacznie wyższą cenę. Firma produkuje teraz nie tylko komputery i telefony. Jej domeną są również usługi, muzyka, filmy i rozwiązania prozdrowotne. 50 lat po powstaniu jest uznawana za jeden z najbardziej wpływowych biznesów na świecie. Jaka będzie jej przyszłość? Zbuduje samochód? Wkroczy w branżę medyczną? Pracownicy, pytani o kierunek rozwoju, uśmiechają się: – *Nawet jeśli coś wiemy, nie możemy powiedzieć*. Bo tajemnica jest przecież częścią strategii. (EW)

Na podst.: Walter Isaacson „Steve Jobs”, apple.com, Smithsonian Magazine, CNBC, Bloomberg, Wired

Angora 15/2026

www.prenumerata.de

tel. 02174 8964480

ponad 250 tytułów
polskie gazety prosto do domu

YOUR RIGHT

Masz problem z niemieckim pracodawcą?

Oferujemy pomoc prawną z zakresu niemieckiego prawa pracy, w szczególności:

- Wypowiedzenia umowy
- Niewypłacone wynagrodzenia i inne należności

Działamy we współpracy z doświadczonymi prawnikami na terenie całych Niemiec. Pełna obsługa w języku polskim!

Skontaktuj się z nami – pomożemy Ci odzyskać to, co Ci się należy!

<https://yourright.net/>
+48 585859700
prawo-pracy@yourright.net

KANCELARIA ADWOKACKA

DIPL.-JUR. MARKUS G. MATUSCHCZYK
RECHTSANWALT

ADWOKAT • TŁUMACZ PRZYSIĘGLY

- porady prawne w języku polskim i niemieckim dla firm i osób prywatnych
- reprezentacja przed urzędami i sądami w Niemczech i w Polsce
- wszystkie dziedziny prawa

Kommandanturstr. 8
30169 HANNOVER
tel.: +49 (0) 511 – 35 779 888
e-mail: info@matuschczyk.com

Gruchel

- pomoc w zakładaniu firm
- kompleksowa obsługa biurowa
- rozliczenia finansowe firm oraz osób prywatnych

**Finanzwirt
Marian Gruchel**

Lise-Meitner-Str.-1-3, 42119 Wuppertal
Tel.: 0202-60933172
finanzwirt@gruchel.com

Rechtsanwaltskanzlei**Gregor Matuszczyk**

Springestraße 8

45894 Gelsenkirchen - Buer

Tel.: 0209 / 318 22 30 (Sekretärin)

Tel.: 0209 / 318 22 22 (direkt)

Fax: 0209 / 318 22 12

Mobil: 0172 / 56 74 289

e-mail: info@ra-matuszczyk.de

Porady prawne w języku polskim i niemieckim

Bürozeiten: Mo.-Fr. 9-12:30 und 15-18 Uhr
Termine nach tel. Vereinbarung

Domek z działką w Świnoujściu sprzedam lub zamienie na mieszkanie

Dom drewniany, ocieplony, pętrowy, 70 m², ma 2 lata + Taras 14 m². 3 Pokoje + kuchnia i łazienka, wszystko nowe umeblowane. Wszystkie Media, TV + internet. Działka 500 m². Cena wywoławcza 450.000,- PLN.

Telefon: +48/533-774455
+49/0178-2187446, +49/030-49872663

Sat-Rudek Polska telewizja satelitarna

TV-Sat- & Antennentechnik

- z umową lub bez umowy
Doładowanie kart NC+, TNK
Szeroka oferta dekoderów, moduły CI
Sprawdź ofertę na stronie:
www.sat-rudek.de

Tel. 05031 9585207
0176 6259 68 61

GWARANCJA NISKICH CEN I PEŁNEGO SERWISU!

SKUP nieruchomości oraz udziałów w Polsce. Mogą być z lokatorem, zadłużone, spadkowe lub z problemami prawnymi.
Tel. 0048-884-308 046
www.solidnyskup.pl

solidnyskup.pl
Kupimy Twoją nieruchomość za gotówkę

sklep.de**CENTRUM
DENTYSTYCZNE
Dr. Prośniak**

Usługi dentystyczne
Wszystkie specjalności
Na miejscu Labor i RTG

Katowice ul. Zbożowa 20
Katowice ul. Dębowa 4
Tel. 0048 32 202 90 95

www.centrumdentystyczne.pl
biurop@centrumdentystyczne.pl

Rechtsanwälte

uprawnieni do występowania przed wszystkimi sądami w Niemczech

Markus Hüsges

Fachlehrgang Arbeitsrecht

Marlies Ziemer**Herbert Ziemer †****Max Ziemer**

zugleich Fachanwalt für Miet- & WEG-Recht
zugleich Fachanwalt für Strafrecht

Dierk Bernhardt

(ausgeschieden zum 31.12.2019)

Dr. Monika Everschor

Fachanwältin für Verkehrsrecht

Mirka Johanna Ziemer

Fachanwältin für Familienrecht
Rechtsberatung auch in polnischer Sprache

Rechtsanwältin

Mirka Johanna Ziemer
(geb. Barski)

Fachanwältin
für Familienrecht

Specialistka prawa rodzinnego

Porady i obsługi w języku niemieckim
i polskim we wszystkich dziedzinach prawa

Öffnungszeiten: montags bis freitags von 08.00 Uhr - 18.00 Uhr
- Sprechstunden nach Vereinbarung -

Anschrift: Römerstr. 32, 53840 Troisdorf
(pomiedzy Köln i Bonn / naprzeciwko Burg Wissem)

Tel: 02241/75001 - Fax: 02241 / 79690
Email: info@bzwh.de

**Damian Ballon
Rechtsanwalt**

Alt-Griesheim 18
65933 Frankfurt

Tel. 069-67739093

www.adwokat-frankfurt.pl

Dr. Andrzej Remin
adwokat/Rechtsanwalt
FACHANWALT für ERBRECHT

(adwokat - specjalista od prawa spadkowego)
tłumacz przysięgły języka niemieckiego
kancelarie adwokackie w Niemczech, Polsce i Austrii

obsługa w języku polskim

postępowania spadkowe, zachowek, testamenty,
dziedziczenie ustawowe
w Niemczech i w Polsce
sprawy rodzinne (rozwoody, alimenty)
obrońca w sprawach karnych

50672 KÖLN

Hohenzollernring 1-3

Telefon: 0221.925.37.56

Telefax: 0221.925.37.58

komórka: 0172.290.22.13

www.remin.de

e-mail: remin@t-online.de

Kosmetyki i nie tylko...

Więcej książek na: www.sklep.de

Zamówienia telefoniczne: 02174 8964480

Zamówienia pisemne: Verlag Matuszczyk KG, Luisental 2, 51399 Burscheid

Wysyłka z Niemiec

Kosmetyki - Pani Walewska	Cena
Pani Walewska dezodorant classic 90ml	3,90
Pani Walewska dezodorant sweet romance 90ml	3,90
Pani Walewska dezodorant white 90ml	3,90
Pani Walewska mydło classic 100g	0,99
Pani Walewska mydło sweet romance 100g	0,99
Pani Walewska mydło gold 100g	0,99
Pani Walewska mydło white 100g	0,99
Pani Walewska mydło noir 100g	0,99
Pani Walewska mydło ruby 100g	0,99
Pani Walewska perfumy classic 30ml	7,90
Pani Walewska perfumy gold 30ml	7,90
Pani Walewska perfumy noir 30ml	7,90
Pani Walewska perfumy sweet romance 30ml	7,90
Pani Walewska perfumy white 30ml	7,90
Pani Walewska krem nawilżający olej z awokado na dzień 50ml	6,60
Pani Walewska krem półtłusty na dzień i noc 50ml	6,60
Pani Walewska krem przeciw zmarszczkom na dzień i noc 50ml	6,60
Pani Walewska krem regenerujący wyciąg z czarnej róży na dzień i noc 50ml	7,60
Pani Walewska krem tłusty na dzień i noc 50ml	6,60

Mydło naturalne PEELING MORELOWY Z JEDWABIEM I GLINKĄ BIAŁĄ
do ciała o działaniu peelującym, do każdego rodzaju cery, o delikatnym słodkim, przyjemnym aromacie.

Mydło naturalne WĘGLOWE Z MIODEM, MASŁEM SHEA, EUKALIPTUSEM I LAWENDĄ
jest przeznaczone przede wszystkim dla osób posiadających skórę zanieczyszczoną, trądzikową, z zaskórnikami, cerę mieszaną i tłustą.

Mydło naturalne AWOKADO Z JEDWABIEM I MNISZKIEM LEKARSKIM
o bardzo wysokich właściwościach odżywczych, nawilżających i łagodzących, skóra wrażliwa, delikatna, również podrażniona oraz starzejąca się.

Mydło naturalne KAKAOWE Z MIODEM MALINOWYM I OLEJEM RYZOWYM
kojące i łagodne, bezzapachowe z dodatkiem oleju ryżowego, miodu i kakao świetnie nadaje się dla osób z cerą suchą oraz często podrażnioną.

Kto nie zna Pani Walewskiej?
Początek pięknej historii ikony polskiego rynku kosmetycznego. A wszystko zaczęło się 50 lat temu, w krakowskiej fabryce na Zabłociu.
Siła tkwi w flakonie!
Charakter marki podkreślają wysmakowane, powalające szlachetnym minimalizmem opakowania, które wyróżnia unikatowy kształt, stylizowany na kapelusze Napoleona.

PIĘKNO, STYL, ELEGANCJA.
Produkty marki Pani Walewska niosą ze sobą obietnicę najwyższych standardów doskonałości, prezentując holistyczne podejście do pielęgnacji ciała i zmysłów. Doświadczenie i tradycja. Kwintesencja dobrego smaku i stylu.

Perfumy Pani Walewska 30 ml 7,90 €

Kremy Pani Walewska 50 ml 6,60 €

Mydła Pani Walewska 100 g 0,99 €

Dezodoranty Pani Walewska 90 ml 3,90 €

Sól kłodawska	Cena
Aromatyzowana sól kłodawska do kąpieli z płatkami róży 500g	5,90
Aromatyzowana sól kłodawska do kąpieli z plastrami pomarańczy	5,90
Mydło z bursztynem i solą kłodawską	5,50
Mydło z solą kłodawską magnezowo - potasową	5,50
Szampun w kostce - pokrzywa, łopian, bławatek, Mydlarnia "Powrót do natury" 100g	5,50
Szampun w kostce - pokrzywa, łopian, skrzyp, Mydlarnia "Powrót do natury" 100g	5,50

Sól kłodawska to nieprzetworzona sól kamienna, która jest wydobywana w Kopalni Soli „Kłodawa”. Surowiec ten stanowi źródło wielu niezbędnych dla zdrowia minerałów. Swoje zastosowanie znajduje w przemyśle leczniczym, spożywczym i kosmetycznym. Dzięki temu, że sól kłodawska wydobywana jest tradycyjnymi metodami, nie traci swoich wartości odżywczych. Oprócz czystego chlorku sodu surowiec ten jest bogatym źródłem mikroelementów niezbędnych do prawidłowego funkcjonowania organizmu.

Symbol świadomych swojej atrakcyjności kobiet

Kosmetyki - Być może...	Cena
Być może... LONDON perfumy 10ml	4,50
Być może... NEW YORK perfumy 10ml	4,50
Być może... PARIS perfumy 10ml	4,50
Być może... ROME perfumy 10ml	4,50
Być może... SUMMER IN PARIS perfumy 10ml	4,50
Być może... TOKYO perfumy 10ml	4,50

Kosmetyki - Mydła	Cena
Mydło naturalne awokado z jedwabiem i mniszkiem lekarskim	6,90
Mydło naturalne kakaowe z miodem malinowym i olejem ryżowym	6,90
Mydło naturalne konopie z młodym jęczmieniem	6,90
Mydło naturalne len z pyłkiem pszczołim	6,90
Mydło naturalne nagietek w słodkiej pomarańczy	6,90
Mydło naturalne peeling morelowy z jedwabiem, miodem i gliną białą	6,90
Mydło naturalne plaster miodu	6,90
Mydło naturalne Propolisowe	6,90
Mydło naturalne rozmaryn z miętą	6,90
Mydło naturalne węglowe z miodem, masłem shea, eukaliptusem i lawendą	6,90
Mydło z pumeksem do stóp	6,90
Dezodorant w kremie bergamotka z lemonką	6,90
Masło do twarzy i ciała Ambrozja	7,90
Peeling do ciała Arbuz z Hibiskusem	9,90
Peeling do ciała z woskiem pszczołim, odmładzający	9,90

Unikatowe mydła naturalne z miodem, propolisem, pyłkiem i woskiem pszczołim.
Produkty pszczele są cennymi surowcami używanymi w kosmetyce – mają wyjątkowo pozytywne oddziaływanie na skórę człowieka. Pozyskane z naszej własnej Markowej Pasieki, zlokalizowanej na skraju Puszczy Knyszyńskiej, wśród łąk pełnych dzikich kwiatów i ziół, z dala od pól uprawnych rolnictwa wielkoobszarowego.

Kosmetyki - Mydła	Cena
Arko mydło toaletowe 90g	0,75
Arko mydło toaletowe miód 90g	0,75
ATTIS hipoaergiczne szare mydło 200g	1,75
Bambino mydło dla niemowląt i dzieci 90g	1,75
Barwa Siarkowa Mydło siarkowe antytrądzikowe 100g	3,55
Barwa Mydło szare hipoaergiczne 100g	1,49
Biały Jeleń mydło Kozie Mleko nawilżające 100g	2,50
Biały Jeleń mydło naturalne tradycyjnie warzone 150g	2,50
Biały Jeleń mydło naturalne czarny bez i len 100g	2,50
Biały Jeleń mydło naturalne owies i len 100g	2,50
Biały Jeleń mydło naturalne kasztanowiec i len 100g	2,50
Biały Jeleń mydło naturalne głóg i len 100g	2,50
MILÓ Mydło szare 175g	2,50

Od 1921 r. **Biały Jeleń** jest wiodącą marką w kategorii kosmetyków i środków czystości przeznaczonych w szczególności dla osób o skórze wrażliwej, ze skłonnością do alergii i atopii. Żmudny proces projektowania rozpoczynamy od starannego wyselekcjonowania bezpiecznych składników pielęgnujących, a prawdziwy sekret delikatności i skuteczności naszych produktów tkwi w tradycyjnie warzonym mydle, które cieszy się zaufaniem użytkowników już od 100 lat.

Wszystko zaczęło się od mydła...

Świeczki zapachowe	Cena
Świeczka zapachowa w karbowanym szkle Zmysłowe Kwiaty Aura 80g	1,75
Świeczka zapachowa w karbowanym szkle Letnie Owoce Aura 80g	1,75
Świeczka zapachowa w karbowanym szkle Waniliowe Ciasteczka Aura 80g	1,75
Świeczka zapachowa w karbowanym szkle Płatki kwiatów Aura 80g	1,75
Świeczka zapachowa w karbowanym szkle Tajemniczy ogród Aura 80g	1,75
Świeczka zapachowa w karbowanym szkle Waniliowe marzenie Aura 80g	1,75
Świeczka zapachowa Róże Aura 100g	2,25
Świeczka zapachowa Baśniowa kraina Aura 100g	2,25

Świeczka zapachowa w karbowanym szkle Aura to harmonijne połączenie elegancji i funkcjonalności. Jest częścią limitowanej serii, która wnosi do wnętrza delikatny zapach oraz estetyczny wygląd. Limitowana seria o unikalnym zapachu, stylowe, karbowane szklane opakowanie. Czas palenia: około 18 godzin. Idealna jako dekoracja lub prezent, oryginalny design przyciągający wzrok.

Ziaja – marka, którą Kochają Polacy

Historia marki rozpoczęła się w 1989 r., kiedy to małżeństwo farmaceutów, Zenon i Aleksandra Ziaja, zrobili swój pierwszy krem oliwkowy Ziaja – który zresztą jest produkowany do dziś i stanowi jeden z kosmetycznych hitów marki. Co ciekawe, na początku całą linię technologiczną była... ulokowana w garażu maszyna do lodów – kupiona zresztą za pożyczone pieniądze. Pierwsze kosmetyki ze znakiem Ziaja trafiły do aptek i lokalnych sklepów.

Kosmetyki - Ziaja	Cena
Ziaja krem aloe nieperfumowany 50ml	2,40
Ziaja krem brązujący relaksujący sopot 50ml	4,20
Ziaja krem do cery dojrzałej przeciwzmarszczkowy 50ml	3,60
Ziaja krem kozie mleko 1 nawilżanie 50ml	3,99
Ziaja krem kozie mleko 2 odżywianie 50ml	3,99
Ziaja krem masło kakaowe 50ml	2,20
Ziaja krem nagietek 100ml	3,50
Ziaja krem nawilżająco-dotleniający do twarzy, Baltic Home Spa 50ml	4,60
Ziaja krem nawilżająco-liftingujący do twarzy, Baltic Home Spa 50ml	4,60
Ziaja krem nawilżający biała herbata 50ml	2,99
Ziaja krem ogórkowy 100ml	3,50
Ziaja krem oliwkowy 50ml	2,20
Ziaja krem oliwkowy lekka formuła 50ml	2,30
Ziaja krem oliwkowy z filtrem UV 50ml	2,60
Ziaja krem przeciwzmarszczkowy kwiat słonecznika 50ml	2,99
Ziaja krem rumianek nieperfumowany 50ml	2,40
Ziaja krem witaminy tłusty 50ml	2,20
Ziaja serum przeciwzmarszczkowe do twarzy, szyi i dekoltu, Baltic Home Spa 90ml	6,60
Ziaja krem pod oczy kozie mleko 15ml	2,90
Ziaja krem pod oczy z witaminą E 15ml	2,30
Ziaja naturalny oliwkowy odżywczy krem pod oczy i na powieki 15ml	2,99
Ziaja żel pod oczy i na powieki szalwiowy 15ml	2,50

do twarzy

pod oczy

Nafta kosmetyczna

Naturalna nafta kosmetyczna 120g New Anna Cosmetics	4,90
Naturalna nafta kosmetyczna z olejkami rycynowam 120g New Anna Cosmetics	4,90

Nafta kosmetyczna

Kosmetyki - Ziaja	Cena
Ziaja Jaśmin 50+ Maska przeciwzmarszczkowa 7ml	0,75
Ziaja maseczka odżywcza masło kakaowe 7ml	0,75
Ziaja maska nawilżająca z gliną zieloną 7ml	0,75
Ziaja maska oczyszczająca z gliną szarą 7ml	0,75
Ziaja balsam brązujący relaksujący sopot 300ml	5,90
Ziaja mleczko do ciała kozie mleko 400ml	5,50

Kosmetyki - Ziaja

Kosmetyki - Ziaja	Cena
Ziaja krem do rąk i paznokci kozie mleko 80ml	3,50
Ziaja krem do rąk i stóp głęboko odżywczy 50ml	2,50
Ziaja krem do rąk ochronny z ekstraktem bawełny 100ml	1,65
Ziaja krem do rąk z proteinami jedwabiu i prowitaminą B5 100ml	1,75
Ziaja krem do rąk z proteinami kaszmiru i masłem shea 100ml	1,90
Ziaja krem do stóp głęboko nawilżający 80ml	2,80
Ziaja krem do stóp na pękającą skórę pięt 60ml	2,80
Ziaja MED krem do rąk mocznik ultranawilżający 100ml	8,50
Ziaja MED krem do stóp mocznik ultranawilżający 100ml	8,50
Ziaja żel do nóg kasztanowy 100ml	2,50

Kapcie damskie wz418 filc
roz. 36-41
cena: **7,50 €**

Kapcie damskie wz07A
roz. 37-40
cena: **7,50 €**

Kapcie damskie wz417 filc
roz. 36-41
cena: **6,90 €**

Kapcie męskie wz117 skóra
roz. 40-45
cena: **12,00 €**

Kapcie damskie wz405
roz. 37-41
cena: **11,00 €**

Kapcie damskie wz11 koralowe
roz. 37-40
cena: **6,90 €**

Kapcie damskie wz38B
roz. 37-41
cena: **7,50 €**

Kapcie męskie wz159
roz. 40-46
cena: **6,50 €**

Kapcie damskie wz78a skóra
roz. 37-40
cena: **7,90 €**

Kapcie damskie wz11 żółte
roz. 36-40
cena: **6,50 €**

Kapcie męskie wz195
roz. 40-46
cena: **7,50 €**

Kapcie męskie wz101
roz. 40-45
cena: **6,90 €**

Kapcie damskie wz03 skóra
roz. 37-41
cena: **7,50 €**

Kapcie damskie wz11 kremowe
roz. 37-40
cena: **6,50 €**

Kapcie męskie wz190 len
roz. 41-45
cena: **7,50 €**

Kapcie męskie wz114_B
roz. 40-46
cena: **7,50 €**

Kapcie damskie wz13 skóra
roz. 37-41
cena: **11,00 €**

Kapcie damskie wz12 czerwone
roz. 37-40
cena: **6,50 €**

Kapcie męskie wz144A
roz. 40-46
cena: **6,90 €**

Klapki męskie wz358
roz. 41-44
cena: **12,50 €**

Kapcie damskie wz47 skóra
roz. 36-41
cena: **7,50 €**

Kapcie damskie wz07s skóra
roz. 37-41
cena: **8,50 €**

Kapcie męskie wz167b filc
roz. 41-46
cena: **7,50 €**

Klapki męskie skórzane wz809
roz. 41-44
cena: **29,90 €**

Która godzina?

POTYCZKI Z CZASEM

Zebrał: Piotr Rajczyk

WPEŁY NA ZDROWIE

Szwedzcy lekarze porównali karty pacjentów z okresu 20 lat. Wykazali, że w pierwszych tygodniach po zmianie czasu zimowego na letni liczba zawałów serca wzrasta o 5%. Podobne badania w przeprowadzone na mieszkańcach USA nie potwierdziły tej korelacji.

NIE!

POLSKA OFIARA

W 1920 roku, podczas powstania wielkopolskiego, z powodu różnic czasowych zginął plutonowy Gerard Pajkowski. Niemcy mieli na swoich zegarkach inną godzinę i w momencie zawieszenia broni przywitani polskie oddziały strzałami.

ŚLAD ADOLFA

W 1940 roku, po podbiciu Francji, Hitler zmusił Francuzów do przyjęcia takiego czasu jak w Niemczech. Generał Franco w Hiszpanii sam przyjął „czas berliński”. Stan ten trwa do dziś.

PODZIEMIE SŁÓDZIEK CHINY?

W Chinach obowiązuje tylko jedna strefa czasowa. W 1986 roku władze wprowadziły zmianę czasu, ale wobec znikomych zysków w 1991 roku zrezygnowały z eksperymentu.

NA DRODZE

Po zmianie na czas zimowy nawet o 10–15% rosła liczba wypadków drogowych w godzinach 16–19.

NA CZAS

Do XIX wieku wskazania zegarów w każdej miejscowości mogły różnić się od siebie. Dopiero wprowadzenie kolei żelaznych wymusiło ujednoczenie wskazań, bo bez nich punktualna jazda była niemożliwa.

KIEDY DOSTAWA?

Na stacjach badawczych na Antarktydzie też stosuje się zmianę czasu, mimo że podczas zimy polarnej prawie nie ma dnia. Robi się to głównie dla synchronizacji z samolotami i stacjami zaopatrzeniowymi.

Kraje lub rejony, które wycofały się ze zmiany czasu (niebieski)

Kraje, które nigdy nie wprowadzały zmiany czasu (ciemnoniebieski)

Kraje lub rejony, które stosują zmianę czasu (żółty)

Kto rządzi zegarem?

Pod koniec marca znów powróćmy do dobrze znanego rytuału: w ostatnią niedzielę miesiąca przesuniemy zegarki o godzinę do przodu. Stracimy 60 minut snu, które odzyskamy dopiero jesienią, gdy w ostatnią niedzielę października wrócimy do czasu zimowego.

Więcej światła!

W starożytności dobowy cykl światła dziennego dzielono na dwadzieścia godzin, niezależnie od rzeczywistej długości dnia, co powodowało, że godziny letnie były dłuższe, a zimowe krótsze. W starożytnym Rzymie do odmierzania czasu używano zegarów wodnych o zmiennej skali zależnej od pory roku. Nawet wraz z rozwojem zegarów mechanicznych czas nie był jeszcze całkowicie unifikowany – na przykład zegary w Wenecji wskazywały porę około pół godziny wcześniej niż w Turynie. Zmiana czasu ma znacznie bardziej złożoną historię, niż mogłoby się wydawać. W Stanach Zjednoczonych tradycję przesuwania wskazówek formalnie wprowadzono w 1918 roku, choć idea stojąca za tą praktyką pojawiła się dużo wcześniej. Jej początek częściowo przypisuje się amerykańskiemu politykowi i wynalazcy Benjaminowi Franklinowi, który już w XVIII wieku sugerował, że wcześniejsze wstawanie mogłoby znacznie ograniczyć zużycie świecy. Ale nowoczesna koncepcja czasu letniego została zaproponowana dopiero pod koniec

XIX wieku przez nowozelandzkiego entomologa George'a Veronona Hudsona. Zaproponował on nawet dwugodzinne przesunięcie wskazówek, bo po pracy chciał mieć więcej światła na poszukiwanie owadów. Niezależnie od niego podobny pomysł rozwijał brytyjski budowniczy William Willett, który podczas jazdy konnej zauważył, że wczesnym rankiem mimo słonecznej pogody wiele domów ma zasłonięte okna. Proponował więc zmianę czasu, aby zapobiec marnowaniu porannego światła. I choć miał poparcie tak znanych ludzi jak Winston Churchill czy Arthur Conan Doyle, jego koncepcja była ciągle odrzucana przez parlament.

Historia manipulacji czasem zna też bardzo osobliwe epizody. Na początku XX wieku brytyjski monarcha Edward VII postanowił wprowadzić własną, prywatną strefę czasową obowiązującą wyłącznie na terenie królewskiej posiadłości Sandringham Estate. Zegary ustawiono tam o pół godziny do przodu względem czasu Greenwich. Tak powstał tzw. *Sandringham Time*, mający jeden bardzo praktyczny cel: zapewnić królowi dodatkowe trzydzieści minut światła dziennego na jego ulubioną rozrywkę – polowania.

Potrzeba matką wynalazku

Impulsem do szerokiego wprowadzenia zmiany czasu stała się pierwsza wojna światowa. W 1916 roku niemiecki rząd

zdecydował się na przesunięcie wskazówek w celu ograniczenia zużycia energii. Pomysł nawiązywał do wcześniejszych koncepcji Willetta, a w warunkach wojennych miał pomóc w oszczędzaniu węgla. Wkrótce podobne rozwiązanie przyjęły Wielka Brytania oraz inne państwa uczestniczące w konflikcie. W Stanach Zjednoczonych pierwsze przepisy o czasie letnim wprowadzono 9 marca 1918 roku na mocy *Standard Time Act*, który jednocześnie formalnie uregulował podział kraju na strefy czasowe. W tym okresie energia opierała się głównie na spalaniu węgla, dlatego dodatkowa godzina światła dziennego rzeczywiście mogła wspierać armię.

Po zakończeniu wojny społeczeństwa powróciły do wcześniejszych zwyczajów, ponieważ zmiana czasu nie była szczególnie popularna. Ludzie odbierali ją jako ingerencję państwa w prywatny rytm życia. Jednak historia lubi zataczać koło. Kryzys energetyczny lat siedemdziesiątych XX wieku ponownie przypomniał o pomysłach sezonowej regulacji czasu. Rosnące ceny ropy naftowej zmusiły rządy do poszukiwania rozwiązań pozwalających zmniejszyć zużycie prądu, zwłaszcza w krajach uprzemysłowionych. W Polsce zmiany miały dość nieregularne losy, przypominając chwilami wahadło starego, psującego się zegara. Pierwsze próby wprowadzenia regulacji pojawiły się tuż po odzyskaniu niepodległości. Później

powracano do nich w okresie wojennym oraz w pierwszych latach powojennych, by następnie znów je wycofać. Wreszcie pod koniec lat siedemdziesiątych ustalono stałe terminy wprowadzania czasu letniego i zimowego, co pozwoliło społeczeństwu przyzwyczaić się do rytuału przesuwania wskazówek.

Wszystkim nie dogodzisz

Skutki zmiany czasu są widoczne w wielu dziedzinach życia. Dodatkowa godzina wieczornego światła może wpływać na zużycie energii, choć badania nie dają jednoznacznej odpowiedzi, czy rzeczywiście prowadzi to do oszczędności. Część analiz pokazuje, że mniejsze zużycie energii wieczorem może zostać zrównoważone przez większe zużycie rano. Wpływ ekonomiczny czasu letniego pozostaje zatem niejednoznaczny. W niektórych dziedzinach gospodarki bywa pomocny, w innych neutralny, w jeszcze innych wręcz szkodliwy. Handel detaliczny i turystyka korzystają latem, ponieważ większa liczba osób decyduje się na aktywność poza domem. Branża rolnicza tradycyjnie krytykowała zmianę czasu, wskazując na problemy związane z harmonogramem pracy przy zwierzętach czy zbiorach. W lotnictwie problem jest mniej odczuwalny, ponieważ rozkłady lotów opierają się na czasie uniwersalnym UTC, wywodzącym się z czasu Greenwich. Sezonowe przesuwanie zegarków może mieć także konsekwencje dla bezpieczeństwa na drogach. Szczyt komunikacyjny ma miejsce zazwyczaj między 8 a 10 rano oraz między 15 a 19 po południu. Gdy jesienią zegarki są cofane, część populacyjnych godzin szczytu wypada po zmroku, co, według niektórych badań, zwiększa liczbę wypadków. A jak reaguje ludzki organizm? Przesunięcie rytmu dobowego zaburza naturalny zegar biologiczny. W pierwszych dniach obserwuje się zwiększone ryzyko zawałów serca oraz problemów ze snem, głównie w związku z niedoborem odpoczynku i nagłą modyfikacją rytmu funkcjonowania. Jednocześnie badania pokazują, że te negatywne efekty są krótkotrwałe – po kilku dniach większość nas adaptuje się, chociaż utrata godzinny snu wiosną może negatywnie wpływać na ludzi nawet przez kilka tygodni.

Symbol władzy

Około siedemdziesięciu państw na świecie stosuje czas letni, lecz rezygnuje z niego większość krajów położonych w pobliżu równika. Po pierwsze, dlatego że w tych szerokościach geograficznych występują bardzo niewielkie różnice długości dnia i nocy w ciągu roku. Po drugie, w gorącym klimacie dłuższy dzień to żadna oszczędność energii, przeciwnie – dłużej działające urządzenia

klimatyzacyjne pochłaniają jej więcej. W wielu krajach muzułmańskich również nie wprowadzono czasu letniego. Na przeszkodzie stanęły względy religijne. W okresie ramadanu wyznawcy Allacha poszczą od świtu do zachodu słońca, więc wydłużenie dnia oznaczałoby dłuższy post. Wyjątkiem jest Maroko, które w okresie świąt zawsze czas letni. Przesuwanie wskazówek nie jest też praktykowane w większości państw Azji Wschodniej. Zaś w Australii czas letni stosują tylko niektóre regiony, między innymi Nowa Południowa Walia, Wiktoria, Australia Południowa, Tasmania oraz Australijskie Terytorium Stołeczne. Ciekawe perypetie z czasem mieli kiedyś Rosjanie. W 2011 roku władze, z inicjatywy Dmitrija Miedwiediewa, zdecydowały się na pozostanie przy czasie letnim przez cały rok. I popełniły ogromny błąd. Zimą na wielu obszarach tego olbrzymiego kraju poranki były bardzo ciemne – słońce wschodziło nawet około 10, co wywołało powszechne niezadowolenie mieszkańców, zwłaszcza północnych regionów. W 2014 roku Federacja Rosyjska powróciła zatem do poprzedniego standardu.

Obywatele Unii Europejskiej przedstawiają zegary zgodnie z jednolitymi zasadami. Ale od kilku lat państwa członkowskie rozważają rezygnację z sezonowej zmiany czasu. Parlament Europejski przyjął odpowiednią rezolucję już w 2018 roku, ówczesny przewodniczący Komisji Europejskiej Jean-Claude Juncker oznajmił, że wszystko jest praktycznie przesądzone, jednak dalszych działań nie podjęto. Sprawa utknęła na etapie dyskusji. Według części polityków postęp hamują kraje południa kontynentu. W 2021 Komisja Europejska opublikowała harmonogram przewidujący utrzymanie status quo do 2026 roku. Graniczna data nadeszła, a zmian nie widać. Nie wiadomo, czy reforma zostanie ostatecznie przeprowadzona, a jeśli tak, to kiedy. Ciekawe, że zmiana czasu stała się w pewnym sensie symbolem władzy państwowej nad codziennym życiem obywateli. To rządy decydują, która godzina jest obowiązująca. Oczywiście nikt nikogo nie zmusza do patrzenia na zegarek, lecz infrastruktura społeczna – transport publiczny, szkoły, urzędy i firmy – funkcjonują według ustalonego czasu administracyjnego. W praktyce oznacza to, że na skutek jednej decyzji politycznej miliony ludzi jednocześnie budzi się godzinę wcześniej albo później, nawet jeśli ich organizm przeciwko temu protestuje.

EWA WESOŁOWSKA

Na podst.: BBC Radio, National Geographic, The Guardian